

LINDA HOWARD

She was the prize
he had always sought...

Against the Rules

Against the Rules

Tóm tắt: Cô yêu Houston, mảnh đất xanh mơn màu cỏ non, yêu nông trại này. Mỗi lần phải rời nơi đây, cô luôn mang trong mình nỗi đau kéo dài nhiều tháng, như thể một phần của sự sống đã bị tước khỏi cô. Nhưng, phải có một người ra đi, hoặc là cô, hoặc là anh ta. Và cô chính là người ra đi, trốn chạy ngôi nhà của chính mình trong nỗi kinh hoàng rằng anh ta sẽ hạ thấp cô xuống vị trí một người cầu xin đại dốt, với sự tự nguyện không gì hơn những con ngựa anh ta vẫn dễ dàng điều khiển.

Và cô đã sống sót những năm qua chỉ bởi cô đã tự buộc mình phải lưu đầy biệt xứ ...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG 1

Cathryn mệt mỏi thả cái túi du lịch xuống chân và nhìn quanh ga đến hàng không để tìm kiếm một khuôn mặt quen thuộc, bất cứ khuôn mặt quen thuộc nào. Sân bay quốc tế Houston đang đông đúc bởi những khách du lịch đi nghỉ dài trong kỳ nghỉ cuối tuần Memorial Day, và sau khi bị xô đẩy trước, sau bởi những người đang vội vã bắt các chuyến bay, Cathryn bước lùi lại tránh xa âm thanh kinh khủng của tiếng bước chân nghiêng ken két trên sàn, dùng chân đẩy chiếc túi du lịch theo. Chuyến bay của cô không hề đến sớm, vậy tại sao không có ai ở đây để đón cô. Đây là lần đầu tiên cô về thăm nhà sau gần 3 năm, vậy thì chắc chắn Monica sẽ phải ...

“Cat”

LINDA HOWARD

She was the prize
he had always sought . . .

Against the Rules

Sự bồn chồn chưa kịp kết thúc đã bị cắt ngang bởi một tiếng gầm khàn khàn bên tai cô và hai cánh tay rắn chắc ôm lấy cái eo mảnh mai của cô, quay cô lại và kéo cô ngã vào một thân hình đàn ông. Cô chỉ kịp có một cái nhìn giật mình, lướt qua đôi mắt khó dò đoán trước khi chúng bị che khuất bởi hàng mi đen dài vừa rũ xuống; sau đó anh ta kề sát lại, và đôi môi cô, đang hé ra ngạc nhiên, đã bị bắt lấy bởi hơi nóng của miệng anh ta. Hai giây, rồi ba giây ... nụ hôn nắn nà, trở nên sâu hơn, lưỡi anh ta đột nhập vào miệng cô chiếm lấy khoái cảm. Ngay trước khi cô tự trấn tĩnh đủ để phòng vệ, anh ta buông cô ra và bước lùi lại.

“Anh không nên làm thế!” cô cau kinh, đôi má nhợt nhạt của cô nóng lên bởi sắc hồng khi cô nhận thấy vài người đang quan sát họ và cười toe toét.

Rule Jackson gầy cái mũ đen nhàu nát ra sau đầu và bình tĩnh xem xét cô một cách thích thú, vẫn cái kiểu nhìn anh ta thường dành cho cô khi cô còn là con nhóc 12 tuổi vụng về, chân tay dài ngoằng. “Anh đã nghĩ là cả hai ta đều thích nó đấy.” anh ta lè nhè, cúi xuống nhắc cái túi của cô “Tất cả đây à?”

“Không”, cô trả lời, nhìn anh ta trừng trừng.

“Điều đó rõ mà.”

Anh ta quay người đi đến khu ký gửi hành lý, và Cathryn theo sau anh ta, âm thầm giận dữ vì cách cư xử của anh ta nhưng quyết định không để anh ta thấy được. Bây giờ cô đã hai mươi tuổi rồi, không phải là đứa nhóc 17 tuổi sợ sệt; cô sẽ *không* cho phép anh ta dọa dẫm cô. Cô là chủ của anh. Anh chỉ là một người quản lý trại gia súc chứ không phải là ác quỷ có quyền lực vô hạn như những tưởng tượng của một thiếu nữ mới lớn cô tô vẽ cho anh ta. Anh ta có thể vẫn có Monica và Ricky dưới ảnh hưởng của mình, nhưng Monica không còn là người bảo hộ cô và không thể đòi hỏi sự vâng lời của cô nữa. Cathryn tự hỏi với nỗi tức giận được giấu kỹ rằng phải chăng Monica đã cố ý cử Rule tới gặp cô, bởi biết rõ rằng cô ghét anh ta.

Quan sát một cách không ý thức thân hình thon dài của anh ta khi anh ta vươn tới và nhắc cái vali đơn độc có tên cô ghi trên thẻ, Cathryn đóng lại những suy nghĩ phần nộ đang ngập tràn trong óc cô. Hiểu rằng Rule luôn làm như thế với cô, làm cô mất kiểm soát và làm những việc mà cô sẽ không bao giờ trù khi đang trong cơn nóng giận. Minh ghét anh ta, cô nghĩ, những từ ngữ thì thầm xuyên qua tâm trí cô, nhưng đôi mắt cô vẫn di chuyển từ đôi vai rộng của anh ta, xuống đôi chân dài, khỏe mạnh mà cô vẫn còn nhớ.

Anh ta mang chiếc vali tới nơi cô đang đứng và một bên mày đen nhánh thẳng tắp nhướng lên dò hỏi. Sau khi làm cô cảm thấy buộc phải thừa nhận với anh ta về việc có hơn 1 túi hành lý, anh ta gầm

gừ “Không định ở lại lâu phải không?”

“Không” cô trả lời, giữ giọng mình lạnh nhạt, vô cảm. Cô chưa bao giờ ở trại gia súc đó lâu dài kể từ mùa hè năm cô 17 tuổi.

“Đã đến lúc em nghĩ đến việc trở về nhà thì tốt hơn.” anh ta nói.

“Chẳng có lý gì tôi phải làm thế cả.”

Đôi mắt đen của anh ta nheo lại nhìn cô dưới vành mũ, nhưng anh ta không nói gì, và khi anh ta quay đi và bắt đầu băng qua đám người, Cathryn theo sau mà không nói gì thêm. Nhiều lúc cô đã nghĩ rằng cuộc nói chuyện giữa cô và Rule không thể diễn ra, nhưng những lúc khác dường như từ ngữ là không cần thiết. Cô không hiểu anh ta, nhưng cô biết anh ta, biết tính tự phụ của anh ta, biết tính ngoan cố của anh ta, cơn giận đen tối chết tiệt của anh ta không đáng sợ lắm vì nó đang được kiểm soát. Cô đã lớn lên cùng với nhận thức rằng Rule Jackson là một gã nguy hiểm, những năm tháng trưởng thành của cô đã bị chi phối bởi anh ta.

Anh ta dẫn cô ra ngoài ga hàng không và đi dọc vỉa hè tới đậu những máy bay tư nhân, đôi chân dài của anh ta rút ngắn đoạn đường chẳng mất tí nỗ lực nào, nhưng Cathryn không thể theo sát sải chân dài của anh ta và cô từ chối lóc cóc chạy theo anh ta như con chó bị dắt dây. Cô vẫn đều bước, giữ anh ta trong tầm nhìn, và cuối cùng anh ta dừng lại bên cạnh chiếc máy bay hai động cơ màu xanh - trắng, mở cửa khoang hành lý và đặt những chiếc túi của cô vào trong, sau đó quay nhìn lại cô một cách thiếu kiên nhẫn. “Nhanh lên nào” anh ta gọi, thấy rằng cô vẫn còn cách một đoạn xa.

Cathryn lờ anh ta đi. Anh ta chống tay lên hông và chờ cô, đôi chân đi giày ống càng nhấn mạnh thế đứng kiêu ngạo, hiển nhiên thuộc bản tính của anh ta. Khi cô tới chỗ anh ta, anh ta không nói gì, chỉ bình tĩnh kéo mở cánh cửa và quay lại phía cô, túm lấy eo cô và đặt cô dễ dàng vào trong máy bay. Cô chuyển sang ghế phi công phụ và Rule nhảy lên ghế phi công, sau đó đóng cửa và quăng cái mũ sang ghế sau, cào những ngón tay thon dài vào tóc trước khi với tới bảng điều khiển. Cathryn quan sát anh ta, không biểu lộ điều gì, nhưng cô không thể không nhớ lại sức sống của mái tóc đen dày đó, cách nó quấn quanh những ngón tay cô ...

Anh ta liếc sang cô và bắt gặp cái nhìn quan sát của cô. Cô không quay đi mà vẫn giữ nguyên cái nhìn của mình, biết rằng vẻ trống rỗng trên mặt cô chẳng biểu lộ điều gì. “Em có thích cái em thấy không?” anh ta châm chọc nhẹ nhàng, để bộ điều khiển đu đưa trên những ngón tay.

“Tại sao Monica lại cử anh?” cô hỏi lạnh nhạt, lờ đi câu hỏi của anh ta và tấn công với câu hỏi của chính mình.

“Monica không cử tôi. Em đã quên rồi. Tôi điều hành trại, chứ không phải Monica” Đôi mắt đen láy của anh ta nhần nha trên mặt cô, chờ cô nổi nóng và hét lên rằng cô thuộc về trang trại đó, chứ không phải thuộc về anh, nhưng Cathryn đã biết làm thế nào để giấu kín các suy nghĩ của mình. Cô giữ mặt mình trông rỗng, cái nhìn của cô không hề chớp.

“Chính xác. Tôi đã cho rằng anh quá bận để mà lãng phí thời gian đi đón tôi.”

“Tôi muốn nói chuyện với em trước khi em tới trang trại, đây có vẻ như là cơ hội hoàn hảo.”

“VẬY NÓI ĐI.”

“Cắt cánh trước đã.”

Bay trên một máy bay nhỏ không phải là chuyện lạ đối với cô. Từ khi sinh ra cô đã thường xuyên đi máy bay, từ một máy bay tiện nghi đến một máy bay cánh quạt. Cô ngồi lùi ra sau ghế và kéo giãn những cơ bắp bị co rút do chuyến bay dài từ Chicago. Những chiếc máy bay phản lực lớn gầm rú khi chúng hạ cánh hay cất cánh, nhưng Rule không hề ngần ngại khi anh nói với đài không lưu và yêu cầu một đường băng thông suốt. Chỉ vài phút sau, họ đã cất cánh và bay lướt về phía Tây, Houston thấp thoáng trong sự nóng bức của mùa xuân tới phía nam của họ. Mặt đất bên dưới xanh ngắt một màu cỏ non, và Cathryn chìm vào cảnh tượng đó. Bất cứ khi nào cô đến thăm nơi đây cô cũng phải ép mình rời khỏi nó, và điều đó luôn mang lại một nỗi đau trong nhiều tháng, như thể một phần của sự sống đã bị tước khỏi cô. Cô yêu mảnh đất này, yêu nông trại này, nhưng cô đã sống sót những năm qua chỉ bởi cô đã tự buộc mình phải lưu ý biệt xứ.

“Nói đi” cô nói ngắn gọn, cố ngăn lại những hồi ức.

“Lần này anh muốn em ở lại” anh ta nói, và Cathryn cảm thấy như anh ta đã thoi một cái vào bụng cô.

Ở lại? Không phải chính anh ta, trong tất cả mọi người biết điều đó là không thể đối với cô sao? Cô khẽ quay người liếc nhanh sang anh ta và thấy anh ta vẫn đang cau mày chăm chú nhìn về phía trước. Trong một giây, đôi mắt cô nấn ná trên khuôn mặt nhìn nghiêng mạnh mẽ đó trước khi cô kéo gập đầu mình nhìn lại ra phía trước.

“Không bình luận gì sao?” anh ta hỏi.

“Điều đó là không thể”

“Điều đó ư? Em thậm chí cũng không hỏi tại sao à?”

“Liệu tôi có thích câu trả lời?”

“Không.” Anh ta nhún vai. “Nhưng đó không phải là điều em có thể lẩn tránh.”

“Vậy thì nói với tôi đi”

“Ricky đã quay lại; cô ấy uống rượu rất nhiều, đến mức mất kiểm soát. Cô ấy đang làm nhiều điều nông cuồng, và mọi người bắt đầu bàn tán.”

“Cô ấy là 1 phụ nữ đã trưởng thành. Tôi không thể quản lý cô ấy.” Cathryn nói lạnh nhạt, mặc dù cô điên tiết vì Ricky đang lòi cái tên Donahue xuống bùn.

“Anh nghĩ em có thể. Monica không thể, nhưng chúng ta đều biết là bản năng làm mẹ của Monica không tốt lắm. Mặt khác, sau lần sinh nhật mà em có quyền kiểm soát nông trại, thì Rick đã phụ thuộc vào em.” Anh ta quay đầu sang và găm cô vào ghế bằng đôi mắt điều hâu đen tuyền của mình. “tôi biết em không thích cô ấy, nhưng cô ấy là em kế của cô và cô ấy lại đang dùng họ Donahue”

“Lại dùng?” Cathryn nói xỏ. “Sau hai lần ly hôn, tại sao lo lắng thay đổi những cái tên?” Rule nói đúng: cô không thích Ricky, chưa bao giờ thích. Em kế cô, kém cô hai tuổi, có tính khí của một Tasmanian Devil[1].

Sau đó cô ném một cái nhìn chế nhạo sang anh ta. “Anh đã nói với tôi rằng anh đang điều hành nông trại”

“Đúng thế” anh ta trả lời nhẹ nhàng đến nỗi tóc gáy cô dựng ngược cả lên. Nhưng anh không phải là chủ của nó. Nông trại đó là nhà của em, Cat. Đã đến lúc em an cư ở đó rồi.

“Đừng diễn thuyết với tôi, Rule Jackson. Bây giờ nhà của tôi ở Chicago ...”

“Chồng em đã chết rồi” anh ta ngắt lời một cách tàn nhẫn. “Không còn gì ở đó cho em, và em biết rõ điều đó. Em có cái gì nào? Một căn hộ trống trơn và một công việc nhàm chán?”

“Tôi yêu công việc của mình; hơn nữa, tôi cần phải làm việc.”

“Đúng, em phải làm việc, bởi em sẽ phát điên nếu ngồi trong căn hộ trống không đó mà chẳng có gì để làm. Vì chồng em để lại cho em ít tiền. Nó sẽ hết trong năm năm nữa, và tôi sẽ không để em bòn rút đến khánh kiệt nông trại để trang trải cho nơi đó đâu”

“Nó là nông trại của tôi!” Cô ngắn gọn chỉ ra.

“Nó cũng của cha em nữa, và ông ấy yêu nó. Vì ông ấy, tôi sẽ không cho phép em ném nó đi”

Cathryn hát cảm lên, nỗ lực để giữ bình tĩnh. Đó là một kiểu thói quen và anh ta biết điều đó.

Anh ta lại liếc nhìn cô và tiếp tục. Tình cảnh của Ricky ngày càng tồi tệ. Tôi không thể vừa xử lý nó vừa điều hành công việc của mình được. Tôi cần sự giúp đỡ, Cat, và em là một người hiểu biết”

“Tôi không thể ở lại” cô nói, nhưng lần này có chút không chắc chắn trong giọng cô. Cô không thích Ricky, nhưng, dù sao, cô cũng không ghét cô ấy. Ricky là một vết thương và một bài toán, nhưng đã có lúc khi họ còn trẻ, họ đã cùng nhau cười rúc rích như những cô gái tuổi teen bình thường. Và như Rule đã chỉ ra, Ricky đang mang tên Donahue, dùng nó như họ của mình khi cha của Cathryn cưới Monica, mặc dầu điều đó chưa bao giờ được hợp pháp hoá.

“Tôi sẽ cố gắng sắp xếp nghỉ phép” Cathryn nghe thấy chính mình nhượng bộ, và muộn màng nói thêm một sự tự bảo vệ, “Nhưng nó sẽ không phải lâu dài. Bây giờ, khi tôi đã từng sống ở một thành phố lớn, tôi thích nhiều thứ không thể tìm thấy ở một nông trại”. Đó hầu như là thực tế; cô đã thích sự sôi động không ngừng nghỉ ở một thành phố rộng lớn, nhưng cô sẽ từ bỏ chúng mà không hề băn khoăn, day dứt nếu cô cảm thấy cô có thể có một cuộc sống thanh bình ở một nông trại.

“Em đã từng yêu nông trại này” anh ta nói.

“Đã từng thôi.”

Anh ta không nói gì nữa, sau một khắc Cathryn ngả đầu lên ghế và nhắm mắt lại. Cô nhận thấy cô hoàn toàn tin tưởng vào khả năng lái máy bay của Rule, và nhận thức này thật mĩa mai nhưng cũng không thể lờ đi được. Cô sẽ tin tưởng anh ta với mạng sống của cô, nhưng không có gì khác nữa.

Thậm chí ngay cả khi nhắm mắt cô cũng bị đánh động bởi sự hiện diện của anh ta bên cạnh cô làm cô cảm thấy như thể cô đang bị đốt cháy bởi hơi nóng của cơ thể anh ta. Cô có thể ngửi thấy mùi vị nam tính nóng của anh ta, nghe thấy nhịp thở điềm tĩnh của anh ta. Bất cứ khi nào anh ta cử động, các dây thần kinh trên người cô lại râm ran. Chúa ơi, cô suy nghĩ trong nỗi tuyệt vọng. Cô sẽ không bao giờ quên ngày hôm đó sao? Anh ta cứ phải ám lên toàn bộ cuộc sống của cô, điều khiển cô chỉ với sự hiện diện của anh ta sao? Anh ta thậm chí đã ám ảnh cả cuộc hôn nhân của cô, buộc cô phải nói dối chồng mình.

Cô thả người trong một trạng thái lơ mơ, một trạng thái buông lỏng nửa vờ giữa thức và ngủ, và cô thấy rằng cô có thể nhớ lại hoàn toàn rõ ràng những điều cô biết về Rule Jackson. Cô đã biết anh ta trong suốt cuộc đời mình. Cha anh ta là một người hàng xóm, là chủ của nông trại nhỏ nhưng làm ăn phát đạt ở kế cận., và Rule đã làm việc ở nông trại đó với cha anh ta từ khi anh ta đủ lớn để ngồi trên lưng ngựa, nhưng anh ta lớn hơn cô 11 tuổi và dường như đã là một người đàn ông trưởng thành đối

với cô thay vì là một cậu trai.

Thậm chí khi còn là một đứa trẻ, Cathryn đã biết có nhiều scandal liên quan đến cái tên Rule Jackson. Anh ta được biết như là “đứa con trai hoang dã nhà Jackson”, và những cô gái lớn hơn cười khúc khích khi nói chuyện về anh ta. Nhưng anh ta chỉ là một cậu bé, một người hàng xóm và Cathryn thích anh ta. Anh ta chưa bao giờ dành nhiều sự chú ý đến cô bất cứ khi nào cô gặp anh ta, nhưng khi anh ta nói chuyện với cô, anh ta luôn tử tế và có thể tán tỉnh cô thoát khỏi sự thẹn thùng của mình; Rule cũng rất tốt với những sinh vật nhỏ; thậm chí với cả con người cũng thế. Ai đó đã nói rằng anh ta thích hợp hơn với một công ty kinh doanh động vật, nhưng vì bất cứ lý do gì, anh ta cũng đã có mối liên hệ hiếm có với những con ngựa và những con chó.

Khi Cathryn lên 8, thế giới của cô thay đổi. Đó cũng là thời gian Rule thay đổi. Cùng năm đó, mẹ cô mất, bỏ lại Cathryn choáng váng và hoàn toàn u sầu, cũng năm đó, Rule bị gọi quân dịch. Anh ta 19 tuổi khi anh ta xuống máy bay ở Sài Gòn. Lúc anh ta trở lại 3 năm sau, chẳng còn gì như cũ nữa. Ward Donahue đã tái hôn với một người phụ nữ da đen xinh đẹp đến từ New Orleans. Ngay từ đầu Cathryn đã không ưa Monica lắm. Vì lợi ích của cha, cô che giấu các cảm xúc của mình và cố gắng để làm hài lòng Monica, thiết lập một sự thỏa hiệp không dễ chịu. Mỗi người bọn họ lặng lẽ đi bên cạnh người kia. Đó không phải vì Monica là một người mẹ kẻ độc ác theo khuôn mẫu; bà đơn giản chỉ không phải một người phụ nữ có thiên hướng làm mẹ, thậm chí ngay với cả con gái của chính bà, Ricky. Monica thích ánh đèn nhấp nháy và khiêu vũ, và ngay từ đầu, bà đã không thích hợp với cuộc sống lao động nặng nhọc nơi nông trại. Bà đã cố, vì sự hài lòng của Ward. Điều Cathryn chưa bao giờ nghi ngờ, đó là Monica yêu cha cô. Vì lý do đó, cô và Monica đã duy trì mối quan hệ hòa hảo mà thiếu tình thân.

Biến cố trong cuộc sống của Rule thậm chí còn lớn hơn. Anh ta đã sống sót trở về từ Việt Nam, nhưng đôi khi dường như chỉ có thân thể anh ta trở về mà thôi. Đôi mắt đen lúc nào cũng cười của anh ta không còn tươi cười nữa; chúng dò xét và nghiền ngẫm. Cơ thể anh ta vẫn mang nhiều vết thương đã lành, nhưng những vết thương tinh thần mà anh ta trải qua đã thay đổi anh ta mãi mãi. Anh ta không bao giờ nói về chúng. Anh ta cũng hiếm khi nói chuyện. Anh ta khép kín bản thân, quan sát mọi người với đôi mắt cứng rắn, vô cảm của mình và anh ta nhanh chóng bị mọi người xa lánh.

Anh ta uống rượu nhiều, ngồi một mình và điềm tĩnh gục xuống vì rượu, khuôn mặt anh ta khép kín và sắt đá. Đương nhiên anh ta lại càng trở nên hấp dẫn đối với phụ nữ hơn hẳn trước kia. Nhiều phụ nữ không thể chống lại cái mùi nguy hiểm vẫn bao phủ quanh anh ta như một lớp áo vô hình. Họ mơ trở thành một người có ma lực, người có thể an ủi anh ta, chữa lành anh ta và mang anh ta ra khỏi cơn ác mộng anh ta vẫn đang phải chịu đựng.

Anh ta bị dính vào hết vụ xì căng đan này đến vụ xì căng đan khác. Cha anh ta đuổi anh ta ra khỏi

nhà và không ai thuê anh ta cả, những người chủ nông trại và các thương gia rủ nhau cắt đứt mối quan hệ xóm giềng với anh ta. Bằng cách nào đó anh ta vẫn kiếm được tiền để uống rượu, và thỉnh thoảng anh ta biến mất vài ngày, dẫn đến mọi người phỏng đoán rằng anh ta đã lê lét ở đâu đó và đã chết. Nhưng rồi anh ta lại quay về như một đồng xu xấu xí, gầy gò hơn một chút, hốc hác nhiều hơn nữa, nhưng luôn luôn đều như vậy.

Điều không thể tránh được là thái độ thù nghịch chống lại anh ta sẽ leo thang thành bạo lực; anh ta dính líu đến quá nhiều phụ nữ, kéo theo là cũng vướng mắc đến quá nhiều đàn ông. Một ngày Ward Donahue tìm thấy anh ta nằm sóng soài trong một cái rãnh ở vùng ngoại vi của thị trấn. Rule, bị một nhóm đàn ông đánh như tử, điều hoàn toàn xứng đáng với anh ta, đến nỗi lòi cả xương trắng nhơn. Vẫn lặng lẽ và trầm tư, đôi mắt đen của anh ta nhá lên chiếu vào người đã cứu sống anh ta với một sự thách thức không suy chuyển mặc dù anh ta lúc đó đã không thể chịu đựng nổi. Không nói một lời, Ward nhắc chàng thanh niên lên tay như thể anh ta là một đứa trẻ và đưa anh ta lên khỏi rãnh nước và mang anh ta về nông trại để chăm sóc. Một tuần sau Rule đã khó khăn bò lên mình ngựa và cùng với Ward cưỡi ngựa đi bao quát nông trại, chưa đủ khỏe nhưng vẫn làm những việc vặt cần thiết của hàng rào ven nông trại, sửa lại những chỗ hàng rào bị hỏng và lừa những gia súc đi lạc. Anh ta vẫn còn đau đớn trong những ngày đầu khi anh ta di chuyển, nhưng anh ta vẫn tiếp tục với sự quyết tâm không suy suyển.

Anh ta thôi uống rượu và bắt đầu ăn uống trở lại. Anh ta khoẻ lên và lên cân, nhờ vào những bữa ăn và cả công việc lao động chân tay. Anh ta không bao giờ kể về chuyện gì đã xảy ra. Các công nhân nông trại khác vẫn đối xử với anh ta hoàn toàn lạnh nhạt trừ khi đó là cần thiết cho công việc, nhưng Rule cũng không cởi mở trong hầu hết thời gian. Anh ta làm việc, anh ta ăn, anh ta ngủ, và bất cứ điều gì Ward Donahue đòi hỏi anh ta, anh ta sẽ hoàn thành hoặc là bị chết vì nỗ lực.

Sự ảnh hưởng và tin tưởng giữa hai người đàn ông là điều hiển nhiên; không ai ngạc nhiên khi Rule được chỉ định làm đốc công thay thế người đốc công cũ khi người này chuyển đi làm công việc khác ở Oklahoma. Như Ward đã nói với bất cứ ai sẵn sàng lắng nghe, Rule có bản năng với ngựa và gia súc, và Ward tin tưởng anh ta. Thời gian này các công nhân cũng đã trở nên quen làm việc với anh ta và sự chuyển giao này cũng diễn ra hoàn toàn êm ả.

Sau đó ít lâu, Ward chết vì một cơn đột quỵ nặng. Cathryn và Ricky vẫn còn ở trường lúc đó và Cathryn vẫn còn nhớ sự ngạc nhiên của mình khi Rule đến kéo cô ra khỏi lớp học. Anh ta dẫn cô ra ngoài và nói với cô về cái chết của cha cô, và anh ta ôm cô trong tay khi cô khóc hoang dại vì sự mất mát to lớn của mình, bàn tay chai sạn thon gầy của anh nhẹ nhàng vén mái tóc dày nâu đỏ của cô. Cô vẫn hơi sợ anh ta, nhưng bấy giờ cô đổ vào anh ta, hoàn toàn được an ủi bởi sức mạnh vững vàng của anh. Cha cô đã tin tưởng anh ta, vậy mà thế nào cô vẫn có thể ít tin tưởng anh?

Vì sự tin tưởng thiếu dứt khoát đó, Cathryn cảm thấy bị lừa dối gấp đôi khi Rule bắt đầu hành động như thể anh ta đã sở hữu nông trại. Không ai có thể chiếm chỗ cha cô. Để xem anh ta thậm chí dám thử làm thế nào? Nhưng dần dần Rule đã đến ăn cơm ở trong ngôi nhà của nông trại. Anh ta cuối cùng đã chuyển vào ở hoàn toàn, ổn định trong căn phòng dành cho khách ở góc nhà, nơi có thể giám sát các chuồng ngựa và các phòng ngủ. Một điều rất khó chịu là Monica chẳng hề có nỗ lực nào để khẳng định quyền của mình, bà để anh ta làm theo ý mình mà không có một bình luận gì về nông trại. Bà là một người đàn bà tự động dựa dẫm vào bất cứ người đàn ông nào tháo vát, và chắc chắn bà cũng không phải là đối thủ của Rule. Ngẫm lại, bây giờ Cathryn nhận thấy rằng Monica đã hoàn toàn thất bại với những vấn đề liên quan đến nông trại, vào lúc này bà không có ngôi nhà nào khác cho chính mình và Ricky, vì vậy bà đã bị khoá vào một cuộc sống hoàn toàn xa lạ đối với bà, hoàn toàn không thể điều khiển một người đàn ông như Rule, kẻ vừa quyết đoán vừa nguy hiểm.

Cathryn thể hiện sự phản uất một cách cay đắng đối với sự tiếp quản của Rule. Ward thật sự đã nhặt anh ta từ rãnh nước và dựng anh ta dậy trên đôi chân mình, giữ vững anh ta cho đến khi anh ta có thể tự mình đứng vững, và ông đã được báo đáp như thế nào – Rule dọn đến và tiếm quyền.

Nông trại là của Cathryn, với Monica được chỉ định là người giám hộ theo pháp luật, nhưng Cathryn không có tiếng nói nào trong việc điều hành nó. Không loại trừ những người công nhân chạy đến chỗ Rule vì thói quen của họ, bất chấp những điều Cathryn có thể làm. Cô đã cố gắng làm nhiều thứ. Mất cha đã gây nên một cú sốc kéo cô ra khỏi sự e thẹn của mình, và cô đấu tranh vì trang trại của cô với sự tàn bạo của tuổi trẻ thiếu hiểu biết, bất tuân lệnh Rule ở mọi khía cạnh. Vào giai đoạn này trong cuộc đời cô, Ricky đã là một kẻ tòng phạm tự nguyện. Ricky luôn sẵn sàng phá vỡ các quy tắc, bất cứ quy tắc gì. Nhưng bất cứ việc gì cô làm, Cathryn luôn cảm thấy cô chọc tức Rule không hơn gì một con muỗi anh ta có thể ngẫu nhiên phẩy sang bên cạnh.

Khi anh ta quyết định đầu tư mở rộng kinh doanh vào việc gây giống ngựa, Monica đã cung cấp vốn, bỏ qua sự phản đối một mực của Cathryn, tiêu hoang mà không hề có tranh cãi gì về việc tiêu lạm vào khoản tiền đã được lập sẵn cho việc học đại học của các cô gái. Bất cứ cái gì Rule muốn, anh ta sẽ có. Anh ta có Bar D dưới ngón tay cái của mình ... và thời gian cứ tiếp tục trôi. Cathryn thức dậy trong đêm, hào hứng nghĩ về cái ngày cô đủ tuổi, rồi nhăm nháp trong tâm trí những từ cô sẽ nói khi cô sa thải Rule Jackson.

Rule thậm chí còn mở rộng sự thống trị của mình tới cả cuộc sống riêng tư của cô. Khi cô 15 tuổi, cô nhận lời hẹn với một chàng trai 18 tuổi để tham gia một buổi khiêu vũ. Rule đã phát hiện ra điều đó và đã gọi cho chàng trai kia, lạnh lẽo thông báo cho anh ta rằng Cathryn chưa đến tuổi để hẹn hò. Khi Cathryn phát hiện ra điều anh ta đã làm, cô đánh mất sự tự chủ của mình, bị thúc giục đi đến hành động

và liều lĩnh. Không suy nghĩ, cô đánh anh ta, lòng bàn tay cô giáng vào mặt anh với một lực làm chính tay cô tê dại.

Anh ta không nói gì. Đôi mắt đen của anh ta nheo lại; sau đó, với sự nhanh nhẹn của một con rắn đang tấn công, anh ta túm tay cô và kéo cô lên gác. Cathryn đá và cào cào và la hét theo mọi cách, nhưng đó chỉ là một cố gắng vô ích. Anh ta kiềm chế cô một cách dễ dàng, sức mạnh của anh ta hơn cô nhiều đến nỗi cô vô dụng như một đứa trẻ. Khi họ đến phòng của cô, anh ta giật quần jean của cô xuống, ngồi xuống giường, kéo cô vào lòng anh ta và cho cô những cái phát vào mông lần đầu tiên trong đời cô. Ở tuổi 15, Cathryn vừa mới chuyển từ tuổi thiếu niên sang ranh giới của một người phụ nữ, và tình trạng bối rối mà cô đã trải qua, theo cách nào đó, còn tồi tệ hơn vết thương gây ra bởi lòng bàn tay chai sạn của anh ta. Khi anh ta thả cô ra, cô run rẩy trên đôi chân mình và sửa sang lại quần áo, khuôn mặt cô nhả lại vì cuồng nộ.

“Em đang đòi hỏi tôi đối xử với em như một phụ nữ” anh nói, giọng anh thấp và điềm tĩnh “Nhưng em chỉ là một đứa trẻ và tôi đã đối xử với em như một đứa trẻ. Đừng thúc ép tôi cho đến khi em đủ lớn để xử lý được điều đó.”

Cathryn đã lao ra và đi như bay xuống gác để tìm kiếm Monica, má cô vẫn còn ướt đầm nước mắt khi cô hét lên rằng anh ta sẽ bị sa thải, ngay bây giờ.

Monica cười vào mặt cô. “Đừng ngốc thế, Cathryn.” Bà nói sắc bén. “Chúng ta cần Rule ... Ta cần Rule” Bên cạnh bà Cathryn nghe thấy Rule cười lặng lẽ và cảm thấy tay anh ta vuốt mái tóc nâu đỏ rối tung của cô. “Hãy nguôi giận đi nào, con mèo hoang dã; em không thể rũ bỏ tôi dễ dàng như thế đâu”.

Cathryn giật đầu ra khỏi sự đụng chạm của anh ta, nhưng anh ta nói đúng. Cô không thể thoát khỏi anh ta. Mười năm sau anh ta vẫn đang điều hành nông trại và cô mới là người ra đi, trốn chạy ngôi nhà của chính mình trong nỗi kinh hoàng rằng anh ta sẽ hạ thấp cô xuống vị trí một người van xin đại dột, với sự tự nguyện không gì hơn những con ngựa anh ta vẫn dễ dàng điều khiển.

“Em ngủ à?” bây giờ anh ta hỏi, kéo cô về thực tại, và Cathryn mở mắt ra.

“Không”

“Vậy thì nói chuyện với tôi đi” anh ta yêu cầu. Mặc dù không nhìn, cô có thể mừng tượng ra khuôn miệng đầy gợi cảm của anh ta cử động khi anh ta nói những lời này. Cô chưa bao giờ quên bất cứ điều gì về anh ta, từ cái cách anh ta nói chậm rãi tới chất giọng khàn khàn cay nghiệt của anh ta, như thể những dây thanh quản của anh ta đã bị hạn gỉ vì ít dùng đến. Anh trao cho cô một cái liếc

nhANH. “Hãy kể với tôi về chồng em.”

Cathryn giật mình, đôi mắt đen của cô mở rộng. “Anh đã gặp anh ấy vài lần rồi. Anh muốn biết điều gì về David?”

“Nhiều thứ” anh ta thì thầm bình thản. “chẳng hạn như anh ta có hỏi tại sao em không còn trong trắng khi anh ta lấy em không?”

Chưa xốt, giận dữ, Cathryn kìm lại những từ ngữ đã nhảy lên môi cô. Cô có thể điều gì mà anh ta sẽ không dùng để chống lại cô? Đó không phải là việc của anh? Anh ta sẽ chỉ trả lời rằng đó chính là việc của anh ta hơn hẳn việc của người đàn ông khác, lưu ý cô rằng anh ta là người chịu trách nhiệm vì sự mất trong trắng của cô.

Cô cố không nhìn anh ta, nhưng trái với ý định của mình cô quay sang anh ta, đôi mắt cô mở to và bị xúc phạm. “anh ấy chưa bao giờ hỏi” cuối cùng cô nói nhẹ nhàng.

Nét mặt nhìn nghiêng của Rule như khắc vào nền trời xanh, và trái tim cô chao đảo; nó đau đớn và sống động nhớ lại cái ngày hè năm đó khi anh ta cúi xuống cô với ánh mặt trời nấu chảy nóng bỏng và bầu trời như đồng thau phía sau anh ta, đóng khung anh ta như một hình ảnh tạc khắc. Cơ thể cô tự động thít lại trong sự đáp ứng gợi nhớ lại và cô kéo giạt cái nhìn của mình đi trước khi anh ta quay sang và nhìn thấy nỗi đau sống động phản chiếu trên mắt cô.

“Tôi thì sẽ hỏi” anh ta nói the thé.

“David là một quý ông” Cô nói châm chọc.

“Nghĩa là tôi không phải?”

“Anh biết câu trả lời cũng rõ như tôi. Không, anh không phải là một quý ông. Anh còn xa mới là một quý ông.”

“Anh đã từng một lần là một người như thế với em” anh ta đáp lại, đôi mắt đen của anh ta di chuyển trên người cô với một sự thích thú chậm rãi, lần theo các đường cong trên ngực, hông và đùi cô. Một lần nữa hơi nóng lan toả trên người cô báo cho cô biết rằng cô không hề xa lạ gì với người đàn ông này, chưa bao giờ như thế, và nỗi đau nở bùng trong cô.

“Tôi không muốn nói về điều đó!” ngay khi những từ ngữ thoát ra khỏi miệng cô, cô thầm ước chúng chưa bao giờ được nói. Sự hoảng hốt tả tơi trong giọng nói của cô là bằng chứng cho bất cứ ai chỉ cần có trí thông minh thông thường rằng cô không thể xử sự với sự việc đã xảy ra nhiều năm trước với sự thờ ơ mà năm tháng có thể mang lại, và Rule thì lại thông minh và nhạy bén hơn hầu hết mọi

người. Những lời nói tiếp theo của anh ta đã chứng minh điều này.

“Em không thể chạy trốn mãi được. Bây giờ, em không còn là đứa trẻ nữa, Cat; em đã là một người đàn bà rồi.”

Oh, cô biết điều đó! Anh ta đã biến cô thành đàn bà khi cô 16 tuổi, và hình ảnh anh ta đã dẫn dắt cô từ đó, thậm chí chen vào giữa cô và chồng cô, lừa dối David để lấy đi sự hiến dâng mà anh đáng được hưởng, mặc dù cô thà chết còn hơn là để anh đoán ra được sự đáp lại mà cô dành cho anh không hề là tất cả như lẽ ra phải thế. Cô cũng không thể kể với Rule, anh ta đã ảnh hưởng đến cuộc sống của cô sâu sắc đến thế nào bởi cái điều mà đối với anh ta có thể chỉ là một sự kết nối ngẫu nhiên.

“Tôi không hề chạy trốn” cô phủ nhận. “Tôi đi học cao đẳng, điều đó hoàn toàn khác”.

“Và về thăm nhà ít hơn mức em có thể” anh nói với sự mỉa mai cay nghiệt. “Em nghĩ tôi sẽ tấn công em mỗi khi tôi thấy em sao? Tôi biết em còn quá trẻ. Chết tiệt, dầu sao tôi không có ý để nó xảy ra, và nếu tình huống đó đến lại lần nữa, chết tiệt, tôi sẽ đợi đến khi chắc chắn hơn, ít nhất cho đến khi em lớn hơn và đã hiểu rõ hơn điều đó liên quan tới cái gì”.

“Tôi biết sex là cái gì!” cô phủ nhận, không muốn anh ta đoán ra, cô hoàn toàn chưa hề có sự chuẩn bị cho sự thực về nó thế nào, nhưng sự cố gắng của cô không có ích gì.

“Em biết nó là gì, nhưng không biết nó giống cái gì.” Sự thực khắc nghiệt, và rõ ràng trong những lời của anh ta làm cô câm nín, và sau một phút anh ta nói tàn nhẫn “Em chưa sẵn sàng cho điều đó, có phải không?”

Cô hít vào một hơi thở run rẩy, ước gì cô đã giả vờ ngủ. Rule giống như một con ngựa giống bị kích động: khi anh ta nổi cơn tam bành, không gì ngăn nổi anh ta. “Không” cô thừa nhận “đặc biệt là không đối với anh”.

Một nụ cười cứng rắn kéo giãn cái miệng khắc nghiệt của anh ta. “Và tôi đã dễ dàng làm điều đó với em. Em thật sự sẽ bị kéo khỏi cái quần lót xinh xắn thanh nhã của em nếu tôi để mặc mình đi theo hướng tôi muốn”.

Sự đau đớn cực độ vặn xoắn trong cô làm cô mắng thửi vào mặt anh ta, hy vọng một cách vô ích rằng cô có thể làm anh ta tổn thương như anh ta đã làm với cô. “Tôi không muốn anh! Tôi không ...”

“Em muốn nó” anh ta ngắt lời một cách thô lỗ. “Em đang trong cơn giận của những cô nàng tóc đỏ và chống trả tôi chỉ vì thích chống trả, nhưng em muốn nó. Em đã không hề cố gắng thoát khỏi tôi. Em tấn công tôi và cố làm tôi bị thương theo mọi cách em có thể, và đầu đó dọc theo đường ranh, tất cả

con giận đó trở thành sự ham muốn và em bị cuốn vào tôi như một cây dây leo”

Cathryn nhăn mày lảng tránh những hồi ức “Tôi không muốn nói về điều đó!”

Không báo trước, anh ta nổi lên cơn giận điên người, cơn giận sâu xa mà những người thông minh đều biết làm cách nào để tránh. “Well, đó chỉ là ký ức xấu xa chết tiệt” anh ta gầm gừ nặng nề, bật chế độ lái tự động và vọt sang cô.

Cô làm một nỗ lực vô ích theo bản năng để tránh né tay anh ta, và anh ta gạt những ngón tay cô sang bên một cách dễ dàng đến tức cười. Những ngón tay của anh ta túm vào phía trên cánh tay cô khi anh ta kéo cô ra khỏi ghế ngồi cho đến khi cô ngã dài vào anh ta. Miệng anh ta cứng rắn, nóng hổi, gợi nhớ, mùi vị của anh ta vẫn quen thuộc như thể cô chưa bao giờ đi xa. Đôi tay thon mảnh của cô nắm chặt lại và đánh một cách vô hiệu vào vai anh ta, nhưng mặc cho những nỗ lực kháng cự của cô, cô biết rằng chả có gì thay đổi cả, không có gì hết. Làn sóng nóng bỏng của cơn kích động nhục dục làm trái tim cô đập nhanh hơn, làm hơi thở của cô trở nên hỗn hển và cả cơ thể cô run rẩy. Cô muốn anh ta. Oh, mẹ kiếp anh ta, cô muốn anh ta xiết bao! Một vài chất hoá học kỳ dị trong cơ thể cô làm cô đáp lại anh ta như thể bông hương dương dương về ánh mặt trời, xoắn vặn, tìm kiếm, thậm chí mặc dù cô biết là anh ta không phải là điều tốt đẹp dành cho cô.

Lưỡi anh ta thăm dò chậm rãi bên trong miệng cô và đôi tay cô ngừng nắm mà đột ngột siết chặt bả vai anh ta, cảm nhận cơ bắp rắn chắc bên dưới lòng bàn tay cô với khoái cảm tức thì. Khoái cảm lấp đầy cô, khoái cảm được nắm, được cảm nhận và được ngửi mùi vị của anh, chuyển động nhẹ nhàng của cái cảm hơi thôi nhám của anh ta trên cằm cô, cái vuốt ve của lưỡi anh ta trên lưỡi cô đều gợi lại một cách sống động một ngày hè nóng bỏng khi chẳng có tí vãi vốc nào giữa họ. Cơn giận của anh ta đã đi qua, thay vào đó là khao khát đang bùng lên rõ rệt trong đôi mắt đen của anh ta khi anh ta dứt miệng ra chỉ một inch đủ để hỏi “Em có từng quên cái gì như thế này chưa?”

Đôi tay cô đã trượt lên trên đầu anh ta, cố gắng để kéo anh ta thu hẹp cái khoảng cách bé nhỏ ngọt ngào đến không thể chịu nổi với miệng cô đó, nhưng anh ta chống lại và những ngón tay cô cuốn lấy mái tóc đen đầy sức sống và mềm như lụa của anh ta. “Rule” cô thầm thì khàn khàn.

“Có không?” anh ta nài ép, và ngửa đầu ra sau khi cô cố vươn đến để miệng cô được gần với miệng anh ta.

Điều đó không phải vấn đề, dù sao anh ta đã biết. Làm sao anh ta có thể không biết? Chỉ một cái chạm nhẹ và cô sẽ tan chảy vào anh ta. “Không, tôi chưa bao giờ quên” Cô thừa nhận trong tiếng thì thầm mà nó đã bị cuốn trôi không còn tăm tích khi cuối cùng miệng anh ta cũng hạ xuống và nghiền nát miệng cô, một lần nữa cô uống vị tươi mới cay cay ngọt ngào từ anh.

Không có gì ngạc nhiên khi cô cảm thấy những ngón tay dài của anh ta khum lấy ngực cô, rồi không ngừng trượt xuống sườn cô. Lốp lẹo mọng của chiếc váy đầm mùa hạ không tay của cô không ngăn nổi hơi nóng của tay anh ta, và cô cảm thấy bùng cháy khi cái đụng chạm của anh ta trơn trượt xuống cơ thể cô rồi ngừng lại ở đầu gối cô, sau đó bắt đầu làm một cuộc du hành lên đùi cô, hất cái váy của cô lên, để lộ ra đôi chân dài. Rồi một cách đột ngột anh ta ngừng lại, người rung lên vì nỗ lực mà nó đòi hỏi ở anh ta, và anh ta nhấc tay khỏi chân cô. “Đây không phải nơi để làm tình” anh ta thầm thì khàn khàn, rồi miệng mình khỏi môi cô và trượt những nụ hôn đến tai cô. “Thật kỳ diệu là chúng ta chưa bị vỡ vụn ra. Nhưng anh có thể đợi cho đến khi ta về đến nhà.”

Mi mắt cô nhấc lên để lộ đôi mắt đen mụ mẫm, mơ màng, và anh ta trao cô một nụ hôn mạnh mẽ nữa, sau đó đặt cô về lại chỗ ngồi. Vẫn thở nặng nhọc, anh ta kiểm tra vị trí của họ, sau đó lau mồ hôi trên trán mình và quay lại nhìn cô. “Giờ thì ta đã biết nơi chúng ta đang đứng” anh ta nói với sự hài lòng dữ tợn.

Cathryn kéo giật mình thẳng người lên và quay đầu nhìn chăm chú xuống vùng trang trại đang trải dài bên dưới. Con ngốc! Cô nhieéc móc bản thân. Con ngốc ngu xuẩn! Bây giờ thì anh ta đã biết vũ khí anh ta có để chống lại cô có quyền lực đến mức nào, và cô không hề ảo tưởng rằng anh ta sẽ lưỡng lự khi dùng nó. Thật là không công bằng khi khao khát của anh ta đối với cô không làm anh ta dễ bị tấn công như là cô, nhưng thực tế cơ bản là khao khát của anh ta đơn giản chỉ có thể, khao khát, mà không có bất kỳ cảm xúc hay sự cần thiết nào đi cùng, theo như cô cảm nhận, trong khi chỉ một âm thanh trong giọng nói của anh ta cũng nhận chìm cô vào những đòi hỏi và cảm xúc sục sôi đến nỗi cô không hy vọng phân loại và hiểu được chúng. Anh ta liên đới đến tất cả các cơn khủng hoảng và sự kiện quan trọng của cuộc đời cô sâu xa đến nỗi thậm chí cô ghét và sợ hãi anh ta, anh ta còn là hơn một phần của cô mà cô không thể sa thải anh ta, không thể tổng anh ta ra khỏi cuộc đời cô. Anh ta gây nghiện như thể ma túy, sử dụng cơ thể thon gầy, cơ bắp rắn chắc và đôi tay lọc lõi của mình để giữ những người đàn bà của anh ta dưới sự kiểm soát.

Mình sẽ không trở thành một trong những người đàn bà của anh ta! Cathryn thề một cách dữ dội, siết chặt nắm tay. Anh ta không có đạo đức, không biết xấu hổ. Sau tất cả những gì cha cô đã làm cho anh ta, ngay khi Ward nằm trong mồ, Rule thay thế luôn. Không, như thế còn chưa đủ. Anh ta cần có nông trại và cả con gái của Ward nữa. Lúc này, Cathryn đã quyết định không ở lại mà sẽ quay lại Chicago ngay khi kỳ nghỉ kết thúc. Những vấn đề của Ricky không phải là của cô. Nếu Rule không thích cái cách mọi thứ diễn ra, anh ta tự do tìm kiếm nhân công ở nơi khác.

Sau đó họ lượn vòng qua ngôi nhà gỗ hai tầng nằm dài thượt bên dưới chỉ ra rằng họ đã đến nông trại, và Rule nghiêng máy bay đột ngột về phía trái đường biên của đường băng nhỏ. Cô cảm thấy

choáng váng vì chỉ mất ít thời gian như thế để đến nông trại, nhưng liếc mắt qua đồng hồ cô thấy rằng đã nhiều thời giờ trôi qua hơn cô tưởng. Cô đã bị cuốn vào vòng tay của Rule bao lâu? Và cô đã chìm đắm trong suy nghĩ của mình mất bao lâu? Khi cô ở với anh ta mọi thứ khác dường như chìm khuất khỏi sự nhận biết của cô.

Một chiếc xe pickup màu đỏ bụi bặm băng qua đường băng tới đón họ khi Rule hạ cánh máy bay trong cú tiếp đất nhẹ nhàng và nông; họ tiếp đất nhẹ nhàng đến nỗi không thấy cả va chạm mạnh. Cathryn thấy mình nhìn vào đôi tay anh ta, mạnh mẽ và rám nắng, thành thạo dù là chúng đang điều khiển một chiếc máy bay, điều khiển một con ngựa cứng đầu hay vuốt ve một người đàn bà hay thay đổi. Cô nhớ đôi tay ấy lúc ở trên thân thể cô, và cố gắng ngừng lại.

CHƯƠNG 2

Khi Cathryn bước được ba bước về phía cổng vòm dẫn đến ngôi nhà, cô ngạc nhiên vì Monica không ra đón cô. Ricky cũng không ra, nhưng cô không thật sự chờ đợi Ricky. Monica, tuy nhiên, ít nhất luôn luôn xuất hiện và làm một màn diễn lớn, hiệu quả khi David còn sống và về thăm cùng với cô. Cô mở cửa lưới và bước vào nơi tối lơ mờ mát mẻ; Rule đứng cạnh cô với hành lý của cô. “Monica đâu?” cô hỏi.

Anh ta bắt đầu lên gác. “Chúa mới biết” anh ta làu bàu, và Cathryn theo sau anh ta với sự lưỡng lự gia tăng. Cô bắt kịp anh ta khi anh ta mở cửa phòng ngủ đã luôn là của cô và bước vào thả những chiếc túi xuống cạnh giường.

“Anh có ý gì với câu đó thế?” cô đòi hỏi.

Anh ta nhún vai. “Monica đi lang thang xa và rộng những ngày này. Bà ấy chưa bao giờ thích thú chút nào với nông trại cả. Em không thể trách bà ấy đi tìm kiếm những thú vui của mình” Anh ta quay lại và rời đi, Cathryn lại đi theo anh ta.

“Anh sẽ đi đâu?” cô hỏi sắc bén.

Anh ta quay lại phía cô với sự kiên nhẫn quá mức. “Anh có nhiều việc phải làm. Em có cái gì khác trong tâm trí vậy? Đôi mắt anh ta phóng về phía cửa phòng ngủ sau đó nhìn lại cô, và Cathryn hất cằm lên.

“Trong đầu tôi chỉ định tìm Monica thôi”

“Bà ấy sẽ xuất hiện trước khi trời tối. Anh thấy rằng chiếc xe trạm đã đi rồi, mà bà ấy lại ghét lái

xe sau khi trời tối, vậy thì chút nữa bà ấy sẽ ở đây trừ phi bà ấy gặp tai nạn”

“Anh mới lo lắng làm sao !” Cathryn mắng.

“Tôi nên thế à? Tôi là chủ nông trại, chứ không phải người đi kèm”

“Chính xác là: anh là một đốc công của nông trại”

Trong một khắc đôi mắt anh ta bùng lên cơn giận, sau đó anh ta kìm nó lại “Em đúng, và như một người công nhân tôi phải làm việc. Em sẽ ở lại đây và hờn dỗi, hay em sẽ thay quần áo và đi với tôi? Có nhiều thay đổi kể từ lần cuối em ở đây. Tôi nghĩ em có thể thích đây, sếp” Anh ta kéo dài từ cuối cùng một cách khinh thường, đôi mắt anh ta chế giễu cô. Anh ta là sếp, và anh ta biết điều đó; anh ta đã dành nhiều năm cho trang trại này đến nỗi nhiều công nhân trang trại đã được thuê kể từ cái chết của Ward mà không có lòng trung thành với một người mang họ Donahue, chỉ trung thành với Rule Jackson.

Cô dao động trong chốc lát, bị giằng xé giữa sự bất đắc dĩ phải dành thời gian đi cùng với anh ta và sự quan tâm của cô đối với nông trại. Những năm qua cô đi xa như là một kẻ bị lưu đày biệt xứ và cô chịu đựng điều đó mỗi ngày, mong chờ những khoảng không rộng lớn và sự trong lành của mặt đất. Cô muốn nhìn thấy vùng đất này, tự mình làm quen lại với những thứ đã gắn bó với cô từ những ngày đầu tiên. “Tôi sẽ đi thay đồ” cô nói lặng lẽ.

“Anh sẽ chờ em ở chuồng ngựa” anh ta nói, sau đó đôi mắt anh ta lướt xuống chiều dài cơ thể cô. “Trừ phi em thích ai đó đi cùng trong khi em thay đồ?”

Câu trả lời dữ dội “không!” của cô bật ra tự động, và anh ta làm như thể anh ta không chờ đợi câu trả lời nào khác thế. Anh ta xoay đi và xuống gác. Cathryn quay lại phòng mình và đóng cửa lại, sau đó với tay ra đằng sau người để kéo khóa chiếc váy và cởi nó ra. Trong một khắc cô nghĩ về việc nhờ Rule cởi khoá, sau đó cô run lẩy bẩy và giật mạnh tâm trí ra khỏi ý nghĩ nguy hiểm đó. Cô phải nhanh lên. Sự kiên nhẫn của Rule có giới hạn thời gian.

Cô không quan tâm đến việc dỡ đồ ra. Cô luôn để lại hầu hết quần jean và áo sơ mi lại nông trại. Ở Chicago, cô mặc những chiếc quần jean thiết kế thời trang, ở nông trại cô mặc những chiếc quần jean bạc màu và cũ sần đã mềm vì dùng nhiều. Thỉnh thoảng cô cảm thấy rằng khi cô thay đổi quần áo, cô thay đổi cả tính cách. Thôi là người vợ thanh lịch và thời trang của David, cô lại là Cathryn Donahue, ngẩng đầu đón gió thổi trên tóc. Khi cô xỏ chân vào đôi boot và với lấy cái mũ màu nâu vàng cô đã đội nhiều năm, cô đột nhiên nhận thức cảm giác về sự phụ thuộc. Cô gạt ý nghĩ đó đi, nhưng trạng thái đề phòng thích thú vẫn còn theo cùng cô khi cô chạy xuống những bậc thang và phóng ra

chuồng ngựa, ngừng lại ở nhà bếp để chào người nấu bếp, Lorna Ingram. Cô chỉ hơi thân thiết với Lorna, nhưng biết rằng người phụ nữ này đã xem Rule như người chủ của bà ta thì điều đó đã ngăn bất cứ sự gần gũi nào giữa họ.

Rule còn đang đợi cô với sự kiên nhẫn đáng nể, mặc dù con ngựa màu hạt dẻ to lớn đã thúc vào lưng anh ta và đang chuyển dịch một cách nóng nảy bên cạnh anh ta. Anh ta cũng túm dây cương một con ngựa thiện lông xám chân dài, con ngựa này Cathryn không nhớ đã thấy lần nào trước đây. Loanh quanh bên những con ngựa trong hầu hết cuộc đời mình, cô không hề sợ chúng, cô cọ tay lên mũi con vật một cách tự nhiên, để nó làm quen với mùi của cô trong khi cô nói chuyện với nó. “Chào anh bạn, mày là người lạ đối với tao. Mày ở đây bao lâu rồi?”

“hai năm”, Rule trả lời, quăng cái dây cương về phía cô. “Nó là con ngựa ngoan, không có những thói tật xấu, tính khí ôn hoà. Không như Redman này” anh ta nói thêm một cách buồn rầu khi con ngựa màu hạt dẻ lại thúc vào anh ta, lần này với một lực đủ mạnh để xô anh ta về phía trước vài bước. Anh ta lên ngựa mà không hề gọi ý giúp Cathryn, một cử chỉ dĩ nhiên cô sẽ từ chối ngay. Cô còn lâu mới cần giúp lên ngựa. Cô trèo lên ngựa và thúc con ngựa xám chạy nước kiệu để bắt kịp Rule đang không hề chờ cô.

Họ phi ngựa qua các chuồng ngựa, và Cathryn ngắm nhìn một cách thích thú mấy bãi giữ ngựa và những chuồng ngựa sạch sẽ, một vài cái còn chưa có ở đó khi cô về thăm lần cuối. Tiền đầu tư vào vật nuôi, vừa thả chúng ăn cỏ không mất công trông nom chúng hay sent soft, lại thu lợi kỳ lạ. Ham vui, những con ngựa con nô đùa trên bãi cỏ xuân mơn mớn. Rule nhắc bàn tay đeo găng lên chỉ một công trình xây dựng. “Đó là chuồng ngựa non mới. Có muốn đi xem một chút không?”

Cô gật đầu và họ ngoắt đầu ngựa sang hướng đó. “Chỉ có một con ngựa cái đang mang thai lúc này” anh ta nói “Chúng tôi vẫn đang đợi nó. Mấy tuần qua thật bận rộn, nhưng bây giờ chúng tôi có thời gian nghỉ ngơi rồi”

Những ngăn chuồng trong khu nuôi ngựa non thông thoáng, rộng rãi và được quét rửa sạch sẽ; như Rule đã nói, bây giờ chỉ có một con ngựa ở đó. Trong ngăn giữa của khu chuồng ngựa một con ngựa cái mang thai đang đứng trong tư thế hoàn toàn mệt mỏi đến nỗi Cathryn mỉm cười thông cảm. Khi Rule giơ tay ra và tắc lưỡi, con ngựa cái bước về phía anh ta với bước đi nặng nề và vươn đầu qua cửa chuồng ngựa để được vuốt ve. Anh ta gia ơn cho nó, nói chuyện với nó với tiếng ngân nga đặc biệt trong giọng nói làm dịu thậm chí cả cơn kích động nhất của những con vật. Khi cô còn trẻ, Cathryn đã cố bắt chước tông giọng này và tác động của nó, nhưng không có kết quả.

“Bây giờ chúng ta là một trong những nông trại nuôi ngựa tốt nhất trong bang này” Rule nói mà

không hề có dấu hiệu tự hào nào, đơn giản chỉ đưa ra một thực tế. “Những người mua đến từ các bang, thậm chí từ Hawaii”.

Khi họ bắt đầu cưỡi ngựa, Rule không nói nhiều, để Cathryn tự nhìn những thay đổi. Cô cũng im lặng, nhưng cô biết rằng việc kinh doanh cô thấy đã hoạt động tốt. Các hàng rào và các bãi giữ ngựa trong tình trạng hoàn hảo; đám gia súc khỏe mạnh và tinh thần không có dấu hiệu gì bị đối xử không tốt; những tòa nhà vững chắc và sạch sẽ, khoác lớp sơn tươi mát. Dãy nhà ngủ được bổ sung và hiện đại hóa. Với sự ngạc nhiên, cô cũng lưu ý đến vài căn nhà riêng ở phía sau ngôi nhà chính của nông trại, dù ở xa nhưng vẫn được sắp xếp ảm cúng. Cô chỉ vào chúng “Những cái kia là nhà gì vậy?”

Anh ta làu bàu một câu trả lời khẳng định “Một vài công nhân lập gia đình. Tôi cần làm gì đó hoặc một vài công nhân tốt sẽ không thể liên lạc được khi tôi cần họ lúc ban đêm”. Anh ta phóng một cái liếc kín đáo sang cô, nhưng Cathryn không có phản đối về mấy cái nhà đó, nó dường như là một hành động hợp lý đối với cô. Thậm chí nếu cô có phản đối thì cô cũng không nói ra, không muốn bắt đầu một cuộc tranh cãi với anh ta. Không nhìn anh ta, cô nhận biết về sức mạnh của cơ thể anh ta, đôi chân dài, cơ bắp rắn chắc điều khiển những con ngựa nửa tấn với sự thoải mái, cái nhìn chăm chặp mang ánh lửa tăm tối khiến người ta phải quay đi.

“Muốn cưỡi ngựa ra ngoài để xem đám gia súc không?” anh ta hỏi, và không chờ câu trả lời của cô đã tiến ra ngoài, để mặc Cathryn theo sau hoặc là không. Cô đi theo, giữ đầu con ngựa xám chỉ đến ngang vai con ngựa hạt dẻ. Đó là một cuộc cưỡi ngựa nhanh chóng tới đồng cỏ phía tây nơi những con bò mặt trắng giống Hereford[2] đang được chăn thả, và nó làm cô dự đoán một cách phiến muộn rằng cô sẽ hối tiếc về tất cả những hoạt động này trong buổi sáng. Các cơ bắp của cô chưa quen hoạt động nhiều như vậy.

Đàn gia súc nhỏ - một cách đáng kinh ngạc. Cô nói như vậy với Rule, và anh ta lè nhè, “Chúng ta không còn kinh doanh gia súc nữa. Những gì chúng ta nuôi bây giờ hầu hết chỉ để cung cấp cho chính chúng ta thôi. Bây giờ chúng ta là những người nuôi ngựa”

Choáng váng, Cathryn nhìn chăm chăm vào anh ta trong một lúc, sau đó quát lên “Anh có ý gì? Đây là 1 nông trại nuôi gia súc! Ai cho anh quyền tổng khừ lũ gia súc?”

“Tôi không cần ai “cho” tôi quyền gì hết” anh ta trả lời sắc nhọn. “chúng ta mất nhiều tiền vào lũ gia súc đó, vì vậy tôi thay đổi việc kinh doanh. Nếu em ở đây, tôi sẽ nói qua điều đó với em, nhưng em không quan tâm đủ để về thăm”

“Đó không phải là sự thực!” cô phẫn nộ. “Anh biết tại sao tôi không về thăm thường xuyên. Anh biết đó là vì ...” Cô đột ngột ngừng lại, phát ốm vì xúc động nhưng vẫn dừng việc thừa nhận bất chợt

sự yếu đuối của cô dành cho anh.

Anh ta chờ đợi, nhưng cô không nói thêm gì và anh ta quay đầu con Redman lại rẽ về hướng đông. Mặt trời đang lặn xuống, nhưng họ vẫn giữ bước thong dong, không nói chuyện gì. Có gì để nói đây? Cathryn không biết chính xác nơi họ đang ở cho đến khi Rule gò cương con ngựa của anh ta trên đỉnh của một ngọn đồi thoải thoải và cô nhìn xuống để thấy con sông và một bụi cây, khoảng đất rộng được che chắn, nơi cô đã bơi khóa thân trong cái ngày tháng 7 nóng bức đó, và bờ cỏ nơi Rule đã làm tình với cô. Mặc dù biết rằng anh ta đang quan sát cô với sự quan tâm rõ rệt, cô vẫn không thể che dấu được màu đỏ lan dần trên má cô. “Quý tha ma bắt anh đi,” cô nói với giọng run run, chỉ buông ra câu đó thôi, nhưng cô biết là anh ta có thể nắm được ý của cô.

Anh ta nhắc mũi lên và cào những ngón tay vào tóc. “Em khó chịu như thế vì điều gì? Anh sẽ không tấn công em, vì Chúa. Chúng ta sẽ dẫn ngựa xuống đó và để chúng uống nước mà thôi. Đi nào.”

Bây giờ thì màu đỏ đã cháy bừng trên má cô và cô kích động vì làm sao cô lại dễ dàng để mình mắc lỗi ngớ ngẩn như thế. Cô ôm chặt lấy mình để giữ bình tĩnh và theo anh ta xuống đường dốc dẫn đến con sông mà không để lộ trên mặt dấu hiệu gì về tâm trạng bối rối của cô, nhưng mỗi inch trên người cô đều nhớ lại.

Đây là nơi anh ta đã tìm thấy cô đang dầm thân hình gầy gò của mình và đã gay gắt yêu cầu cô lên bờ, đe dọa kéo cô lên nếu cô không tự nguyện. Cô đã nặng nề ra khỏi dòng sông, bị xúc phạm vì thái độ cậy quyền của anh ta, và lao thẳng vào trận chiến mà không một lần quan tâm đến kết quả có thể xảy ra khi tấn công một người đàn ông khi cô đang hoàn toàn khoả thân. Điều đã xảy ra là do lỗi của cô hơn là của Rule, bây giờ cô đã chấp nhận với sự trưởng thành hơn lúc đó - khi cô còn chưa 18 tuổi. Anh ta đã cố giữ tay cô và làm dịu cơn giận của cô, nhưng đôi tay anh ta đã trượt trên thân hình ướt sũng của cô, và anh ta thì hoàn toàn là một người đàn ông, tràn trề sinh lực đến nỗi đàn ông tính của anh ta giống như là tín hiệu đèn neon nhấp nháy với mọi người đàn bà gặp anh ta.

Khi môi anh ta tàn nhẫn bao phủ lấy môi cô, ngăn tiếng thét thịnh nộ của cô, cô đã chuyển, trong một giây tim ngừng đập, từ cơn thịnh nộ trong trắng sang cơn bột phát đen tối của khao khát. Cô không có ý tưởng gì để làm thế nào kiểm soát sự đáp ứng của chính cô hay chính xác là đáp ứng với điều mà cô đang khuấy động trong anh ta, nhưng anh ta đã chứng tỏ điểm cuối cùng theo cách rõ ràng nhất có thể.

Khi anh ta xuống ngựa để ngựa anh ta uống nước, Cathryn đã theo sau. Anh ta lưu ý thấy cử động hơi cứng của cô và nói, “Em sẽ bị đau nếu em không xoa bóp. Tôi sẽ xoa giúp em khi chúng ta quay về”.

Cô cứng người khi nghĩ về việc anh ta mát xa chân cô và từ chối lời đề nghị một cách xác xược hơn cô định thế. “Cảm ơn, nhưng tôi có thể tự lo”.

Anh ta nhún vai. “Đó là sự đau đớn của em mà”

Đôi khi sự dễ dàng chấp thuận của anh ta đối với sự từ chối của cô chọc tức cô nhiều hơn, và cô nhìn chằm chằm anh ta khi họ lên ngựa và phi ngựa trở lại ngôi nhà. Bây giờ, như anh ta đã lưu ý, cô thấy sự đau nhức của mình tăng lên đều đều với mỗi đoạn đường họ đi qua. Chỉ lòng kiêu hãnh mới giữ cô khỏi việc đề nghị cho ngựa đi chậm lại nước kiệu, và quai hàm cô đã nghiền chặt lại khi cuối cùng họ cũng về đến khu chuồng ngựa.

Anh ta nhảy xuống từ yên ngựa và ở bên cô trước khi cô có thể rút chân ra khỏi những cái bàn đạp. Không nói một lời anh ta vọt lên và tóm vào eo cô, cẩn thận nhắc cô xuống và cô biết rằng anh ta hiểu chính xác cô thấy khó chịu như thế nào. Cô thì thầm lời cảm ơn và tránh xa khỏi anh ta.

“Vào nhà và nói với Lorna tôi sẽ sẵn sàng ăn tối trong nửa giờ nữa”, anh ta ra lệnh. “Nhanh lên, hoặc là em sẽ không có thời gian để xoá đi mùi ngựa trước đâu.”

Suy nghĩ đó đã nói lỏng các cơ bắp cứng đờ của cô, và nó vẫn không mất đi cho đến khi cô gần vào đến nhà, khi cô nghĩ và phát cáu vì 1 thực tế là thời gian biểu của bữa ăn cần phải thích ứng với kế hoạch làm việc của anh ta. Cô lưỡng lự, sau đó nhớ lại rằng, sau tất cả, anh ta đã làm việc suốt ngày ở ngoài kia, vì vậy, cũng là một điều công bằng khi anh ta được ăn những bữa ăn nóng sốt. Cùng với ý nghĩ đó là ý tưởng anh ta cũng luôn có thể ăn với những công nhân khác; không ai mời anh ta vào ngôi nhà chính cả. Anh ta không chờ một lời mời, cô nghĩ rồi thở dài, và nghiêm túc chuyển lời nhắn của anh ta tới Lorna, bà ta mỉm cười và gật đầu.

Cả Monica và Ricky đều không có ở đó, vì vậy cô lao vọt lên gác và tắm nhanh một cái. Bữa tối ở nông trại không trang trọng, nhưng cô vẫn mặc một cái váy đầm vải bông không tay thay cho cái quần jean, và cẩn thận trang điểm, bị chi phối bởi vài bản năng nữ giới được chôn giấu sâu thẳm mà cô còn do dự để xem xét kỹ lưỡng hơn. Khi cô đang chải mái tóc màu nâu đỏ của mình thành một cái chuồng mềm mại lượn trên bờ vai, có một tiếng gõ cửa ngăn, và em kế cô nhanh chóng mở cửa.

Suy nghĩ đầu tiên của cô là cuộc hôn nhân cuối của Ricky hẳn phải nặng nề lắm. Mái tóc đen bóng láng, thân hình thanh nhã thon thả và rắn chắc, nhưng có một trạng thái căng thẳng phát sốt quanh cô ấy, và những đường nhăn bất mãn xòe như cánh quạt quanh góc mắt và đôi môi cô ấy. Ricky là một người đàn bà dễ thương và đẹp kỳ lạ, một phiên bản trẻ trung hơn của Monica, với cái miệng đỏ mọng và đôi mắt màu nâu lục nhạt đầy thiên kiến, làn da có sắc vàng. Tuy nhiên, ấn tượng về vẻ đẹp đó, đã bị phá huỷ bởi vẻ nóng nảy trên nét mặt cô ấy.

“Chào mừng về nhà”, cô ấy khẽ rừ rừ, nâng bàn tay duyên dáng, trên tay là một cốc thủy tinh chứa 2 inch chất lỏng màu hổ phách dưới đáy. “Xin lỗi em đã không ở đây để đón chị, nhưng em đã quên ngày hôm nay là một ngày trong đại. Em chắc là Rule đã quan tâm tốt đến chị.” Cô ta nuốt một ngụm to thứ đồ uống của mình và trao cho Cathryn một cái cười toe toét nhãn nhó, hiềm độc “Nhưng cuối cùng thì, Rule luôn quan tâm đến những người phụ nữ của anh ta, phải không? Tất cả bọn họ.”

Đột nhiên, không thoải mái, Cathryn tự hỏi Ricky bằng cách nào đó có biết về cái ngày bên sông đó không. Đó là một điều khó để nói chuyện; Ricky là kiểu thông thường của một người nói chuyện có khuynh hướng ác ý, xuất phát từ sự bất mãn và những nỗi sợ nội tâm của cô ấy. Vì thời gian đã qua, Cathryn quyết định lờ đi ám chỉ trong giọng nói và những từ ngữ của Ricky, và chào cô ấy một cách bình thường.

“Thật là vui lại về nhà sau thời gian dài đến thế. Nhiều thứ đã thay đổi, phải không? Chị gần như không còn nhận ra nơi này nữa.”

“Oh, đúng” Ricky lè nhè, để cho từ “đúng” kéo dài thành một tiếng huýt gió. “Rule là sếp mà, chị không biết sao? Anh ta có mọi thứ theo cách của anh ta, mọi người nhảy lên khi anh ta nói nhảy. Anh ta không mất địa vị một chút nào, chị thân mến. Anh ta là một thành viên trung thực – và cả không trung thực - của cái cộng đồng nhỏ bé của chúng ta, và anh ta điều hành nơi này với một quả đấm sắt. Hoặc là anh ta gần như làm thế”. Cô nhăn mặt với Cathryn. “Anh ta vẫn không điều khiển nổi em. Em biết anh ta định làm gì.”

Quyết định không phản ứng lại hay hỏi Ricky có ý gì, biết rằng trong tình trạng ngà say của cô ấy, bất cứ cuộc nói chuyện có nhận thức nào cũng là không thể, Cathryn nắm lấy cánh tay Ricky và nhẹ nhàng nhưng chắc chắn kéo cô xuống gác. “Lorna sẽ dọn bữa tối ngay bây giờ. Chị đang đói!” Khi họ rời phòng, Rule bắt kịp họ và cái miệng cứng rắn của anh ta mím lại khi anh ta trông thấy cái cốc trong tay Ricky. Không nói một lời anh ta với tới và tước cái cốc của cô. Trong một giây Ricky nhìn lên anh ta với một biểu hiện căng thẳng, nỗi khiếp sợ cầu xin; sau đó rõ ràng cô đã điều khiển được bản thân và trượt một đầu ngón tay dọc xuống phía trước áo sơ mi của anh ta, chạy một đường từ khuy này sang khuy kia. “Anh mới hách dịch làm sao chứ” cô lè nhè. “Không hề tự hỏi anh có thể có sự lựa chọn đối với đàn bà hay không. Tôi chỉ đang kể với Cathryn về họ, những người đàn bà của anh, ý tôi là thế” Cô trao cho anh ta một nụ cười ngọt ngào độc địa và tiếp tục xuống gác, rõ ràng thoải mái trong việc lắc lư thân hình thon thả và duyên dáng của mình.

Rule nguyên rửa nho nhỏ dưới hơi thở của anh ta trong khi Cathryn đứng đó cố để hiểu Ricky đang ám chỉ điều gì và tại sao điều đó lại làm Rule tức giận. Có khả năng là Ricky không ám chỉ cái gì cả. Cô ta thích nói những điều khó chịu chỉ để thích thú với việc đứng xem sự xáo trộn. Nhưng chỉ lo lắng

về điều đó sẽ không cho bất cứ câu trả lời nào. Cô quay sang Rule và hỏi trực tiếp anh ta. “Cô ấy ám chỉ cái gì vậy?”

Anh ta không trả lời trong một lát. Thay vào đó anh ta hít hít một cách nghi ngờ thứ chất lỏng trong cái cốc đang cầm, sau đó ngửa cổ uống một ngụm. Một cái nhăn nhó khiếp vắn xoắn mặt anh ta. “Chúa ơi” anh ta ghen lời, giọng anh ta căng thẳng “Làm thế nào mà tôi từng uống cái chất này nhỉ?”

Cathryn gần như cười phá lên. Từ ngày cha cô mang anh ta về nhà, Rule từ chối uống các loại rượu, thậm chí cả bia. Lúc này, sự phản ứng ngạc nhiên của anh ta có cái gì đó đáng mến, như thể anh ta đã bộc lộ một phần bị che giấu của bản thân với cô. Anh ta nhìn lên và bắt gặp nụ cười toe toét của cô và cô giật mình khi những ngón tay cứng cáp của anh ta luồn dưới tóc cô và nắm chặt phía sau cổ cô. “Em đang cười anh hả?” anh ta hỏi gặng, giọng anh ta nhẹ nhàng. “Em có biết điều đó có thể nguy hiểm không?”

Cô hiểu rõ hơn hầu hết mọi người rằng Rule có thể nguy hiểm thế nào, nhưng bây giờ cô không bị đe dọa. Một sự hồ hởi kỳ quặc làm máu cô chảy giần giật trong huyết quản và cô hất đầu ra sau để nhìn vào anh ta. “Tôi không sợ anh, anh chàng to xác” cô nói vừa châm chọc vừa mời mọc - một sự mời mọc mà cô không định thế, nhưng điều đó đến một cách tự nhiên đến nỗi cô đã thốt ra nó hầu như trước khi ý nghĩ thành hình. Một giây muộn màng sau, cô cố gắng khoả lấp sai lầm của mình một cách hấp tấp “Nói với tôi Ricky có ý gì ...”

“Ricky trời đánh” anh ta gầm gừ khi những ngón tay anh ta siết chặt cổ cô chỉ một giây trước khi miệng anh ta kề sát miệng cô. Cathryn bị ngạc nhiên bởi sự dịu dàng của nụ hôn. Đôi môi cô mềm lại và tách ra dễ dàng dưới áp lực thuyết phục và sự chuyển động của môi anh ta. Anh ta rên một tiếng thô nhám trong cổ họng và quay cô hoàn toàn vào vòng tay anh ta, ấn cô vào sát anh ta, bàn tay anh ta trượt dọc lưng cô tới hông và uốn cong cô vào vật nam tính và bắt đầu của anh ta. Những ngón tay cô ghì chặt tay áo sơ mi của anh ta trong sự hưởng ứng khoái lạc được hun nóng đang bùng lên sâu thẳm trong cô. Cô nhận biết một cách sống động sức hấp dẫn nam tính của anh ta, và những gì nữ tính trong cô mạnh mẽ đáp trả tiếng gọi nguyên thủy từ bản năng của anh ta. Chưa bao giờ như thế này với bất kỳ người đàn ông nào; cô bắt đầu nhận ra rằng nó sẽ không bao giờ xảy ra, rằng đây là cái gì đó duy nhất đối với cô. David không có cơ hội chống lại ma thuật đen tối mà Rule đã luyện tập một cách dễ dàng như vậy.

Ý nghĩ về David là một đường sống để níu lấy, điều gì đó để kéo tâm trí cô khỏi vùng xoáy nhục dục anh ta đang kéo cô vào. Cô giật môi mình khỏi môi anh ta với một tiếng hôn hển nhưng không thể rời khỏi tay anh ta. Không phải vì anh ta nắm giữ cô, mà vì cô đã mất hết sức mạnh để đẩy anh ta ra. Thay vì thế cô để thân thể mình ngã vào người anh ta trong khi cô đặt đầu mình lên vai anh ta, hít vào

mùi đàn ông nóng ẩm đầy kích thích của anh ta.

“Thật là tuyệt.” anh ta thăm thì khàn khàn, cúi đầu xuống cắn lên dải tai thanh nhã bị lộ ra do tư thế nghiêng đầu của cô. “Em không còn là một đứa trẻ nữa, Cat”

“Điều đó có nghĩa gì?” cô tự hỏi với một tia hoảng hốt. Điều đó có nghĩa là anh ta không thấy cần thiết phải tránh xa cô lâu hơn nữa? Anh ta đang cảnh báo cô rằng anh ta sẽ không cố giữ mối quan hệ của họ lý tưởng thuần khiết nữa? Và ai là người cô đang cố lừa phỉnh? Mối quan hệ của họ chưa hề thuần khiết trong nhiều năm rồi, thậm chí mặc dù họ chưa bao giờ làm tình kể từ cái ngày bên sông đó.

Từ nơi nào đó cô phục hồi đủ sức lực để lùi xa anh ta và ngẩng đầu một cách tự trọng. “Không, tôi không còn là một đứa trẻ. Tôi đã học làm thế nào để nói không với lời tán tỉnh tôi không mong muốn rồi”.

“Vậy thì lời tán tỉnh của tôi chắc là được mong muốn rồi, bởi vì em đã, chắc như địa ngục, không hề nói không” anh ta chế nhạo nhẹ nhàng, dịch chuyển thân hình mình theo một cách làm cô được thả lỏng vào đầu cầu thang. Vậy ra đó là điều một con bò cảm thấy thế nào khi được đối xử nhẹ nhàng và trong tình trạng xiêu lòng có thể bị dồn đến bất cứ nơi nào một người chăn bò muốn, cô nghĩ trong một ghi nhớ hoàn toàn kích động. Cô hít một hơi thở sâu và nhanh chóng trấn tĩnh bản thân, thật là vừa lúc, bởi vì đột nhiên Monica xuất hiện ở chân cầu thang.

“Cathryn, Rule, cái gì đang níu chân hai người vậy?”

Đó là Monica - thậm chí không cả 1 lời chào đón, mặc dầu đã gần 3 năm kể từ lần cuối bà gặp con chồng. Cathryn không phiền lòng vì sự cách biệt của Monica. Ít nhất điều đó cũng là trung thực. Cô đi xuống gác với Rule sát bên cô, bàn tay anh ta nhảu nha một cách ngẫu nhiên trên một phần lưng cô.

Bàn ăn không trang trọng. Sau một ngày dài, nóng bức trên trang trại, một người đàn ông muốn một bữa ăn chứ không phải một dịp giao tế xã hội. Quyết định mặc một cái váy đầm của Cathryn là một việc bất thường, nhưng lúc này cô nhận thấy rằng Ricky cũng đã từ bỏ chiếc quần jean, thay vào đó là mặc một chiếc váy đầm vải sa trắng, chiếc váy không thích ứng với nơi nào hơn một bữa tiệc. Cô biết chắc chắn rằng Ricky không có một cuộc hẹn tối đó, vậy cô ta chắc đã mặc chiếc váy đầm vì lợi ích của Rule.

Ánh mắt Cathryn lang thang tới chỗ Rule khi anh ta ngồi vào chiếc ghế Ward Donahue vẫn luôn ngồi. Lần đầu tiên cô nhận thấy rằng anh ta đã thay một cái quần nhung kẻ và một cái áo sơ mi trắng bảnh bao, với tay áo không cài khuy và xắn ngược lên để lộ cánh tay rắn chắc rám nắng. Hơi thở cô nghẹn lại khi cô quan sát anh ta, trải nghiệm những nét đặc trưng vẫn thường xuất hiện trong các giấc

mơ cô. Mái tóc của anh ta dày và tơ mềm như tóc trẻ con, chỉ hơi loăn quăn; cả mái tóc và đôi mắt anh ta đều có điểm đặc biệt đó, có sắc thái giữa màu đen và nâu, nhưng một màu cô có thể xác định chính là đen. Trán anh ta rộng, lông mày thẳng và nặng nề bắt ngang trên sống mũi cao, mảnh, và lỗ mũi sinh động. Đôi môi anh ta được chạm khắc, đầy nhục dục, nhưng có thể nén lại thành một đường cay nghiệt hay xoắn lại trong một tiếng gầm gừ điên tiết. Đôi vai rộng của anh ta căng ra dưới làn vải trắng, trong khi từ cái cổ áo sơ mi để mở cô có thể thấy những lọn lông cứng trang điểm khuôn ngực và chạy dài xuống bụng anh ta. Cô biết tất cả những điều đó về anh ta, biết chính xác cảm giác của lớp lông đó dưới những ngón tay cô ...

Chậm chạp cô trở nên nhận thức về sự thích thú trong đôi mắt anh ta và cô nhận thấy rằng cô vẫn đang nhìn chăm chăm một cách công khai, hầu như ngẫu nhiên anh ta bằng mắt mình. Cô đỏ bừng mặt và bồn chồn không yên với cái nĩa trên tay, không dám nhìn cả Monica và Ricky vì sợ họ cũng đã nhận thấy.

“Chuyến bay thế nào?” Monica hỏi một cách tầm phào, nhưng Cathryn thấy biết ơn bà và hăm hở vớ lấy cái có thoát thân.

“Đồng đúc, nhưng đúng giờ, chỉ một lần thôi. Tôi đã không hỏi anh có phải chờ không” cô nói với Rule, nỗ lực một cách chủ tâm nói chuyện với anh ta để chứng minh rằng cô không hề phiền khi bị bắt gặp đang nhìn chăm chăm anh ta.

Anh ta lưỡng lự và bắt đầu nói gì đó, nhưng Ricky đã chen vào với một tiếng cười tàn nhẫn, cay đắng “Điều đó không làm phiền anh ta chút nào” cô nói xiên xỏ “Anh ta đã đi từ chiều hôm qua và đã dành một đêm ở Houston để chắc chắn là anh ta không bị nhỡ việc đón cô. Không có gì là quá tốt đối với nữ hoàng nhỏ bé của Bar D, phải không Rule?”

Khuôn mặt u ám của anh ta khép kín, cái nhìn chai đá mà Cathryn luôn liên tưởng đến những ngày đau đớn khi anh ta mới đến nông trại, và cô phải nắm tay lại để chế ngự sự thúc giục đột ngột, mạnh mẽ được bảo vệ anh ta. Nếu có bất cứ người đàn ông nào ít cần bảo vệ hơn Rule, anh ta hẳn phải là anh chàng thật sự mạnh mẽ. Rule đã chứng tỏ điều đó bằng việc trao cho Ricky một nụ cười không gì hơn một cái nhe răng khi anh ta đồng ý với sự có vẻ thoải mái. “Đúng vậy. Tôi ở đây để cho cô ấy bất cứ cái gì cô ấy muốn, bất cứ khi nào cô ấy muốn có nó.”

Monica nói lạnh nhạt “Vì Chúa, chúng ta không thể ăn một bữa cơm mà không có việc hai người châm chọc lẫn nhau sao? Ricky, cố hành động đúng với tuổi mình đi, con đã 27 rồi chứ không phải mới 17”

Trong khoảng im lặng tiếp theo, Monica tiếp tục với một tình huống có vẻ hoàn toàn vô tình về

phía bà, nhưng lại tác động đến Cathryn với tất cả sức mạnh của một cái búa khoan. “Rule nói rằng con về nhà để ở lại luôn à, Cathryn.”

Cathryn bắn một cái nhìn giận dữ vào Rule, và gập vế ôn tồn của anh ta, nhưng lời phủ nhận còn trên môi cô chưa kịp thoát lên lời khi Ricky đánh rơi cái nĩa trên tay với một tiếng loảng xoảng. Tất cả những cái đầu đều quay sang cô ấy, cô ấy trắng nhợt, run rẩy. “Anh là đồ khốn” cô nói yếu ớt, nhìn chăm chặp Rule với vẻ căm ghét hoàn toàn trong mắt. “Tất cả những năm qua, khi mẹ tôi còn kiểm soát nông trại này, anh đã xoay quanh bà ấy và dùng những lời đường mật để dụ bà làm bất cứ điều gì anh muốn, nhưng bây giờ khi Cathryn đã 25 tuổi và đã hết tuổi phải giám hộ theo pháp luật, anh bỏ rơi mẹ tôi như thể bà ấy không có nghĩa gì hơn món đồ giặt ngày hôm qua. Anh đã lợi dụng bà ấy! Anh không muốn bà ấy và cả tôi ...”

Rule ngả người ra trên ghế, đôi mắt anh ta nheo lại và không thể dò đoán được. Anh ta không nói gì cả, mà chỉ nhìn và chờ đợi, và Cathryn có một ấn tượng đột ngột về con báo sư tử nằm xoài trên triền núi, chờ một con cừu cả tin đi lại phía mình. Ricky có lẽ cũng cảm thấy nguy hiểm, vì giọng cô ấy nghẹn lại giữa chừng.

Monica nhìn chăm chăm con gái và nói lạnh nhạt, “Con không biết con đang nói cái gì hết! Với thành tích yêu đương lãng mạn của con, làm thế nào con có được sự trơ tráo để phê bình hay khuyên bảo ai?”

Ricky quay ngoắt sang mẹ mình “Làm thế nào mà mẹ vẫn còn phụ thuộc vào anh ta thế?” cô hét lên “Mẹ không thấy anh ta đang làm gì sao? Anh ta nên cưới mẹ nhiều năm trước, nhưng anh ta đã lừa phỉnh mẹ và chờ cho đến khi *cô* ý đủ tuổi quay về! Anh ta biết chị ấy sẽ nắm quyền quản lý trang trại này! Có phải không?” cô nói to, quay sang đối mặt với Rule.

Cathryn thấy quá đủ rồi. Run lên vì giận, cô vứt bỏ việc giữ lại cách xử sự lịch sự và ném món đồ bạc xuống bàn trong khi cô cố gắng để sắp xếp những từ ngữ nóng giận trong đầu thành những câu mạch lạc.

Rule không gập khó khăn như thế. Anh ta gạt đĩa của mình sang một bên và đứng lên. Băng giá tràn ra từ giọng nói của anh ta khi nói, “ Chưa bao giờ có khả năng nào dù nhỏ nhất rằng tôi sẽ cưới Monica” Anh ta để lại lời lưu ý tàn bạo đó, và đôi chân mang bớt sỏi những bước dài mang anh ta ra khỏi phòng, trước khi ai đó có thể kịp nhóm thêm lửa.

Cathryn nhìn chăm chăm Monica. Mẹ kể cô tái nhợt trừ những chấm tròn có màu không tự nhiên được trang điểm trên má bà. Monica cay nghiệt nói câu kinh “chúc mừng con, Ricky! Con lại phá hỏng một bữa ăn khác thành công rồi!”

Cathryn hỏi trong cơn giận đang gia tăng, “Cảnh vừa rồi có nghĩa gì vậy?”

Ricky chống khuỷu tay lên bàn một cách duyên dáng và đỡ đôi tay dưới cằm trong tư thế thiên thần, cô lấy lại tư thế tự chủ, dù giống như mẹ, cô ta cũng tái nhợt. “Chắc chắn là chị không đàn độn như thế” cô ta giễu cợt. Cô ta có vẻ hoàn toàn hài lòng với bản thân, đôi môi đỏ cong lên thành một nụ cười mỉm độc ác. “Không cần thiết phải giả vờ là chị không biết Rule đã sử dụng mẹ thế nào tất cả những năm qua. Nhưng cuối cùng ... cuối cùng thì anh ta cũng nhận ra rằng chị đã đến tuổi, tiện lợi là lại goá chồng, và có thể nắm toàn quyền quản lý nông trại bất cứ lúc nào chị quyết định dành quyền lợi. Mẹ không còn giá trị gì với anh ta bây giờ nữa; chị ấy sẽ sớm nằm hầu bao thôi. Đó là tình huống đơn giản thôi, rũ bỏ người cũ, thay bằng người mới”

Cathryn ném cho cô ta một cái nhìn khinh miệt “Cô là đồ xuyên tạc!”

“Còn chị là kẻ làm trò!”

“Tôi chắc chắn là một kẻ như thế nếu tôi xem bất cứ điều gì cô nói có giá trị bề ngoài!” Cathryn hét lại. “Tôi không biết cô có gì chống lại Rule. Có lẽ cô chỉ cáu kỉnh với đàn ông ...”

“Đúng đây!” Ricky rít lên. “Cứ ném nó vào tôi đi bởi vì tôi đã bị ly hôn đây!”

Cathryn muốn kéo tóc cô ta trong nỗi thất vọng. Cô biết Ricky quá rõ để nhận ra cái trò thương cảm này, nhưng cô cũng biết rằng khi tinh thần kích động, Ricky không bám sát sự thật cho lắm. Vì vài lý do, Ricky đang cố làm Rule xuất hiện trong trạng thái tồi tệ nhất có thể hình dung được, và ý nghĩ đó đã làm cô phát cáu. Rule đã có đủ những tiếng tăm xấu chống lại anh ta mà không cần ai đó tạo thêm những tiếng tăm sai lầm nữa. Có một điều chưa bao giờ bị quên đó là anh ta đã hành động thế nào khi quay về từ Việt Nam, và cô cũng biết là anh ta chưa bao giờ làm hòa với cha mình. Ông Jackson đã mất vài năm trước, nhưng cô chưa bao giờ nghe thấy Rule đề cập đến thực tế đó, vì vậy cô đoán là căng thẳng giữa anh ta với cha mình vẫn còn tồn tại lúc ông Jackson mất.

Không sẵn sàng xem xét những động cơ của cô thêm cụ thể hơn, với sự nhận biết nhỏ hơn về việc khao khát được đặt Ricky trở lại vị trí[3] của mình, Cathryn nói “Rule đã yêu cầu tôi ở lại, nhưng, sau rốt thì đây là nhà tôi cơ mà, phải không? Chẳng còn gì giữ tôi lại Chicago bây giờ nữa vì David đã chết rồi.” Với câu nói thiếu thân thiện đó, cô đứng lên và rời khỏi phòng mặc dù có vẻ duyên dáng hơn nhiều so với Rule đã phô bày.

Cô bắt đầu đi về phòng mình, bởi vì cô đang cảm thấy ảnh hưởng của chuyến bay và cuộc cưới ngựa dài. Các cơ bắp căng cứng của cô, bị lãng quên trong sức nóng của cuộc tranh cãi, bây giờ đang khản khoản lưu ý cô, và cô khẽ nhăn mặt khi cô bước lên những bậc thang gác. Dừng một chân trên bậc

thang đầu tiên, cô quyết định tìm Rule trước, bị thúc giục bởi thôi thúc mơ hồ nào đó là muốn nhìn thấy anh ta. Cô không biết tại sao lại thế khi mà cô đã mất nhiều năm để tránh anh ta, nhưng cô không thể ngừng lại để phân tích suy nghĩ và cảm xúc của mình. Đó là một điều gì đó đối với cô để giữ sạch khỏi anh ta; đó cũng là điều gì đó hoàn toàn khác đối với bất cứ ai đó khác để dành lấy sự tự do đó! Cô để mình đi ra cửa trước và đi vòng quanh nhà, hướng những bước chân đến khu chuồng ngựa non. Rule sẽ ở nơi nào khác ngoài việc kiểm tra một trong những con ngựa quý giá của anh ta?

Mùi quen thuộc của cỏ khô và ngựa, dầu xoa bóp và da thuộc chào đón cô khi cô bước vào khu chuồng và đi trong bóng tối của lối đi tới vùng ánh sáng mờ soi tỏ hai người đàn ông đang đứng trước ngăn của con ngựa đang mang thai. Rule quay lại khi cô hiện ra dưới ánh đèn. “Cat, đây là Floyd Stoddard, người nuôi ngựa non của chúng ta. Floyd, hãy làm quen với Cathryn Ashe.”

Floyd là một người đàn ông có tầm vóc khỏe mạnh và chắc nịch với làn da như da thuộc và mái tóc nâu dày. Anh ta đáp lại lời giới thiệu bằng cái gật đầu và lè nhè “Chào bà” với 1 giọng nói mềm mại hoàn toàn trái ngược với ngoại hình.

Cathryn chào hỏi lịch sự, nhưng không có cơ hội nói chuyện nhiều hơn. Rule nói ngắn gọn “Hãy nói với tôi nếu có điều gì xảy ra” và nắm lấy cánh tay cô. Cô thấy mình bị dẫn đi, ra khỏi vòng tròn của ánh đèn và bước vào vùng tối của khu chuồng ngựa. Cô không có thị lực tốt lắm trong đêm, và cô bước đi một cách thiếu chắc chắn, không tin tưởng vào những bước chân mình.

Một tiếng cười trầm thấp phía trên đầu cô và cô cảm thấy mình bị kéo lại gần một thân hình ấm áp và rắn chắc. “Vẫn không thể nhìn rõ trong đêm sao em? Đừng lo, anh sẽ dẫn em đi. Chỉ cần dựa vào anh thôi.” (*ôii ngọt ngào quá ^_^*).

Cô không cần phải ôm lấy anh ta. Anh ta ôm đủ chặt cho cả hai người (*có người lợi dụng nè ^_^*). Để tạo một cuộc nói chuyện, cô hỏi “Liệu con ngựa cái có đẻ sớm không?”

“Có lẽ tối nay, sau khi mọi thứ yên tĩnh xuống. Những con ngựa cái thường hay xấu hổ. Chúng chờ cho đến khi chúng nghĩ không còn ai ở quanh nữa, vì vậy Travis sẽ phải thật sự lặng lẽ và không để nó nghe thấy anh ta. Có sự thích thú trong giọng nói của anh ta. “Giống như tất cả giống cái, chúng thường trái thói.”

Sự tức giận nhân danh giới tính của cô bùng lên thoáng chốc, nhưng cô kiềm chế nó. Cô nhận ra là anh ta đang chế giễu cô, hy vọng làm cô phản ứng lại một cách nóng nảy, vì thế cho anh ta một lý do hoàn hảo để hôn cô lần nữa - nếu anh ta thậm chí phải cần đến một lý do. Khi nào thì anh ta lại để một điều nhỏ nhất, như có được một lý do, ngăn anh ta làm điều anh ta muốn? Thay vì vậy cô nói ôn tồn, “Anh có lẽ cũng sẽ trái thói, nếu anh đối mặt với việc mang thai và sinh nở đấy”

“Cung ời, anh còn hơn cả trái thối ý chứ. Anh sẽ hoàn toàn bị ngạc nhiên!”

Họ cùng cười khi rời khu chuồng ngựa và bắt đầu quay lại ngôi nhà chính. Lúc này, cô có thể nhìn rõ bởi ánh sáng yếu ớt của vầng trăng đang lên, nhưng anh ta vẫn giữ tay mình vòng quanh eo cô và cô không phản đối. Một khắc yên lặng tiếp theo trước khi anh ta thì thầm, “Em có đau nhiều không?”

“Khá đau. Có chút dầu xoa bóp nào tôi dùng được không?”

“Anh sẽ mang một chai đến phòng em” anh ta hứa. “Em còn ngồi đó với Monica và Ricky bao lâu?”

“Không lâu” Cô thừa nhận, “Tôi cũng chưa ăn xong.”

Yên lặng lại đến và không bị phá vỡ cho đến khi họ đến gần nhà. Cái ôm của anh ta chặt hơn cho đến khi những ngón tay của anh ta ấn lên làn da mềm mại trên eo cô.

“Cat.”

Cô dừng lại và nhìn lên. Khuôn mặt anh ta hoàn toàn khuất bóng dưới mũ, nhưng cô có thể cảm thấy xúc cảm mãnh liệt trong cái nhìn chăm chăm của anh ta. “Monica không phải là nhân tình của anh” anh ta nói trong tiếng hít vào nhẹ “Bà ấy chưa bao giờ là thế, mặc dầu không thiếu các cơ hội. Cha em là một người bạn quá tốt đối với anh để mà nhảy vào giường với vợ goá của ông ấy”. Hiển nhiên là giới hạn đó không áp dụng với con gái của Ward, cô nghĩ, bị choáng váng đến không thể nói trong một lúc bởi sự bày tỏ táo bạo của anh ta. Trong một khắc, đơn giản là cô chỉ nhìn chăm chú anh ta trong ánh sáng bàng bạc, yếu ớt khi cô đứng đó với khuôn mặt ngược lên nhìn anh ta.

Cuối cùng cô thì thầm “Tại sao phải giải thích với tôi?”

“Vì em tin điều đó, chết tiệt!”

Một lần nữa sững sờ, cô tự hỏi phải chăng cô đã mặc nhiên thừa nhận mà không thực sự nghĩ về điều đó, rằng Rule đã là người tình của Monica. Chắc chắn đó là điều mà Ricky đã ám chỉ lúc nãy, nhưng có cái gì đó bên trong Cathryn đã kịch liệt bác bỏ chỉ riêng ý nghĩ này. Mặt khác, cô cũng xấu hổ một cách bản năng vì đang trong vòng tay anh hoàn toàn tin tưởng. Bị giằng xé bởi hai điều này, cô nói nhỏ, “Mọi thứ đều chứng tỏ điều đó mà. Tôi có thể hiểu vì sao Ricky lại sai lầm đến vậy. Bất cứ cái gì anh muốn, anh chỉ cần gợi ý với Monica và bà ý chắc chắn sẽ đưa tiền để anh làm điều đó.”

“Tiền tôi có được từ Monica đều là dùng cho trang trại cả!” anh ta cau kinh, “Ward đã tin tưởng để tôi điều hành trang trại này cho ông ấy, và cái chết của ông ấy không làm thay đổi điều đó.”

“Tôi biết điều đó. Anh đã làm việc chăm chỉ cho trang trại này ... chăm chỉ ... hơn bất cứ người công nhân nào sẽ làm cho chính trang trại của anh ta.” Tuân theo một bản năng khác, cô đặt tay mình lên ngực anh, duỗi dài những ngón tay và cảm thấy thân hình ấm áp, mạnh mẽ dưới lớp vải áo sơ mi. “Tôi đã phần nộ với anh, Rule. Tôi thừa nhận điều đó. Khi Bố mới mất, có vẻ như anh đã lợi dụng và chiếm lấy mọi thứ đã từng là của ông ấy. Anh điều hành trang trại, anh chuyển vào ở trong căn nhà của ông, anh sắp xếp mọi thứ trong cuộc sống của chúng tôi. Vậy cũng có khả năng để nghĩ rằng anh sẽ chiếm cả vợ của ông ấy nữa chứ?” Chúa ơi, tại sao cô lại nói thế? Cô thậm chí còn không tin điều đó, nhưng lúc này cô vẫn cảm thấy bị lôi kéo bởi cách này hay cách khác để rửa xả anh ta.

Anh ta trở nên cứng nhắc và hơi thở của anh ta rít lên giữa hai hàm răng. “Tôi sẽ thích úp sấp em lên đầu gối tôi vì lời nói đó đấy!”

“Như anh đã nói vài lần, bây giờ tôi đã thật sự lớn rồi, vì vậy tôi sẽ không khuyên anh làm thế đâu. Tôi sẽ không để bị đối xử như một đứa trẻ nữa.” cô cảnh cáo, xương sống cô cứng lại khi cô nhớ đến tình huống đã xảy ra nhiều năm trước.

“Vậy thì em muốn anh đối xử với em như một người đàn bà ư?” anh ta nghiêng răng.

“Không, Tôi muốn anh đối xử với tôi như địa vị của tôi ...” cô ngừng lại rồi nói toạc ra “Người chủ của anh!”

“Em đã là thế nhiều năm rồi” anh ta lưu ý một cách châm chọc. “Nhưng điều đó không ngăn tôi phát vào mộng em, và điều đó cũng không ngăn tôi làm tình với em.”

Nhận ra sự vô ích của việc đứng đó tranh luận với anh ta, Cathryn giật người lại và bắt đầu đi về phía ngôi nhà. Cô chỉ mới đi được vài bước khi những ngón tay dài nắm chặt lấy cánh tay cô và kéo cô đứng lại. “Em sẽ luôn bỏ chạy khi tôi gợi ý đến việc làm tình sao?” Những từ của anh ta như thể cú đánh vào dây thần kinh căng thẳng của cô, và cô run run trong cái nắm chặt của anh ta, đấu tranh với cơn bão của sự khiếp đảm và cảnh giác lẫn lộn đang làm cô bối rối.

“Em đã không bỏ chạy vào cái ngày ở bên sông đó” anh ta nhắc nhở cô một cách cục cằn. “Em đã sẵn sàng, và em thích điều đó, dù cho đó là lần đầu tiên của em. Em gọi cho tôi nhớ đến một con ngựa cái đang căng thẳng và không quá mệt mỏi, đá những gót chân của em vào con ngựa đực, nhưng tất cả những gì em cần chỉ là một chút bình tĩnh lại thôi.”

“Đừng có ví tôi với một con ngựa cái!” những từ ngữ giận dữ trào ra từ cổ họng cô và cô không còn bối rối tí nào nữa; cô chỉ nhạy cảm và giận dữ.

“Đó là thứ mà em đã luôn gợi đến - một cô ngựa cái non chân dài với đôi mắt to đen, quá bất

kham để chịu đựng một bàn tay thân thiện. Anh không nghĩ là em đã thay đổi nhiều lắm. Em vẫn có đôi chân dài, em vẫn có đôi mắt to đen, và em vẫn bắt kham. Anh luôn thích những con ngựa màu hạt dẻ” anh ta nói, giọng anh ta đã hạ xuống thấp đến nỗi nó gần như là một tiếng lầm bầm. “Và anh luôn có ý định dành cho mình một người đàn bà có mái đầu hạt dẻ”

Cơn thịnh nộ điên cuồng rung động suốt cả cơ thể mảnh mai của cô, và trong một lúc cô không thể trả lời. Khi cuối cùng cô cũng có thể nói được, giọng cô khàn khàn và rung rung vì cơn giận của mình. “oh, đó sẽ không phải là tôi! Tôi gợi ý anh nên tự đi tìm một con ngựa cái màu hạt dẻ. Đó mới đúng là gu của anh!”

Anh ta cười vào mặt cô. Cô có thể nghe thấy tiếng khùng khục trầm thấp trong ngực anh ta. Cô giơ bàn tay nắm chặt lên đánh anh ta, và anh dịch chuyển với phản xạ nhanh như cắt, bắt lấy nắm tay mảnh mai của cô trong lòng bàn tay to lớn và cứng cáp của mình và giữ lấy nó. Cô cố để giật nó ra, nhưng anh ta đã kéo cô lại gần hơn cho đến khi cô gần đến nỗi cơ thể họ vừa sát vào nhau. Anh ta cúi đầu xuống cho đến khi hơi thở của mình phả nóng hổi trên môi cô, và với sự đụng chạm nhẹ nhàng nhất anh ta để miệng mình mơn man trên miệng cô khi anh ta nói “Em chính là người đó, được rồi. Em là người đàn bà có mái đầu hạt dẻ của tôi. Chúa biết là tôi đã chờ em đủ lâu”

“Không ...” cô mở đầu, chỉ để lời phản đối vô thức của cô bị cắt ngang khi anh ta di chuyển lên trước thêm một chút vì cần tạo liên kết giữa miệng họ. Cô run rẩy và vẫn đứng dưới nụ hôn của anh ta. Từ sáng hôm đó, khi anh ta hôn cô ở sân bay, dường như cô chưa làm gì trừ việc cho phép anh ta hôn cô bất cứ khi nào anh ta thích, một tình huống mà thậm chí cô chưa từng mơ sẽ nảy sinh. Với một cú sốc, cô nhận ra là cách hành xử của anh ta trong cả ngày nay rõ ràng giống như một người tình vậy, và lần đầu tiên cô tự hỏi cái gì ẩn dưới những hành động này của anh ta.

Sự thiếu đáp trả của cô làm anh ta nổi cáu và anh ta kéo cô lại gần sát hơn nữa, miệng anh ta đòi hỏi nhiều và nhiều hơn cho đến khi cô thốt ra một tiếng rên đau đớn bị bóp nghẹt khi các cơ bắp của cô phản đối lại kiểu đối đãi cô đang nhận. Ngay lập tức đôi tay anh ta nới lỏng và anh ta ngẩng đầu lên. “Anh quên mất” anh ta thừa nhận khàn khàn “chúng ta tốt hơn là đi vào nhà và chăm sóc em trước khi anh lại quên”.

Cathryn đã định phản đối rằng cô có thể tự chăm sóc nhưng giữ lại những từ ngữ đó, sợ kéo dài tình huống này. Với sự ngoan ngoãn giả vờ, cô chịu đựng cánh tay đầy tính sở hữu nằm quanh eo cô khi họ vào nhà. Chẳng có dấu hiệu gì của Monica hay Ricky, vì thế cô thấy biết ơn sâu sắc, khi Rule đi lên gác với cô, cánh tay anh ta vẫn bao quanh cô. Cô có thể tưởng tượng những bình phẩm về họ sẽ như thế nào và điều đó làm cô cảm thấy bất lực kỳ lạ vì kiểu đối đãi vừa rồi.

Rule làm cô lo lắng, anh ta luôn thế. Cô đã nghĩ giờ đây bản thân đã đủ trưởng thành để đối mặt với anh ta với sự bình tĩnh dễ dàng. Cô ghét anh ta, cô cực kỳ phẫn nộ với anh ta, và bên dưới tất cả những cái đó tồn tại những nhận thức về thể xác nóng bỏng đã ám ảnh cô trong cuộc hôn nhân với David và làm cô cảm thấy như thể cô không chung thủy với Rule, chứ không phải với chính chồng cô! Thật là ngu ngốc. Cô yêu David chân thành và đã đau khổ sau cái chết của anh, vậy mà ... cô luôn nhận thức thấy rằng, trong khi David có thể đưa cô tới mặt trăng, thì Rule lại làm cô vươn tới tận những vì sao.

Với sự ngạc nhiên của cô, Rule bỏ cô lại bên cửa phòng ngủ của cô và tiếp tục xuôi theo hành lang tới phòng của anh ta. Không nghi ngờ vận may tốt đẹp của mình, Cathryn nhanh chóng vào phòng và đóng cửa lại. Cô hy vọng được ngâm mình trong bồn nước nóng để làm dịu các cơ bắp cứng đờ của mình, nhưng chỉ có một nhà tắm có bồn nằm, thay vì ngăn tắm có vòi sen, ở dưới hành lang, nằm giữa phòng ngủ của Rule và Monica, và cô không muốn mạo hiểm chạm trán với cả một trong hai người. Thờ dài vì tiếc nuối, cô bắt đầu cởi nút váy đầm. Cô đã tuột được ba chiếc khuy thì một tiếng gõ cửa mạnh, ngân vang lên, tiếng gõ chỉ xuất hiện trước Rule một phần mười giây, và cô quay lại trong một cử chỉ đột ngột làm chính cô nhăn nhó vì đau.

“Xin lỗi vì điều đó” Rule thì thầm, “đây là dầu xoa bóp”

Cô với lấy chai chất lỏng trong vắt và thấy mắt anh ta rớt xuống cổ áo không cài khuy của cô. Trong phản ứng tức thì, cô cảm thấy ngực mình thít lại và hơi nóng tăng lên trong sự hưởng ứng cay đắng, không kiểm soát nổi của cô đối với anh ta. Cô hít vào một hơi rời rạc, phản đối và đôi mắt anh ta chậm rãi rời lên khuôn mặt cô. Đôi đồng tử của anh ta mở rộng, làn da căng ra khi anh ta cảm nhận, như một con thú hoang dã, con đường nó đi là hướng đến cô. Trong một giây, cô đã nghĩ rằng anh ta sẽ đáp theo tiếng gọi nguyên thủy; nhưng, với một tiếng rửa cứng nhắc, anh ta giúi cái chai vào tay cô.

“Anh có thể đợi” anh ta nói, và rời đi cũng đột ngột như lúc bước vào.

Cathryn cảm thấy như thể chân cô sụp xuống và cô lê đến giường, nhẹ nhàng ngã lên tấm trải giường viền trắng. Nếu đó không phải là cuộc viếng thăm gần gũi, cô không biết nó là cái gì nữa!

Sau khi cẩn thận chà xát chân và mông cô với dầu xoa bóp cay xộc, cô mặc áo ngủ và cứng ngắc bò lên giường, nhưng dù đã mặc áo ngủ, cô vẫn chẳng thể ngủ nổi. Mọi thứ đã xảy ra trong ngày hôm đó trôi giạt trong tâm trí mệt mỏi của cô với sự dai dẳng làm cô tức điên lên.

Rule. Mọi thứ đều quay về anh ta. Cathryn đã nghĩ cô biết đủ về đàn ông nói chung, và Rule nói riêng, để nhận ra niềm đam mê, và Rule không làm gì để che dấu sự khuấy động của mình khi anh ta hôn cô. Nhưng Rule là người đàn ông khó lường, và cô không cảm thấy rằng anh ta chỉ bị thúc đẩy bởi

ham muốn đơn thuần. Anh ta như là một tảng băng trôi chỉ cho phép một khe nhỏ lộ ra. Anh ta giữ mình gần như chìm khuất, che dấu mọi ánh nhìn, và cô chỉ có thể phỏng đoán về động cơ của anh ta. Phải chăng là vì trang trại này? Phải chăng Ricky đã đúng sau tất cả đánh giá của cô ấy? Phải chăng anh ta đang cố dành trang trại một cách hợp pháp bằng việc lấy người chủ của nó?

Cô lật lại những suy nghĩ của mình của mình một cách sắc bén. Kết hôn! Cái gì làm cô nghĩ rằng Rule sẽ quan tâm đến hôn nhân? Cô đã bắt đầu hiểu rằng anh ta có thể điều khiển cô dễ dàng bởi các phương tiện khác, và nhận thức đó thực là bẽ mặt. Trừ phi anh ta muốn trang trại này một cách hợp pháp? Anh ta là một người đàn ông có quá khứ đen tối, và có thể phỏng đoán về sự quan trọng của trang trại đối với anh ta? Cô có thể dễ dàng tưởng tượng điều đó đối với anh ta, nó hiện là cứu thân của anh ta, cả thể xác và tinh thần.

Bất cứ điều gì xảy ra, cô không muốn để mình bị lôi kéo vào lộn xộn với anh ta.

Và dù động cơ của anh ta là cái gì, cô chắc chắn rằng cô sẽ không thể bảo vệ mình khỏi sự thương tổn. Cô kinh sợ có thể bị tổn thương vì anh ta.

CHƯƠNG 3

Cathryn định dậy sớm, nhưng ý định của cô không đủ mạnh để thành hành động, nó chỉ đủ mạnh sau 10 giờ khi cô lão đảo xoay người lại và vén tóc ra khỏi mặt để ngó đồng hồ. Cô ngáp và vươn người, ngừng lại cử chỉ này đột ngột với một cái nhăn mặt vì đau. Rón rén xuống giường, cô xác định rằng cô không đau như cô tưởng, nhưng vẫn thực sự đau. Vì Rule đã ra khỏi nhà nhiều giờ rồi, cô cảm thấy có thể an toàn sang tắm bồn nước nóng kia, và cô lựa quần áo, sau đó lên đến phòng tắm đó.

Sau một giờ cô cảm thấy có vẻ khá hơn, dù vẫn còn hơi cứng nhắc. Cô xoa dầu lên các cơ bắp lần nữa, sau đó quyết định lờ đi cái đau. Mặc dù đêm qua khởi đầu không tốt lắm, nhưng giấc ngủ dài đã thực sự phục hồi cô, và đôi mắt đen của cô sáng lấp lánh, hai gò má ửng hồng. Mái tóc cô được vén ngược sang hai bên bằng hai cái kẹp đôi mỗi cặp đối xứng, cho cô vẻ ngoài của một cô gái tuổi teen. Trong một lúc khi cô nhìn vào gương, cô cảm thấy như đang nhìn vào quá khứ, như thể hình ảnh phản chiếu cô thấy chính là cô, cô gái trẻ trung của 1 ngày hè nóng bức, hân hoan lên kế hoạch cưỡi ngựa tới chỗ dòng sông. Cô có mỉm cười như thế không? Cô tự hỏi khi môi cô cong lên thành một nụ cười e thẹn với sự đề phòng kín đáo. Đề phòng cái gì?

Cô xem xét khuôn mặt trong gương, tìm kiếm một câu trả lời. Những biểu hiện tinh tế không để lộ điều gì; cô chỉ thấy nụ cười khó nắm bắt, vẻ huyền bí trong đôi mắt sẫm màu. Các màu sắc trên người cô rất khác thường, thừa hưởng trực tiếp từ cha cô, ánh lửa sẫm trên tóc cô, một sắc thái không rõ là đỏ hay nâu mà là ánh rực rỡ của màu gỗ dái ngựa[4]; đôi mắt không đen như mắt Ruel mà nâu sẫm mượt mà. Làn da cô, ơn chúa, không có tàn nhang. Cô có thể hơi rám nắng, nhưng chưa bao giờ có thể đòi hỏi một sự rám nắng thực sự. Còn cái gì khác nữa? Cái gì khác sẽ hấp dẫn sự chú ý của một người đàn ông? Mũi cô thẳng và thanh nhã nhưng không cổ điển. Miệng cô có vẻ bị tổn thương, nhạy cảm; khuôn mặt cô thanh tú, và đa cảm. Khá cao, thon thả và đôi chân dài, với hông hẹp, eo mảnh và khuôn ngực tròn xinh xắn. Cô không có những đường cong kêu gọi, nhưng cô có lối cư xử rành mạch, linh lợi do được giáo dục đầy đủ và sự duyên dáng rõ ràng trong mỗi cử động. Rule đã so sánh cô với một con ngựa cái non chân dài. Và Rule đã luôn muốn một người đàn bà tóc đỏ.

Không đẹp rực rỡ, người phụ nữ trẻ trong gương đó, mà chỉ chấp nhận được thôi.

Chỉ chấp nhận được thì có đủ để nắm giữ sự quan tâm của Rule Jackson?

Ngừng lại! cô nói với bản thân một cách giận dữ, quay đi khỏi gương. Cô không muốn nắm giữ sự quan tâm của anh ta! Cô không thể kiểm soát anh ta và cô biết rõ điều đó. Nếu cô có bất kỳ cảm giác nào như thế nữa cô sẽ buộc mình quay lại Chicago, tiếp tục công việc buồn chán của mình và quên sự nhức nhối đang không ngừng làm tình làm tội cô dành cho ngôi nhà nơi cô đã lớn lên. Nhưng đây là nhà cô, và lẽ nào cô không có chút cảm xúc nào. Cô biết rõ từng góc ngách của ngôi nhà cũ kỹ này, không bao giờ quên điều gì về nó, và cô muốn ở lại đây.

Cô xuống gác và đi vào bếp. Lorna quay lại từ bếp lò khi cô vào và mỉm cười thân thiện. “Có ngủ ngon không?”

“Thật tuyệt” Cathryn thở dài. “Cháu chưa ngủ dậy muộn thế này nhiều năm rồi”.

“Rule bảo là cô bị kiệt sức” Lorna nói thoải mái. “Cô còn gầy đi nữa, so với lần cuối cô về đây.

Cô có muốn ăn sáng chưa?”

“Cũng gần đến giờ ăn trưa rồi, cháu nghĩ là cháu sẽ chờ. Mọi người đâu cả rồi?”

“Monica vẫn ngủ. Ricky ra ngoài với những đàn ông hôm nay”.

Cathryn nhướn mày dò hỏi, và Lorna nhún vai. Bà ta là một người phụ nữ to xương, khoảng hơn 40 hoặc gần 50 tuổi, mái tóc nâu chưa có dấu hiệu bạc, và nét mặt không nổi bật một cách dễ chịu chỉ bộc lộ sự thoải mái với cuộc sống của bà. Sự thừa nhận trong mắt bà khi bà nói chậm rãi, “Lúc này, Ricky đang có quãng thời gian tồi tệ”.

“Như thế nào ạ?” Cathryn hỏi. Sự thực là Ricky dường như thậm chí còn kích động hơn trước, như thể cô ta chỉ ngấp nghé ngay dưới sự kiểm soát.

Lorna lại nhún vai. “Tôi mong là có một ngày cô ấy thức dậy và nhận thấy cô không có thứ cô ấy muốn, và cô ấy thấy hoảng hốt. Cô ấy đã làm gì với cuộc đời mình? Lãng phí nói. Cô ấy không có chồng, không có con, không có cái gì quan trọng mà cô ấy có thể nói rằng nó thuộc về mình. Cô ấy chỉ thực sự có mỗi cái vẻ ngoài, và nó chẳng mang lại cho cô ấy người đàn ông cô muốn.”

“Cô ấy đã hai lần kết hôn rồi” Cathryn nói.

“Nhưng không phải với Rule”.

Bị sốc, Cathryn ngồi yên lặng, cố gắng theo lý lẽ của Lorna. Rule? Và Ricky? Ricky đã luôn luân phiên một cách lộn xộn giữa việc nổi loạn chống lại Rule và việc đi theo anh ta với sự dâng hiến mù quáng, trong khi Rule lại luôn đối xử với cô ấy với sự khoan dung khắc kỷ. Đó có phải là nguyên nhân của sự đột ngột bùng nổ thái độ thù địch của Ricky không? Có phải vì thế mà cô ấy không muốn Cathryn ở lại? Lại một lần nữa Cathryn có suy nghĩ không thoải mái rằng liệu bằng cách nào đó Ricky có biết về chuyện Rule làm tình với cô khi cô 16 tuổi không. Điều đó là không thể, nhưng bây giờ ...

Mọi chuyện đều không thể. Ricky không thể yêu Rule. Cathryn biết tình yêu là gì, và cô không thể thấy dấu hiệu nào như thế ở Ricky, không dịu dàng, không quan tâm. Phản ứng của cô ấy với Rule là sự pha trộn giữa sợ hãi và thù địch, điều đó được đóng khung trong sự căm ghét thực sự; tất cả những điều đó, Cathryn cũng đều hiểu quá rõ. Đã bao năm rồi cô sống xa nhà bởi chính những cảm xúc tương tự thế?

Bị kích động, cô cảm thấy một nhu cầu đột ngột và mạnh mẽ được ở một mình một lát, vì vậy cô hỏi “Hiệu thuốc của Wallace vẫn mở các ngày chủ nhật chứ ạ?”

Lorna gật đầu. “Cô định lái xe vào thị trấn à?”

“Nếu không ai cần xe thì cháu sẽ đi”

“Theo tôi biết thì không có ai, và thậm chí nếu có thì vẫn còn các phương tiện khác để đi” Lorna nói một cách thực tế, “Cô có thể mua giúp tôi vài thứ được không?”

“cháu rất sẵn lòng” Cathryn trả lời, “Nhưng để cho an toàn, bà hãy viết lại các thứ đó. Dù là cháu có cố cẩn thận đến mấy, thì cháu vẫn luôn quên thứ gì đó trừ phi cháu có một danh sách, và thường là cháu hay quên thứ cần thiết nhất”

Với một nụ cười lặng lẽ, Lorna kéo một ngăn tủ và rút ra một tờ giấy được xé từ tập giấy nhắc việc. Bà chuyển nó cho Cathryn. “Tôi đã ghi rồi đây. Tôi cũng hay mắc tật như thế vì vậy tôi luôn viết lại khi tôi nghĩ đến chúng. Để tôi đi lấy ít tiền từ chỗ bàn của Rule”.

“Không, cháu có đủ mà” Cathryn phản đối, nhìn xuống danh sách. Hầu hết là những vật dụng y tế thiết yếu như là cồn, băng gạc, không có gì là quá đắt cả. Bên cạnh đó, mua các thứ cho nông trại là trách nhiệm của cô.

“Được thôi, nhưng hãy giữ lại các hóa đơn mua hàng. Các khoản thuế ý mà.”

Cathryn gật đầu “Bà có biết chìa khóa xe trạm ở đâu không?”

“Thường là ngay trên ổ khoá xe, trừ khi Rule đã mang nó theo sáng nay để tránh Ricky khỏi biến mất như cô ấy hay làm. Nếu thế, chắc chúng trong túi cậu ấy, trừ phi Ricky đã đem theo chìa khoá rồi thì cậu ấy chẳng có lý do gì để mà lấy lại cả”.

Cathryn nhăn mặt vì thông tin đó và đi lên gác để lấy ví. Lẽ nào Ricky lại xấu đến mức phải giấu giếm chìa khoá xe với cô ta sao? Thế nếu có ai khác cần xe thì sao? Nhưng cuối cùng thì, Lorna và Monica sẽ sắp xếp trước nếu họ cần dùng xe, và trong các tình huống y tế khẩn cấp Rule có thể được gọi đến nhanh chóng. Máy bay dầu sao cũng nhanh hơn một chiếc ô tô.

Cô gặp may. Chùm chìa khoá vẫn đang treo ở chỗ nhóm lửa. Cô mở cửa và đến bên cạnh xe, mong chờ chuyển đi ngấn của mình.

Chiếc xe trạm không phải kiểu mới và có vỏ ngoài méo mó, nhưng động cơ khởi động ngay lập tức và rền lên với sự chính xác mạnh mẽ. Cũng giống như các thứ khác ở nông trại, nó được giữ trong tình trạng kỹ thuật tốt, một biểu hiện khác cho sự quản lý hoàn hảo của Rule. Cô chẳng có cách nào để chê bai anh ta điểm đó.

Cô cảm thấy niềm tự hào với vẻ ngoài của nông trại khi cô lái xuống con đường bụi bặm dẫn ra đường cao tốc. Nó không phải là nông trại lớn hay màu mỡ, mặc dù nó đã hoạt động khá tốt. Cô biết

rằng Rule đã mang cuộc sống mới cho nó với những con ngựa của anh ta, mặc dù trước đó nó đã là 1 nơi sung túc. Nhưng giờ đây vùng đất này có vẻ ngoài được chăm sóc tốt, điều đó chỉ có thể có được nhờ sự làm việc tận tụy và chăm chỉ.

Thị trấn nhỏ, nhưng Cathryn tin rằng nó có mọi thứ cần thiết cho người dân ở đây. Nó cũng quen thuộc với cô như chính khuôn mặt cô, không hề thay đổi gì nhiều dù thời gian trôi qua. San Antonio là thành phố lớn gần nhất, cách đây khoảng 80 dặm, nhưng với những ai đã từng quen với các khoảng cách của Texas thì quãng đường đó cũng không có vẻ dài lắm. Không ai cảm thấy bị từ chối bởi cách sống dễ thỏa mãn ở Uvalde County.

Có lẽ xì căng đan cuối cùng trong trí nhớ cô cũng chính là vụ cuối cùng mà Rule gây ra, Cathryn thần thờ nghĩ khi cô đỗ chiếc xe trạm vào lề đường, nhập vào cùng dãy xe đưa và giao hàng lầm bụi. Cô có thể nghe thấy tiếng máy hát tự động bên trong, và một nụ cười bùng lên khuôn mặt cô khi kỷ niệm ủa về. Bao nhiêu chiều chủ nhật cô đã lang thang ở đây khi còn là cô gái tuổi teen? Hiệu thuốc được đặt phía sau các tòa nhà. Mặt tiền bị chiếm giữ bởi các cửa hàng bán hamburger đang phát đạt. Những chiếc ghế đầu phía trên sơn đỏ sắp cạnh quầy thu ngân và vài quầy bán đồ ăn chạy dài đến bức tường đối diện, trong khi vài chiếc bàn nhỏ được đặt rải rác ở những khoảng trống còn lại. Những chiếc ghế và các quán đều đông người, trong khi những chiếc bàn lại để trống, luôn luôn đến cuối mới chập kín. Một cái liếc xung quanh đã nói với cô rằng khách hàng chủ yếu đều tuổi teen, như vẫn luôn thế, mặc dù cũng có đủ người lớn để giữ cho sự hăng hái của tuổi trẻ dưới sự kiểm soát.

Cô quay lại hiệu thuốc và bắt đầu lấy các đồ trên danh sách của Lorna, mong muốn làm việc này trước tiên, sau đó cô định thưởng cho mình một cốc sữa trứng to tướng. Đóng đồ trên tay cô lớn dần và trở nên khó mang, cô nhìn quanh tìm chiếc giỏ mua hàng và cái nhìn của cô gặp cái nhìn của một người phụ nữ trẻ trạc tuổi cô, cô ấy đang quan sát cô chăm chú.

“Cathryn à? Phải Cathryn Donahue không?” người phụ nữ lưỡng lự hỏi.

Ngay khi cô ấy nói, Cathryn đã nhận ra giọng cô. “Wanda Gifford!”

“giờ là Wanda Wallace rồi. Tớ đã cưới Rick Wallace”

Cathryn còn nhớ anh ta. Anh ta là con trai của chủ hiệu thuốc, lớn hơn cô và Wanda một vài tuổi. “Còn tớ giờ là Cathryn Ashe”.

“Ừ. Tớ cũng có nghe về cái chết của chồng cậu. Tớ rất tiếc, Cathryn”.

Cathryn thăm thì một câu cảm ơn xã giao khi Wanda đi đến đỡ lấy vài thứ hiện muốn rơi khỏi tay cô, sau đó nhanh chóng đổi chủ đề, vẫn chưa thể nói về cái chết của David một cách bình tĩnh. “Cậu

đã có con chưa?”

“Hai đứa, và thế là đủ rồi. Cả hai đều là con trai, và đều là quái vật” Wanda mỉm cười hài hước. “Rick đã hỏi tớ có định có thêm 1 đứa con gái nữa không và tớ nói với anh ấy rằng nếu có lần nữa chúng tớ sẽ đứng giữa một ngã ba đường. Lạy Chúa, nếu tớ có một thằng nhóc nữa thì sao?” Nhưng dù nói thế cô vẫn đang cười, và Cathryn có một khoảnh khắc ghen tị nhẹ nhàng. Cô và David đã thảo luận chuyện có con, nhưng nó được lên kế hoạch trong vài năm tới, sau đó họ biết tình trạng sức khỏe của David và anh ấy đã từ chối chất gánh nặng nuôi dưỡng con một mình lên cô. Cô không hiểu làm thế nào anh lại tưởng tượng ra con anh sẽ là gánh nặng với cô, nhưng cô đã luôn nghĩ là tạo ra một đứa trẻ sẽ là một quyết định của cả hai người, vì vậy cô đã không thúc ép anh. Anh ấy đã có đủ sức ép rồi, biết rằng cuộc sống của mình đang trôi tuột đi.

Wanda dẫn đường tới cái bàn gần nhất và đặt mọi thứ lên mặt bàn sáng bóng. “Ngồi đi nào và để tớ mời cậu một cốc nước mừng cậu về nhà. Rule đã nói với chúng tớ là lần này cậu về và sẽ ở lại”.

Cathryn chậm rãi ngồi vào cái ghế trống và hỏi: “Anh ta nói thế khi nào?”, cô tự hỏi không biết trông cô có vẻ bị dồn vào chân tường như cô đang cảm thấy không.

“Hai tuần trước. Anh ấy nói cậu sẽ về nhà nghỉ lễ Memorial” Wanda đến cạnh quầy thu ngân để lấy hai cốc đầy áp đá và rót đầy nước khoáng cola lấy từ máy tự động đặt gần đó.

Vậy là Rule đã để cho sự việc được hiểu như thế hai tuần trước khi cô về nhà? Cathryn trầm ngâm. Đó là khi cô gọi để báo cho Monica biết cô sẽ về thăm nhà, chỉ thế thôi, Rule đã quyết định rằng lần này cô sẽ ở lại và loan báo tin đó. Chắc anh ta sẽ không ngạc nhiên khi ngày mai cô sẽ lên chuyến bay đó?

“Của cậu đây” Wanda nói, đẩy cốc nước lạnh đến trước mặt cô.

Cathryn ngả ra trước để nhắm nháp thưởng thức vị lạnh lành mạnh, chắc chắn chỉ có ở nước khoáng cola. “Rule đã thay đổi nhiều mấy năm qua” cô thì thầm, không chắc vì sao cô nói thế, nhưng muốn tìm có để nghe người khác đánh giá về anh ta. Có lẽ anh ta không khác hẳn bình thường; có lẽ nhận xét của cô về anh ta là sai lầm.

“ở một số mặt thì anh ấy đã thay đổi, một số khác lại không” Wanda nhận xét. “Anh ấy không còn hoang dã nữa, nhưng vẫn làm người khác cảm thấy anh ấy là người nguy hiểm như anh ấy luôn thế. Bây giờ anh ấy cũng kiềm chế hơn. Nhưng cách hầu hết mọi người nghĩ về anh ấy thì đã thay đổi. Rule biết điều hành nông trại và anh ấy là một ông chủ tốt. Anh ấy là chủ tịch của Local C.A, cậu biết đấy. Dĩ nhiên là với một số người anh ấy vẫn hoang dã như là con chồn vizon[5] ấy.

Cathryn cố che dấu sự ngạc nhiên trước tin tức đó. Ở một vài nơi ở miền Tây, Hiệp hội những người chăn nuôi gia súc là nhóm người có quan hệ gần gũi về quyền lợi, ở vài nơi khác, như ở đây, đó là một hội nghề nghiệp của những chủ nông trại vừa và nhỏ để cố gắng hỗ trợ lẫn nhau. Nín lặng, cô bị choáng váng rằng Rule được bầu làm chủ tịch hội, bởi vì anh ta thậm chí còn không phải là một chủ nông trại. Điều đó, hơn bất cứ gì khác, là thước đo cho sự chuyển đổi của anh ta từ kẻ gây ra các vụ xi căng đan trở thành một người đáng trọng.

Cô tán gẫu với Wanda hơn một giờ và lưu ý thấy là tên của Ricky không hề được nhắc đến, một dấu hiệu cho thấy Ricky đã bị người dân địa phương xa lánh hoàn toàn thế nào. Nếu Wanda thấy thân thiện với người phụ nữ trẻ nào khác, cô sẽ hỏi sau đó, thậm chí là chỉ một hai ngày sau khi cô gặp cô ta.

Cuối cùng Cathryn lưu ý đến thời gian và bắt đầu thu nhặt những thứ vương vãi trên bàn. Wanda giúp cô và đi với cô quay lại quầy thanh toán, nơi bố chồng cô ấy tính tiền cho Cathryn. “Bọn mình vẫn có buổi dạ vũ vào các đêm thứ 7”. Wanda nói, đôi mắt thân thiện mỉm cười. “Tại sao cậu không đến vào lần tới nhỉ? Rule sẽ đưa cậu đến nếu cậu không thích tự đi một mình, nhưng sẽ có nhiều người đàn ông thích cậu đến đó mà không có một người hộ tống, đặc biệt là không có Rule”

Cathryn cười, nhớ đến những buổi dạ vũ đêm thứ 7 đã giống như là một phần không thể thiếu trong cuộc sống xã hội của hạt. trong 15 năm qua, hầu hết các cuộc hôn nhân và ít nhất là vài trường hợp thai nghén đã khởi đầu từ những đêm khiêu vũ thứ 7 đó. “Cảm ơn vì đã nhắc tớ. Tớ sẽ nghĩ về nó, mặ dù tớ không nghĩ Rule sẽ cảm ơn cậu vì đã đề cử anh ta cho nhiệm vụ hộ tống đâu”

“Cứ thử anh ta xem.” Vẫn đang cười Wanda khuyên.

“Không, cảm ơn” Cathryn nói với chính mình khi cô rời sự mát mẻ của hiệu thuốc và bầu không khí của ban ngày Texas - nóng bức không một gợn mây đập vào mặt cô. Dầu sao, cô không định đến buổi khiêu vũ tới. Cô đã trên chuyến bay đó trong chưa đến 24giờ nữa, và thứ 7 tới, cô sẽ an toàn trong căn hộ của mình ở Chicago, cách xa những nguy hiểm và những cảm dỗ của Rule Jackson.

Cô mở cửa xe và đặt đồ đã mua lên ghế, nhưng vẫn đứng một lát để cho bên trong xe mát thêm trước khi cô chui vào.

“Cathryn! Ôn Chúa, Ta đã nghĩ đó là cháu! Ta đã nghe tin cháu quay về!”

Cô quay lại tò mò và cười ngoác miệng khi một người đàn ông cao, gầy lêu nghêu với mái tóc trắng và da nâu rám nắng chạy vội theo vỉa hè tới chỗ cô. “Ông Vernon! Thật vui lại gặp ông!”

Paul Vernon đến chỗ cô và quán cô trong một cái ôm nhấc bổng cả cô lên khỏi mặt đất. Ông là

người bạn thân nhất của cha cô, và đã mong cô sẽ có gì đó với con trai ông, Kyle. Với sự thất vọng của Paul Vernon, tình bạn giữa hai người chưa bao giờ chuyển thành chuyện lãng mạn, nhưng ông vẫn luôn dành một vị trí đặc biệt trong tim cho Cathryn và cô cũng vậy, ở khía cạnh nào đó cô còn thích ông già này hơn cô thích Kyle.

Ông lão đặt cô xuống đất và quay sang gật đầu ra hiệu với người đàn ông đứng phía trước. Cathryn biết anh ta là người lạ ngay lập tức, thậm chí dù cô đã đi xa nhiều năm. Người đàn ông vừa nhắc mũi lên một cách lịch sự và gật đầu với cô đó không ăn mặc theo kiểu một người địa phương thường mặc. Quần jean của anh ta còn khá mới, mũi của anh ta không phải một chiếc mũi dùng trên bãi chăn gia súc.

Lời giới thiệu của ông Vernon khẳng định phỏng đoán của cô “Cathryn, đây là Ira Morris. Anh ta ở trong vùng để tìm kiếm một vài vật nuôi và ngựa; anh ta làm chủ một trang trại ở Kansas. Ira, đây là Cathryn Donahue ... xin lỗi, nhưng bác không thể nhớ tên kết hôn của cháu. Cathryn đến từ nông trại Bar D”

“Bar D?” Morris hỏi “đó có phải là nông trại của Rule Jackson?”

“Đúng đó, anh sẽ phải gặp anh ta nếu đó là những con ngựa anh muốn. Anh ta có một trại nuôi ngựa lớn thứ 4 bang này”

Morris sốt ruột. Anh ta chỉ hơi kiềm nén sự bồn chồn của mình khi Paul Vernon dường như bằng lòng nán lại và nói chuyện một lúc. Cathryn thông cảm với sự thiếu kiên nhẫn của anh ta, bởi vì cô đang bực bực vì giận dữ và thật sự là một nỗ lực lớn để tự kiềm chế và che giấu nó với ông Vernon. Cuối cùng ông chào tạm biệt và khuyên nhủ cô về thăm nhà sớm. Cô hứa làm thế và nhanh chóng vào xe trước khi ông có thể tiếp tục cuộc nói chuyện.

Cô khởi động xe và sang số với cơn giận hung dữ; nhiều năm rồi cô chưa hề thái quá với cơn giận điên người như này. Lần cuối cùng là cái ngày bên sông đó, nhưng sẽ không có kết thúc như thế vào lần này. Bây giờ, cô không còn là cô gái tuổi teen ngây thơ, người không có ý tưởng gì về việc làm thế nào để kiềm chế một người đàn ông hay điều khiển khao khát của chính mình. Cô đã là một người đàn bà, và anh ta đã xâm phạm vùng đất là nhà của cô. Nông trại của Rule Jackson, thế cơ đấy! Đó có phải là cách mọi người nghĩ về nông trại Bar D bây giờ? Có lẽ Rule cũng nghĩ nó là của anh ta; có lẽ anh ta tự tin vào sự kiểm soát của bản thân nhiều đến nỗi cho rằng không có cách nào cô có thể trực xuất được anh ta. Nếu vậy, anh ta sẽ sớm thấy rằng cô là một người họ Donahue của nông trại Bar D và một người họ Jackson không hề thuộc về đó!

Làn sóng đầu của cơn giận đã trôi qua theo thời gian cô đi về nông trại, nhưng quyết tâm của cô chưa nhạt đi. Đầu tiên cô mang những đồ cô mua được đến chỗ Lora, nghĩ rằng qua cửa sổ phòng bếp

bà đã nhìn thấy cô về. Phỏng đoán đó được chứng minh chính xác khi cô mở cửa và thấy Lorna đang đứng cạnh chậu rửa trong khi bà gọi khoai tây và nhìn ra ngoài cửa sổ vì vậy không bỏ lỡ bất cứ hoạt động gì trên sân. Cathryn đặt túi giấy xuống bà và nói. “Đây là các thứ. Bà có thấy Rule không?”

“Cậu ấy có vào ăn trưa.” Lorna nói điềm tĩnh “nhưng bây giờ thì cậu ấy có thể ở bất cứ đâu. Ai đó ở khu chuồng ngựa có thể sẽ nói với cô xem nơi cậu ấy tới”

“Cảm ơn bà” Cathryn nói và quay ra, rải những bước đi nhún nhảy mềm mại tới khu chuồng ngựa, bàn chân cô khuấy lên đám mây bụi nhỏ trên mỗi bước đi.

Bóng tối lờ mờ mát mẻ của khu chuồng ngựa là một sự thay đổi đáng mừng cho ánh mặt trời chói sáng, mùi ngựa và mùi amoniắc vẫn quen thuộc như vẫn từng thế. Cô liếc nhìn, cố điều chỉnh mắt cho quen với sự tranh tối tranh sáng, và thấy hai bóng người cách đó mấy ngăn chuồng ngựa. Sau vài giây cô nhận ra Rule, dù người kia là một người lạ.

Trước khi cô có thể nói Rule đã chìa tay ra, “đây là bà chủ” anh ta nói, tay vẫn chìa về phía cô, và cô ngạc nhiên vì những lời của anh ta đến nỗi cô bước gần đến cánh tay đó và nó vòng quanh eo cô, kéo cô lại gần hơi nóng và sức mạnh của anh ta. “Cat, hãy làm quen với Lewis Stovall, người đốc công. Anh không nghĩ em còn ở đây khi anh ấy được thuê vào làm. Lewis, đây là Cathryn Donahue.”

Lewis Stovall chỉ gật đầu và chạm tay lên mũi, nhưng sự yên lặng của anh ta không hề do sự xấu hổ. Khuôn mặt anh ta cũng cứng rắn và thận trọng như mặt Rule, đôi mắt anh ta nheo lại và chờ đợi. Cathryn cảm thấy một cách không thoải mái rằng Lewis Stovall là một người đàn ông có những bí mật được khoá kín bên trong, giống như Rule, một người đàn ông đã sống gian khổ và nguy hiểm, và anh ta đã phải chịu đựng những vết sẹo của cuộc sống đó. Nhưng ... anh ta là đốc công? Thế thì Rule làm gì? Vua của vùng núi chắc?

Cô không có tâm trạng cho một cuộc nói chuyện nhỏ, vì vậy cô đáp lại lời chào như cô đã nhận, một cái gật đầu ngắn ngủi. Thế là đủ. Sự chú ý của anh ta không đặt vào cô; anh ta đang lắng nghe những chỉ dẫn của Rule, đầu anh ta khẽ gật như thể anh ta quan tâm đến mỗi từ mà anh ta đã nghe thấy. Rule chỉ ngắn gọn chỉ ra những điểm xúc tích, một tính cách đặc trưng khi anh ta nói chuyện với mọi người. Trừ với cô, Cathryn đột nhiên nhận ra. Không phải là Rule có thể được cho là hay nói, nhưng anh ta đã nói chuyện với cô nhiều hơn với bất kỳ ai khác. Từ cái ngày anh ta nói với cô về cái chết của cha cô, anh ta đã nói chuyện với cô. Lần đầu tiên, nó giống như là anh ta đã cố ép mình phải giao tiếp, nhưng ngay sau đó anh ta đã trêu chọc cô với giọng nói gầm gừ khàn khàn của mình, chọc tức cô dứt ra khỏi nỗi thương tiếc của mình.

Lewis gật đầu với cô lần nữa và rời đi, thân hình cao lớn của anh ta uyển chuyển khi anh ta đi xa.

Rule quay cô lại hướng về lối ra, tay anh ta vẫn đặt trên eo cô. “Anh vào nhà lúc giờ ăn trưa để đưa em đi với anh trong phần ngày còn lại, nhưng em đã đi rồi. Em đã đi đâu thế?”

Đúng kiểu anh ta khi anh ta không hỏi Lorna. “Tới hiệu thuốc nhà Wallace.” Cô trả lời máy móc. Sức ép ảm áp từ tay anh ta đang làm tiêu đi sự kiên quyết của cô, làm cô quên vì sao cô lại giận dữ như thế. Hít một hơi thật sâu, cô bước tránh xa sự đụng chạm của anh ta và đối mặt với anh ta. “Anh nói rằng Lewis là độc công phải không?” cô hỏi.

“Đúng vậy” anh ta trả lời, đẩy mũ ra sau một chút và quan sát với đôi mắt đen không thể dò đoán được. Cô cảm thấy sự chờ đợi trong anh ta, sự căng thẳng.

Cô nói ngọt ngào “Oh, nếu anh ta là độc công, vậy là tôi không cần anh thêm nữa phải không? Anh đã cho đi chính công việc của mình”.

Tay anh ta bắn ra và tóm lấy cánh tay cô, kéo cô trở lại vào trong vòng hơi nóng và mùi vị đặc biệt của anh ta. Miệng anh ta là một đường tàn nhẫn khi anh ta khẽ lắc cô “anh cần sự hỗ trợ, và Lewis là một người tử tế. Nếu em quan tâm nhiều như vậy, thì có lẽ tốt hơn là em nên ở quanh đây và cũng chia sẻ công việc đi. Ward có một độc công để hỗ trợ ông ấy, và lúc đó còn chưa có thêm việc về lũ ngựa, vì vậy đừng có quay lại mà chê bai tôi. Trong khi em còn rúc trên giường, thì tôi đã dậy từ 2 giờ sáng với một con ngựa đẻ, vì vậy tôi không có tâm trạng để chịu đựng bất cứ sự giận dữ nào của em lúc này. Rõ chưa?”

“Được rồi, vậy là anh cần hỗ trợ” cô thừa nhận miễn cưỡng. Cô ghét thừa nhận sự lộ gíc trong lời anh ta, nhưng anh ta đúng. Tuy nhiên, chẳng có gì để biện hộ cho những gì cô đã nghe lúc ở thị trấn cả. “Tôi sẽ thừa nhận điều đó. Nhưng anh có thể nói cho tôi vì sao Bar D lại được biết như là trang trại của Jackson được không” Giọng cô cao lên sắc nhọn ở từ cuối và cơn giận làm màu đỏ bừng lên hai má cô.

Quai hàm anh ta rắn lại như đá granite, “Có lẽ bởi vì em không đủ quan tâm để ở quanh đây và nhắc mọi người rằng đây là đất của nhà Donahue” anh ta cáu kỉnh, “Tôi chưa khi nào quên trang trại này thuộc về ai, nhưng đôi khi tôi nghĩ tôi là người duy nhất nhớ thế. Tôi biết rõ rằng nơi này thuộc về em, quý bà chủ bé nhỏ ạ. Đó có phải là điều em muốn nghe thấy từ tôi? Mẹ kiếp, tôi có nhiều việc để làm, vậy tại sao em không tránh đường cho tôi?”

“Tôi không hề cần anh!”

Anh ta chửi thề dưới hơi thở và hiên ngang bỏ đi, cơn giận rành rành trên đôi vai rộng. Cathryn đứng đó với bàn tay nắm chặt, đấu tranh với thôi thúc được lao theo anh ta và đấm anh ta bằng những

nắm tay của cô như cô đã từng làm một lần trước kia.

Cuối cùng, cô xông vào nhà và trên đường lên phòng mình cô gặp Ricky.

“Tại sao chị không nói với em là chị sẽ vào thị trấn?” Ricky nóng nảy gắt hỏi.

“Em không có ở đây, đó là lý do thứ nhất, và lý do thứ hai là em chưa bao giờ quá say mê hiệu thuốc nhà Wallace cả” Cathryn chế giễu đáp lại. Cô nhìn em kế mình và thấy sự rạn vỡ trong việc kiểm soát của cô ấy, sự run rẩy của đôi tay cô ấy. Cô bốc đồng hỏi “Ricky, tại sao em làm thế với mình vậy?”

Trong một lúc, Ricky có vẻ bị tổn thương, sau đó vai cô ấy chùng xuống và cô khẽ nhún vai thua cuộc “Chị biết gì về điều đó? Chị luôn là con cưng trong nhà này, và chị thuộc về nơi này. Tôi có thể tự gọi mình là một người họ Donahue, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự là như thế, không phải sao? Chị đã thấy nông trại này thuộc về ai, có phải không? Tôi có được gì? Chẳng gì cả!”

Sự quy kết cụ thể thiếu logic của Ricky làm Cathryn thất vọng; hiển nhiên cô không hề gặp khó khăn để nhận ra Ward Donahue không phải là cha cô ấy mà là cha của Cathryn. Cô lắc đầu và thử lại “Chị không thể làm em cảm thấy không thoải mái được, bởi vì chị không hề ở đây!”

“Chị không cần phải ở đây!” Ricky chỉ trích, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó vì cuồng nộ. “Chị là chủ nông trại này, vì vậy chị có vũ khí để kìm giữ Rule!”

Rule. Luôn luôn quay lại Rule! Anh ta có tầm ảnh hưởng nam tính trong phạm vi của mình và mọi thứ xoay tròn quanh anh ta. Cô không định nói điều đó, nhưng những từ ngữ rời khỏi môi cô một cách không ý thức “Em đã hoang tưởng về Rule! Anh ta nói với tôi rằng anh ta chưa bao giờ dính dáng với Monica.”

“Oh, vậy sao?” Đôi mắt màu nâu lục nhạt đầy thành kiến của Ricky bùng lên một cách đáng ngờ; sau đó cô quay đi trước khi Cathryn có thể xác định sự bùng sáng đó có phải là do nước mắt không, “Vậy là chị thực sự đủ khờ dại để tin anh ta sao? Chị vẫn chưa thấy rằng anh ta sẽ không để cho điều gì chen giữa anh ta và nông trại này hay sao? Chúa ơi! Tôi không thể nói với chị tôi thường xuyên cầu nguyện cho nơi quỷ quái này cháy đến tro bụi ra thế nào đâu!” cô thô bạo lao qua Cathryn và nhảy bổ xuống gác, bỏ lại Cathryn đứng đó đắm chìm trong sự lẫn lộn giữa lòng thương hại và sự giận dữ.

Cô sẽ là một con ngốc khi tin bất cứ điều gì Ricky nói; rõ ràng là người phụ nữ khác thì đã bị dao động. Mặt khác, Cathryn nhớ rõ cách Rule đã gan lì theo những chỉ dẫn của cha cô khi anh ta mới đến nông trại, đã làm việc khi cơ thể anh ta còn suy yếu vì thương tích, đôi mắt anh ta thể hiện sự cảnh giác nhưng mang vẻ tận tụy của một con vật đã bị hành hạ cuối cùng đã gặp sự tử tế hơn là những cái đá.

Anh ta cũng không tự chủ vào lúc đó, có lẽ là nông trại đã chiếm một vị trí quan trọng vô thức đối với anh ta.

Cathryn lắc đầu. Cô đang nghĩ như một chuyên gia tâm thần học nghiệp dư, và cô đã có đủ phiên toái trong việc phân loại những suy nghĩ và cảm xúc của chính cô mà chưa cần phải quan tâm đến những người như Rule. Chắc chắn là anh ta không hề không chắc chắn với điều gì hết. Nếu có ai đó trên trái đất này biết rõ anh ta muốn gì, thì đó chính là Rule Jackson. Đơn giản là cô đang để những suy nghĩ hoang tưởng của Ricky che mờ suy nghĩ của chính mình.

Cả buổi chiều Cathryn nghĩ về những điều cô đã nói với Rule khi sớm, và một cách miễn cưỡng, cô đi đến quyết định là cô sẽ phải xin lỗi. Không ai có thể chê trách anh ta vì không làm việc, hay không đặt nông trại này lên hàng đầu. Dù lý do của anh ta là gì, anh ta đã khiến chính mình vượt qua nơi mà những người đàn ông kém cỏi hơn sẽ bị đánh bại, không phải vì mục đích của bản thân mà vì lợi ích của nông trại. Đối diện với điều đó một cách thẳng thắn, cô thừa nhận rằng cô đã sai và đã nổi cáu vì tức giận bởi sự ghen tị nhỏ nhen và sai lệch, cô đã đâm vào anh vì đã yêu mến cùng một mảnh đất mà cô yêu tha thiết. Cô đã sai và cô cảm thấy thật nhỏ nhen.

Khi cuối cùng anh vào nhà để rửa ráy trước bữa tối, tim cô thất lại đau đớn vì vẻ ngoài của anh. Khuôn mặt anh căng ra vì mệt mỏi, quần áo anh ướt đầm mồ hôi và khoác tấm áo đầy bụi đang vấy bùn lên cả người anh, chứng tỏ là anh không hề trốn tránh trách nhiệm khi công việc đến. Cô chặn anh lại trước khi anh lên gác, đặt bàn tay mạnh mẽ lên tay áo lấm bẩn của anh.

“Tôi xin lỗi vì lời cư xử của tôi chiều nay” cô nói thẳng thắn, không nao núng nhìn thẳng vào đôi mắt sắt đá của anh. “Tôi đã sai và tôi xin lỗi. Nông trại này sẽ không bao giờ được thế này nếu không có anh, và tôi ... tôi cho rằng tôi đã ghen tị với anh”.

Anh nhìn xuống cô, khuôn mặt anh trông rộng và cứng rắn. Sau đó, anh bỏ cái mũ sẫm màu vì mồ hôi xuống, quệt tay áo ngang khuôn mặt ướt lấp nháp của mình và để lại một vết lấm màu nâu sau đó. “Ít nhất em cũng không hoàn toàn mù” anh cắn cẩu, rút tay khỏi sự đụng chạm của cô và leo hai bậc thang một, cơ thể mềm mại của anh di chuyển dễ dàng, như thể sự mệt mỏi là một kẻ xa lạ đối với anh.

Cathryn thở dài, bị giằng xé giữa việc phá lên cười châm biếm và cơn giận mà anh ta vừa dễ dàng khơi lên. Thế mà cô đã thật sự nghĩ rằng anh ta là người độ lượng đấy sao? Miễn là anh ta giận dữ không phải vì lời xin lỗi thì cô sẵn lòng lập hoà bình với anh ta.

Bữa tối diễn ra lặng lẽ. Monica yên lặng, Ricky rầu rĩ. Rule thì không nói chuyện lần nào, nhưng ít nhất anh ta cũng khen ngợi bữa tối nóng xốt mà Lorn đã nấu cho anh. Ngay khi anh kết thúc bữa ăn, anh xin lỗi và biến vào phòng làm việc, đóng cửa lại với một tiếng thịch. Ricky nhìn lên và nhún vai. “oh,

một bữa tối bình thường. Không có gì náo nhiệt cả nhỉ? Chị đã quen ở một thành phố lớn, quen với sự giải trí. Chị sẽ phát điên lên với ở đây.”

“Chị luôn thích một cuộc sống yên tĩnh” Cathryn trả lời, không nhìn lên từ cái bánh ga tô nhân quả đào mà cô đang phá huỷ với sự háu ăn. “David và chị không hề sống cuộc sống thành thị” Họ thực sự không có nhiều thời gian cùng nhau, cô đau đớn nhớ lại. Cô mừng vì họ đã dành thời gian học cách tìm hiểu lẫn nhau, hơn là lãng phí thời gian quý giá cho những quan hệ xã giao.

Vẫn còn sớm, nhưng cô cảm thấy mệt. Lorna thu dọn đĩa và chồng chúng vào máy rửa bát; Monica lên gác về phòng mình để xem tivi trong riêng biệt. Sau khi sung sũa vài phút, Ricky hồi hả lên gác tới phòng cô ấy.

Chỉ còn lại một mình, Cathryn cũng không nán lại. Trong một cơn bốc đồng, cô mở cửa phòng làm việc để chúc Rule ngủ ngon, nhưng những từ ngữ ngừng lại trên môi khi cô thấy anh ngả người trên chiếc ghế ngoại cỡ, có vẻ đang ngủ, đôi chân mang bốt gác lên bàn. Giấy tờ vương vãi trên bàn chứng tỏ anh đang định làm việc nhưng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ. Một lần nữa, sự vặn xoắn nức cười của trái tim lại bắt lấy cô khi cô ngắm anh.

Bực mình vì sự vô tâm của chính mình, cô vừa quay ra cửa thì mắt anh đột ngột mở ra và anh chăm chú nhìn cô. “Cat” anh nói khàn khàn, giọng anh thô ráp vì ngái ngủ “Lại đây”.

Thậm chí ngay khi đôi chân mang cô vào trong phòng, cô vẫn ngạc nhiên bởi sự phục tùng của chính cô trước giọng nói ngái ngủ đó. Anh quăng chân xuống sàn và đứng lên, đôi tay vươn tới gần eo cô và kéo cô lại gần anh. Trước khi cô có thể đoán ra ý định của anh, miệng anh đã nóng ấm trên miệng cô, di chuyển một cách đói khát, đòi hỏi sự quy phục của cô. Một cơn rung mình của sự thỏa mãn ngoài ý muốn chạy dọc xương sống cô và môi cô hé ra, cho phép anh hôn sâu hơn.

“Hãy lên giường đi” Anh thì thầm trên miệng cô.

Trong một khắc, Cathryn đổ vào người anh, cơ thể cô hơn cả sẵn lòng; sau đó sự nhận biết buộc mắt cô mở ra và cô chậm chạp đẩy vào bờ vai nặng trĩu của anh.

“Này, chờ một chút! Tôi sẽ không đi ...”

“Anh đã chờ đủ lâu rồi.” anh cắt ngang, lướt môi anh trên môi cô lần nữa.

“Thật không may! Anh có thể tiếp tục chờ!”

Anh cười châm biếm, trượt tay xuống hông cô và kéo cô một cách vững chắc tựa vào nơi đang căng phòng của anh, để cô cảm nhận sự khuấy động của anh.

“Đó mới là cô gái của anh chứ! Chiến đấu với anh cho đến cùng. Tiếp tục đi ngủ đi, Cat. Anh có nhiều việc phải làm trước khi anh có thể đi ngủ”.

Bối rối vì anh đuổi ra, Cathryn thấy mình ở bên ngoài phòng trước khi cô biết chuyện gì đang xảy ra? Cái gì *đang* xảy ra vậy? Rule không phải người đàn ông phủ nhận chính mình, trừ phi điều đó có liên quan đến nông trại. Dĩ nhiên, cô nói với chính mình trong sự thích thú. Anh có việc phải làm. Mọi thứ khác có thể chờ. Và các thứ đó bao gồm cả chính cô!

Cô vào bếp để chúc Lorna ngủ ngon, chỉ vừa kịp trước khi bà nấu bếp vào phòng của bà, nơi có hai buồng và một nhà tắm ở phía gần sau nhà, được cải tạo đặc biệt cho bà sử dụng khi Rule thuê bà. Sau đó, Cathryn trèo lên gác, nhăn nhó vì đau chân ở mỗi bước đi. Một lần tắm thông thả khác làm dịu các cơ bắp của cô một chút và cô không quan tâm đến dầu xoa bóp, mặc dù cô biết là sáng mai cô sẽ ân hận vì điều này.

Sau khi mở các rèm cửa để cho ánh trăng tràn vào, cô ném áo choàng lên thành chiếc ghế bập bênh nằm lặng lẽ trong góc, sau đó tắt đèn và nằm chìm xuống chiếc giường thân thuộc với một cảm giác của sự trở về nhà, của sự sở hữu. Không có nơi nào trên trái đất làm cô cảm thấy thanh bình và trọn vẹn, không nơi nào khác mà cô thấy thanh thản như vậy.

Nhưng, thanh thản hay không, cô vẫn không thể ngủ. Cô thao thức trở mình, tâm trí cô quay lại một cách không lay chuyển được về Rule. Vậy là anh ta đã chờ đủ lâu rồi, phải không? Không có giới hạn cho nó đối với sự kiêu ngạo tự nhiên của anh ta sao? Nếu anh ta nghĩ là cô sẽ ngoan ngoãn chạy lóc cóc lên giường và chờ anh ta ...

Đó có phải là ý anh ta không nhỉ? Mắt cô bừng mở. Chắc chắn là không. Không với cả Monica và Ricky ở ngay cuối hành lang. Cô cố nhớ lại chính xác những điều anh ta đã nói. Cái gì đó kiểu cô cứ tiếp tục lên giường đi bởi vì sẽ mất một lúc lâu trước khi anh ta có thể đi ngủ. Có gì cần làm với cô? Không gì, không gì cả. Trừ phi ... trừ phi anh ta có ý đến với cô sau đó.

Dĩ nhiên là không, cô thuyết phục chính mình. Anh ta biết là cô sẽ không để anh ta làm điều đó, và anh ta sẽ không mạo hiểm lao vào một vụ náo động âm ỉ. Cô khép mắt lại, cố lờ đi suy nghĩ đang cằn nhằn với cô rằng Rule sẽ mạo hiểm bất cứ điều gì để đạt được cái anh ta muốn.

Cô ngủ lơ mơ, rồi chợt tỉnh dậy đột ngột với nhận thức rằng cô không ở một mình. Nhanh chóng xoay đầu lại, cô thấy người đàn ông đang đứng cạnh giường cô cởi áo sơ mi. Hơi thở cô nghẹn lại trong cổ và nhịp tim cô đập dồn, làm người cô trở nên ấm và xúc động, làm chiếc áo ngủ mỏng manh cô mặc dường như đột nhiên quá chặt. Cô thở hổn hển; cố gắng tìm từ khi anh ta giữ áo sơ mi và ném nó sang bên. Ánh trăng không màu trùm lên anh ta, soi sáng hoàn toàn thân mình gầy gò đầy cơ bắp,

nhưng vẫn giữ khuôn mặt anh ta chìm trong bóng tối. Nhưng cô biết anh ta, biết dáng vẻ, và mùi vị, và hơi nóng của anh ta. Những hình ảnh sống động về một ngày hè nóng bức và lưng anh ta vẽ lên nền trời như đồng thau khi anh ta phủ lên cô, lau rửa cho cô, làm ngập các cảm xúc cô với sự hoà trộn kỳ lạ giữa hoảng hốt và ham muốn mãnh liệt. Anh ta *đã* dám, sau tất cả.

“Anh đang làm gì thế?” cuối cùng cô cũng có thể nói lên lời khi anh ta cởi bớt và tất, sau đó đứng mở thắt lưng.

“Thoát y” anh ta giải thích trong một tiếng rạo trầm thấp, giọng anh ta tán đồng và không lay chuyển được. Thêm nữa, anh ta giải thích không cần thiết “Anh sẽ ngủ ở đây đêm nay”

Đó không phải là ý cô. Cô đang hỏi có phải anh ta đã mất ý thức không, nhưng Cathryn cảm thấy như thể tất cả hơi thở đã rời bỏ cô. Cô không thể thốt ra một lời phản kháng, không thể yêu cầu anh ta rời khỏi. Sau một khoảng ngừng dài, trong khi anh ta dường như chờ sự phản đối của cô, một điều đã không đến, anh ta cười lặng lẽ. “Hay đúng hơn, anh sẽ ở lại với em đêm nay, nhưng anh nghi ngờ chúng ta sẽ thực sự ngủ nhiều.”

Lời từ chối vô thức dâng lên môi cô nhưng còn chưa được thốt ra, thế nào mà những từ ngữ lại không đến, mà bị ngừng lại bởi luồng khí nóng đang tuôn tràn trong cơ thể choáng váng của cô, bởi nhịp giội hoang dã của tim cô vào xương sườn. Cô ngồi dậy, mắt khoá chặt vào thân hình bằng bạc ánh trắng của anh ta. Cô nghe thấy tiếng rít khê của chiếc khoá fecmơ tuya đang kéo xuống; sau đó anh ta trượt ra khỏi chiếc quần jean. Cơ thể rắn chắc của anh đầy cơ bắp, mạnh mẽ, sinh lực đàn ông của anh ta là lời đe dọa đầy thuyết phục và rõ ràng ... hay đó là một sự hứa hẹn?

Hơi nóng trong Cathryn bắt đầu rộn lên đến phát bức và cô giơ một bàn tay ra vẫy, ngay khi cô cảnh cáo trong tiếng thì thầm. “Đừng đến gần tôi! Tôi sẽ hét lên đấy!” Nhưng sự thiếu chắc chắn trong giọng nói cô hiển nhiên thậm chí với cả chính cô. Ôi, Lạy chúa, cô muốn anh ta mới điên cuồng làm sao! Như anh ta vẫn thường chỉ ra với cô, cô là một người đàn bà và cô không còn sợ quyền lực giới tính của anh ta nữa mà muốn ngã vào anh để sưởi ấm cô bằng ngọn lửa của anh ta.

Anh ta hiểu. Anh ta ngồi xuống giường, bên cạnh cô và khum má cô trong tay, lòng bàn tay chai sần. Thậm chí trong ánh trắng vô sắc, cô vẫn có thể cảm nhận hơi nóng trong cái nhìn chăm chú của anh khi nó lang thang khắp cơ thể cô. “Em ư, Cat?” anh hỏi, giọng anh thấp đến nỗi gần như không thành tiếng “Em sẽ hét lên sao?”

Miệng cô quá khô khốc để thốt lên lời; cô nuốt nước bọt, cho đến lúc cô vẫn còn có thể cố gắng buông một lời chấp thuận yếu ớt. “Không”

Anh hít một hơi sâu đến rùng mình vào phổi và nâng khuôn mặt cô, run run “Chúa ơi, cung ơi, nếu em có từng muốn đánh một người đàn ông vì điều anh ta nghĩ sẽ làm, bây giờ là cơ hội của em” anh nói thô ráp, giọng anh rung lên vì ảnh hưởng của sự khao khát.

Sự không chắc chắn trong lời anh nói với cô anh bị ảnh hưởng thế nào bởi sự gần gũi với cô và sự riêng tư lặng lẽ của phòng cô. Điều đó làm yên lòng cô, cho cô sự can đảm để vươn tới và đặt tay lên ngực anh, cảm nhận sự loăn xoăn thô nhám của lớp lông sẫm màu dưới lòng bàn tay cô và sự ẩm ướt mượt mà của da anh nơi lớp lông kết thúc, sự căng lên của những núm nhỏ trên đầu ti anh. Âm thanh thoát ra từ cổ họng anh như thể là một tiếng gầm gừ, nhưng những cảm nhận của cô đã mạnh mẽ hơn để nhận biết nó là gì - một tiếng rừ rừ thô ráp của sự thoả mãn.

Cô ngả đến gần hơn, tìm kiếm hương thơm nam tính ngọt ngào của anh. “Anh sẽ làm những điều anh đang nghĩ đến sao?” cô hỏi, giọng cô rung rung.

Anh cũng trượt đến gần hơn, dịch lại để áp miệng anh lên chỗ lõm trên cổ cô nơi làn da đang nhói vì các mạch máu đang đập thành thịch, môi anh cảm nhận nhịp đập điên cuồng của tim cô và làm gia tăng nó với sự đụng chạm của anh. “Anh không thể,” anh thì thầm, miệng anh mơn man nơi điểm nhạy cảm đó, “Anh sẽ tự giết mình nếu anh cố làm theo những tưởng tượng cụ thể đó”

Cathryn run rẩy với dòng khao khát đang ngập tràn trong cô và cô quấn hai tay quanh bờ vai anh, rung động với một sự cần thiết mà cô không thể phủ nhận thậm chí dù cô không thể hiểu nổi nó. Đây là một sai lầm, và cô biết rõ thế, nhưng cho đến giờ sự hân hoan ban sơ cô đang đắm mình vào còn hơn cả cái giá cô sẽ phải trả khi sự sáng suốt trở lại. Cô để anh ngả cô xuống giường và ôm cô vào vòng tay, sự khoả thân của anh làm nóng cháy cơ thể cô qua lớp vải mỏng manh của chiếc áo ngủ. Đầu cô ngửa ra mời mọc và Rule khẽ cười, trao cho cô cái cô muốn, miệng anh cúi xuống, lấy đi sự kiềm chế của cô, tách môi cô cho sự xâm nhập của lưỡi anh.

Cô có thể chết vì hài lòng khi đó, cuồng nhiệt với khoái lạc từ những nụ hôn của anh, nhưng ngay sau đó, sự thỏa mãn trôi đi và những nụ hôn không đủ nữa. Cô quặn quai không ngừng trong tay anh, tìm kiếm nhiều hơn. Một lần nữa anh hiểu; Anh cảm nhận chính xác thời điểm cô sẵn sàng cho sự thân thiết đang gia tăng. Tay anh tìm tới cổ áo ngủ của cô và cô nằm yên, gần như khó thở khi cô cảm thấy những ngón tay gầy gò của anh khéo léo, chậm rãi mở những chiếc cúc phía trên cùng. Ngực cô bắt đầu nện thành thịch và cô ưỡn lên, tìm kiếm sự đụng chạm của anh. Anh thỏa mãn nhu cầu của cô ngay lập tức, tay anh trượt vào trong để khum lấy và mơn trớn đôi gò đầy đặn và nhạy cảm, lòng bàn tay thô nhám dường như say mê trên miền mềm mại của cô.

Tiếng rên rỉ vừa thoát ra đó là của anh, một âm thanh không rõ ràng của sự khao khát. Đôi tay anh kéo chiếc áo ngủ với sự khấn cấp mạnh mẽ và tuột nó xuống vai cô, để lộ ngực cô dưới ánh trắng. Miệng anh rời miệng cô và lướt xuống thân mình cô, lưỡi anh trườn đến bắt lấy một nụ nhỏ sưng phồng và mút nó vào sự ẩm ướt nóng rẫy của miệng anh, Cathryn buột ra một tiếng hét nghẹn ngào vì ngọn lửa hoang dã đang tuôn chảy qua các dây thần kinh của cô; rồi cô uốn người vào cơ thể mạnh mẽ của anh, đôi tay cô nắm chặt trên bờ vai anh.

Anh vươn xuống mắt cá chân cô và trượt những ngón tay bên dưới đường viền áo ngủ, rồi làm một chuyển du hành ngược trở lại, chuyển du hành làm đường viền áo lên lật . Không có sự phản đối. Cô đang bùng cháy, đang uốn cong, sẵn sàng cho anh. Cô nâng hông lên giúp anh và anh túm cái áo lại phía trên eo cô, cao hết mức có thể. Với một âm thanh khàn khàn run run anh phủ lên người cô, dùng

đầu gối tách đùi cô ra, và Cathryn nằm yên, chờ đợi.

“Nhìn anh đi” anh khàn khàn yêu cầu.

Không thể làm gì khác, cô làm theo, đôi mắt khoá vào anh. Khuôn mặt anh căng ra vì khao khát cổ xưa, giải thoát cơn khao khát đang đáp lời trên thân thể cô mà cô đã cố gắng – và thất bại – trong nhiều năm để chinh phục. Vật nam tính của anh tìm thấy nơi ẩm ướt, mềm mại của cô và anh dễ dàng chiếm lấy cô, trượt bàn tay anh xuống dưới hông cô để nâng cô lên đón lấy cú đâm đầy sở hữu của anh. Một cơn thoả mãn như điện giật rung rung khắp người cô và cô buông ra một tiếng hét nhỏ, hỏn hển. Lần này còn dữ dội, nóng bỏng hơn bất cứ trải nghiệm nào của cô trước đây. Mắt cô bắt đầu khép lại và anh khẽ lắc cô, thì thầm giữa hai hàm răng nghiến chặt “Nhìn anh đi!”

Không chống lại, cô làm thế, cơ thể cô là của anh khi anh bắt đầu di chuyển. Không gì cô đã biết chuẩn bị cho cô trước điều này, cho sự thoả mãn đang dâng như sóng còn dữ dội, điều cô không chờ đợi nhưng hầu như ngay lập tức cuốn đi sự kiềm chế của cô, mang cô nhanh chóng lên tới đỉnh. Anh ôm chặt cô vào ngực anh cho đến khi cô mềm lả đi bên dưới anh; sau đó anh dịu dàng đặt cô lên gối “Đầy ham muốn” anh nói trong giọng kéo dài trầm thấp, âu yếm “Anh biết rõ em cảm thấy thế nào. Đã quá lâu rồi, và anh cũng không thể kìm nén nữa”

Vẫn còn choáng váng vì ảnh hưởng của trạng thái cực sướng, cô hoàn toàn bị tràn ngập bởi sự đam mê và *khản thiết* của anh. Không có gì có nghĩa nữa; không có gì quan trọng nữa, chỉ còn sức mạnh của thân hình anh đang xô tới. Cô níu lấy anh với sự dai dẳng yếu đuối của một thân dây leo mỏng manh quấn quanh cây sồi vững chãi, nâng niu anh bên trong cái nôi lụa là của cô cho đến khi anh cũng đầu hàng khoái cảm và hét lên khàn khàn.

Nhiều phút sau anh cựa quậy, nhấc thân hình nặng nề lên nhờ sự giúp sức của hai khuỷu tay. Anh hôn lên miệng và mắt cô, phớt những nụ hôn dọc mi mắt cô cho đến khi chúng mở ra và đêm tối gặp đêm tối, sự dịu dàng và yếu đuối của cô, sự sắc sảo với niềm hân hoan thành thật của anh. “Điều này đã đẩy đến giới hạn” anh gừ gừ, giọng anh thô ráp, trầm thấp và rung động “Nhưng cũng mất cả quãng đường dài để đi tới điểm cuối này”.

Anh đã chứng minh điều đó, làm tình với cô lần này với sự kiên nhẫn và một sự dịu dàng mê người, điều đó thậm chí còn gây tàn phá hơn cơn dục vọng điên cuồng của anh. Không có cách nào để cô có thể từ chối anh, không có cách nào cô thậm chí muốn thử. Điều này cũng mang lại cảm giác của sự trở về mái ấm, một sự đầy đủ mà cô đã thiếu vắng, một sự thoả mãn mà cô đã chờ đợi và cố gắng phủ nhận. Ngày mai, cô sẽ hối tiếc về điều này, nhưng trong đêm nay cô đang trải nghiệm niềm sung sướng hoang dại được ở trong vòng tay anh.

CHƯƠNG 4

Khi cơn bão cảm xúc qua đi, anh không rời khỏi cô, không lặn đi để rơi vào giấc ngủ riêng; anh nắm lấy sự giam cầm tự nguyện của cô bên dưới anh, những ngón tay anh dài chải vào tóc cô hai bên đầu khi anh bắt đầu một cuộc vây hãm bởi những nụ hôn. Anh không nói. Môi anh trải những nụ hôn khắp mặt cô, chậm rãi, nhẹ nhàng, cảm nhận từng đường nét trên khuôn mặt cô, bởi miệng anh. Lưỡi anh đùa giỡn trên da cô, đoạt lấy những hương vị. Cô không phản đối, cô thậm chí còn không cố để chống lại sự khẩn khoản đầy khiêu gợi của miệng anh đang thám hiểm. Cô để mình mê mải trong ma thuật giới tính của anh, trong những chấn động lại vừa nhen lên, cảm nhận chúng lớn mạnh lên khi cô siết chặt cái ôm anh. Họ đều là những tù nhân, cô là tù nhân của sức nặng đầy cơ bắp của anh đang giam hãm cô, anh là tù nhân của gông cùm chắc chắn và mịn màng của tay và chân cô.

Khi anh thả lỏng cánh tay dài cơ bắp, duỗi dài nó ra và đập vào chiếc đèn cạnh giường, cô thì thầm một tiếng phản đối không rõ ràng vì sự xâm nhập của ánh đèn. Ma lực của ánh trắng bàng bạc đã bao phủ lên họ một làn hương tỏa êm đềm của sự không thực, nhưng sự bừng sáng nhẹ nhàng của ánh đèn tạo nên những bóng đổ mới, soi sáng những thứ trước đó đã được che đậy, và che giấu những biểu hiện đã được phô ra dưới ánh sáng vô sắc, trần trụi của ánh trắng. Một thứ không thể bị che giấu chính là niềm hân hoan mạnh mẽ, đầy nam tính được viết trên khuôn mặt sẫm màu phía trên cô. Cathryn bắt đầu nhận thức về một sự hối tiếc đang nở bung ra khi cô bắt đầu thừa nhận sự điên rồ của những hành động đêm nay. Có nhiều thứ mà cô không hiểu, và chính Rule là điều bí ẩn lớn nhất, một người đàn ông phức tạp thu mình trong chính anh ta, nhưng cô cũng biết rõ rằng nhục cảm nóng bỏng giữa họ chỉ làm cho tình trạng của họ thêm phức tạp.

Anh giữ khuôn mặt cô giữa đôi bàn tay, ngón tay cái bên dưới cái cằm mảnh mai của cô khi anh nhẹ nhàng ép cô nhìn vào anh. “Sao?” anh lầm bầm, giọng anh khàn khàn chìm trong một tiếng sấm. Anh gần sát đến nỗi hơi thở ấm nóng của anh chạm lên môi cô, và cô vô thức hé mở chúng trong một nỗ lực nắm giữ lại mùi vị dễ say của anh. Một cơn rung mình phản ứng khuấy động khắp người cô, kêu gọi lên một làn sóng đáp trả bên trong cơ thể mạnh mẽ đang ép lên cô.

Cô nuốt vào, cố để sắp xếp các suy nghĩ của mình cho mạch lạc, không chắc chắn anh đang hỏi cái gì, hay tại sao. Cô muốn trao anh sự đáp ứng được kiểm chế, dịu dàng, nhưng chẳng tìm thấy sự kiểm chế nào, chỉ có những xúc cảm trần trụi, không tô vẽ và những điều không chắc chắn. Cổ họng cô thất lại vì lo lắng khi cô buột ra “Điều này có phải là một cố gắng để giữ công việc quản lý nông trại của anh không?”

Đôi mắt đầy bóng tối của anh nheo lại cho đến khi chỉ như hai khe hở lấp lánh; anh không trả lời. Ngón tay cái anh ấn vừa đủ mạnh để nâng cằm cô lên và anh đè mạnh hơn lên cô, khớp miệng anh lên miệng cô với sự chính xác đầy khoái lạc. Sự náo nức nóng bỏng kéo một luồng sinh khí dưới da cô và cô gia nhập vào nụ hôn, đáp lại anh bằng răng, lưỡi và môi mình. Tại sao không? Cô lý luận một cách mơ hồ. Đã quá muộn để thậm chí cố dập tắt những đáp ứng của cô với anh. Rule là một người tình đầy kích thích theo mức độ đơn giản và nguyên sơ đến nỗi đáp lại anh là sự hấp dẫn, là sự khẩn thiết như thể hít thở vậy.

Cuối cùng anh nâng miệng lên đủ để cho một tiếng thì thầm trả lời giữa họ “Điều này không liên quan gì đến nông trại” anh thì thầm, môi anh kề sát đến nỗi chúng quét lên môi cô nhẹ nhàng khi anh nói. “Điều này là giữa hai ta, và không có gì khác có ý nghĩa cả”. Đột nhiên giọng anh nặng nề và anh nói cay nghiệt, “quỷ tha ma bắt em đi, Cat, khi em cưới David Ashe anh đã điên giận đến mức anh có thể xé xác anh ta ra. Nhưng anh biết nó sẽ không ngăn cách chúng ta, vì vậy anh đã để em đi khi đó, và anh chờ. Anh ta chết, và anh chờ. Cuối cùng em đã về nhà, và lần này anh sẽ không để em ra đi nữa. Lần này em sẽ không chạy trốn tới người đàn ông khác.”

Trước cơn tức giận đầy chỉ trích trong giọng anh cô lập tức trả đũa, cào những ngón tay cô vào những sợi tóc dày của anh và giữ anh như anh đã giữ cô. “Anh làm như là có cam kết giữa chúng ta ấy!” cô cáu kỉnh. “Không có gì ngoài một cô gái tuổi teen với cơn nóng giận ngu ngốc và một người đàn ông không kiểm chế nổi bản thân. Không có gì khác cả!”

“Còn bây giờ?” Anh mĩa mai “Em viện cớ gì cho lúc này?”

“Em cần một cái cớ sao?”

“Có lẽ em cần thế, cho chính em. Có lẽ em vẫn chưa thể thừa nhận rằng, dù thích hay không, chúng

ta là một đôi. Phải chăng em nghĩ là giấu đầu em dưới cát sẽ thay đổi được điều gì sao?”

Cathryn lắc đầu một cách mù quáng. Anh đang đòi hỏi nhiều hơn cô sẵn sàng trao đi. Cô không thể nói rằng cô yêu Rule; cô chỉ có thể thừa nhận với chính mình rằng sức mạnh của sự hấp dẫn giới tính cô cảm thấy với anh là không thể phủ nhận. Để thừa nhận nhiều hơn thì chính cô sẽ nhượng bộ với ảnh hưởng của anh, mà có quá nhiều câu hỏi và sự không chắc chắn còn đó với cô để cho phép điều đó xảy ra.

Đôi mắt anh ghim xuống cô, sau đó anh mỉm cười chậm rãi, một nụ cười nguy hiểm báo động cô “Hãy xem em có cảm thấy như thế vào buổi sáng không” anh lè nhẹ, bắt đầu chuyển dịch trên cô trong một sự mon trón hấp dẫn.

Chỉ vài giờ sau màu xám mờ nơi chân trời chỉ ra rằng sắp tới bình minh, căn phòng còn tối hơn trước bởi mây đã kéo đến che phủ mặt trăng. Một cơn mưa nhẹ bắt đầu gõ vào cửa sổ với một nhịp tí tách. Cathryn cựa quậy trong hơi ẩm tạo nên bởi chăn và nhiệt nóng từ cơ thể của Rule, nhận thấy anh nâng đầu lên và lắng nghe tiếng mưa. Với một tiếng thở dài, anh ngả đầu lại gối “Trời sáng rồi” anh thầm thì, giọng nói mơ hồ của anh trôi phía trên cô. Cánh tay dưới đầu cô căng ra và anh trở thành một cái bóng tối sẫm hơn trong bóng đen của căn phòng, ngả lên cô, kéo cô xuống bên dưới anh. Hồng anh ấn lên hông cô, khát khao dành cho cô của anh hiển nhiên đã bị khuấy động, và đôi chân mạnh mẽ của anh tách chân cô ra cho sự kết nối mật thiết.

Hơi thở cô nghẹn lại vì dấu hiệu phục hồi nơi vật nam tính của anh. “Lại nữa sao?” cô thì thầm vào cái hõm ấm áp nơi cổ họng anh. Họ đã ngủ rất ít đêm qua và cơ thể cô còn đau do những đòi hỏi anh đã làm với cô, mặc dù anh không làm gì hơn là dịu dàng. Thật đáng ngạc nhiên, cô thấy thư giãn và thoải mái về thể xác hơn là cô nghĩ mình có thể. Trong nhiều giờ dài của đêm qua, dường như không thể giữ một khoảng cách tinh thần. Họ đã là một, chuyển động cùng nhau như một, thăm dò, mon trón và trải nghiệm cùng sự đáp ứng của người kia, cho đến khi cô cũng tường tận cơ thể anh như cơ thể của chính cô. Cô hỗn hển vô lực khi anh ôm cô, và tiếng cười lặng lẽ trầm thấp của anh khuấy động những sợi tóc mai bên thái dương cô.

“Ừ” anh nói rào rào, thấp đến nỗi cô gần như không thể nghe thấy tiếng “Lần nữa”.

Sau đó cô chìm vào một giấc ngủ nặng trĩu, không tỉnh lại khi anh rời khỏi giường. Anh cúi xuống để kéo chăn che bờ vai đang lộ trần của cô; sau đó anh dịu dàng gạt lọn tóc đỏ sẫm khỏi khuôn mặt cô. Cô không hề cựa quậy. Anh mặc quần jean, sau đó gom nhặt những thứ quần áo còn lại để quay về phòng mình tắm và mặc quần áo chuẩn bị cho một ngày làm việc ẩm ướt và lầy lội.

Cathryn vẫn ngủ, và mặc dù Lorna thấy lo lắng khi nhiều giờ đã trôi qua, bà vẫn không đánh thức

Cathryn. Gần trưa, Monica xuống gác và biến mất không nói một lời, lên chiếc xe trạm và phóng đi trong bụi nước. Ricky rầu rĩ một lúc, sau đó tươi tỉnh lên khi một trong những công nhân vào trong chiếc xe tải. Ricky lao qua khoảng sân lầy bùn và trèo vào trong cabin của chiếc xe tải với anh ta. Cô ta không quan tâm mình sẽ đi đâu.

Cơn mưa vẫn đều đều rơi, một cơn mưa được chào đón, nhưng vẫn gây nên tình trạng bồn chồn cho những người đang làm việc. Rule quay lại ăn trưa muộn, sự mệt mỏi chỉ thể hiện trên làn da căng ra phía trên gò má anh. Lorna nhìn và hiểu nụ cười thoải mái mờ nhạt đang uốn cong cái miệng cứng rắn của anh khi bà ngẫu nhiên nhận ra Cathryn vẫn còn đang ngủ. Anh ném một cái nhìn suy đoán lên trần nhà, sau đó kéo giật khỏi sự cám dỗ và ăn bữa trưa trước khi quay lại đám công việc của mình.

Cơn mưa có tác dụng làm dịu Cathryn, xoa dịu cô chìm vào giấc ngủ dài và sâu. Cô thức dậy với cảm giác thư giãn tuyệt vời, lưỡi biếng kéo giãn người và nhận thấy cơ thể cô không còn đau nữa. Cô nằm uể oải một lúc, nhớ khi Rule lật cô nằm sấp xuống trong đêm, giang hai chân cô và mát xa mạnh mẽ đùi và mông cô, thì thầm với cô một cách chỉ trích rằng nếu cô để anh làm thế ngay từ đầu thì cô đã sớm không bị đau thế rồi.

Những hồi tưởng khác lướt qua cô và một nụ cười nhỏ thoải mái đọng lại trên môi cô khi cô cảm nhận sự quan tâm qua tấm chăn phủ trên thân hình để trần của cô. Cảm xúc của cô vẫn còn mạnh mẽ, làn da cô nhạy cảm hơn bình thường. Cô vẫn còn mỉm cười khi cô thận trọng ngồi dậy; sau đó mắt cô rơi lên chiếc đồng hồ cạnh giường và nụ cười biến mất ngay lập tức. Hai giờ rưỡi? Nhưng chuyến bay trở lại Chi ca gô của cô là vào lúc 3 giờ!

Cô nhảy ra khỏi giường, lờ đi sự phản đối của các cơ bắp. Bàn chân cô vướng vào chiếc áo ngủ mà cuối cùng Rule đã ném sang một bên trong đêm qua và cô đá nó một cách thiếu kiên nhẫn khỏi đường đi. Sau khi giật lấy cái áo choàng vải bông và trùm nó lên người, cô rời khỏi phòng và chạy xuống gác, lao vào bếp nhanh đến nỗi Lorna đánh rơi cái thìa bà đang dùng. “Lorna! Rule ở đâu thế?”

Lorna hít một hơi thở sâu và nhặt cái thìa từ tô bột làm bánh. “Không thấy nói gì. Cậu ấy có thể ở đâu đó.”

“Nhưng chuyến bay của cháu sẽ cất cánh trong nửa giờ nữa!”

“Bây giờ cô chẳng có cách nào cả” Lorna nói bình tĩnh. “Điều tốt nhất cô có thể làm là gọi đến hãng bay và hỏi xem cô có thể lên một chuyến bay muộn hơn không”

Điều đó quá thực tế, và tình trạng khó khăn của cô cũng không thể thay đổi được, Cathryn thở dài và thư giãn. “Tại sao cháu không nghĩ về điều đó thay vì chạy nháo lên nhỉ?” cô phiền muộn hỏi, sau

đó vào trong phòng làm việc để làm theo gợi ý của Lorna.

Phòng làm việc đã từng là lãnh địa của cha cô, nhưng từ lúc Rule chiếm lấy nó, ở một mức độ nào đó, mùi hương nam tính của anh dường như hiện diện khắp căn phòng. Những giấy tờ trên bàn đều là chữ viết tay của anh, những bức thư gửi cho anh. Cathryn ngồi vào chiếc ghế da và thấy không yên như thể đang ngồi vào lòng anh. Cô gạt ý nghĩ đó đi một cách khô khan và vờ lấy điện thoại.

Đúng như cô hy vọng. Chuyến bay muộn hơn trong ngày đó đã được đặt trước hết, nhưng còn vài chỗ trống trên chuyến bay giá rẻ. Biết rằng không còn lựa chọn nào khác, cô đặt trước một chỗ và sẵn sàng chấp nhận một đêm không ngủ. Ít nhất giấc ngủ muộn cũng đã giúp cô, cô nghĩ; sau đó nhớ ra tại sao cô lại dậy muộn thế, thế là miệng cô mím lại.

Cô không thể đổ lỗi hoàn toàn cho Rule. Cô đã đáp lại anh mạnh mẽ đến mức cô cũng không thể phủ phan nó với chính cô hay với anh. Cô chưa bao giờ là một người đàn bà có khuynh hướng yêu đương ngẫu hứng, đó cũng là một lý do tại sao cô lại đau khổ như vậy nhiều năm trước, khi lần đầu tiên anh làm tình với cô, là một lý do tại sao cô lảng tránh anh lâu đến thế. Biết David, yêu anh, trở thành vợ anh và ở bên anh khi anh đi đến cái chết đã cho cô sự mạnh mẽ của tuổi trưởng thành và tinh thần. Cô đã nghĩ rằng bây giờ cô có thể giữ khoảng cách với Rule, nhưng đêm qua đã chứng minh một lần nữa và cho tất cả rằng cô không có sức kháng cự đối với anh. Nếu cô ở lại cô sẽ lại lên giường anh - hoặc anh lên giường cô - bất cứ khi nào anh muốn. Đó là một tình huống rõ ràng; nếu cô muốn duy trì những tiêu chuẩn đạo đức của mình, cô cần phải tránh xa Rule Jackson. Quay lại Chicago là lựa chọn duy nhất của cô, không quan tâm đến lời hứa nửa vời là cô sẽ ở lại.

Dạ dày cô cầu nhàu vì đói, nhưng cô không quan tâm đến nó trong việc vội vàng để rời khỏi nông trại của mình. Cô lên gác tắm, sau đó trang điểm kỹ và khuất phục mái tóc sẫm đỏ của mình bằng cách túm nó ra đằng sau với một cái gài đôi môi. Cô mặc một chiếc quần lanh màu nâu tối mềm mại và một chiếc áo cotton trắng, trượt bàn chân vào đôi giày đế xóp, rồi nhanh nhẹn xách hành lý và chiếc giỏ của mình. Mang chúng xuống gác, cô vào bếp và nói với Lorna, “Cháu đã cố đặt chỗ trên chuyến bay giá rẻ. Bây giờ cháu phải tìm Rule và nói anh ấy đưa cháu bay tới Houston”.

“Nếu cô không thể thấy cậu ấy” Lorna sáng suốt nói, “có lẽ Lewis có thể đưa cô đi. Anh ta cũng có giấy phép lái máy bay”

Đó là tin đáng mừng nhất Cathryn nghe thấy trong ngày. Cô trùm cái áo mưa rộng quá khổ và ấn cái mũ lưỡi trai màu vàng cũng to tương tự lên đầu, những thứ này cô lấy từ giá treo trong căn phòng nhỏ để vật dụng gần gian bếp. Mưa không còn nặng hạt nhưng vẫn rơi đều đều, và mặt đất trông như một một đám đất nhão lớn khi cô lao xuống khu chuồng ngựa. Người công nhân nông trại cô tìm thấy

không có tin gì tốt. Một nhóm gia súc đã xông qua hàng rào ở tít khu chăn thả phía tây, cả Rule và Lewis Stovall đều đang hỗ trợ để lừa đám gia súc và sửa chữa lại dây hàng rào, công việc này có vẻ sẽ kéo dài. Cathryn thờ dài, cô muốn rời đi ngay bây giờ. Đặc biệt là cô muốn rời đi trước khi cô lại phải đối mặt với Rule. Anh không muốn cô đi và cô nghi ngờ khả năng kháng cự của mình với anh nếu anh có cơ hội để tranh luận với cô, mặt đối mặt. Cũng có khả năng là Rule sẽ thẳng thừng từ chối đưa cô tới Houston. Lewis Stovall có thể giúp cô, trừ khi Rule ra lệnh cho anh ta không được làm thế, vì vậy cô muốn hỏi anh ta khi Rule không ở đó. Bây giờ thì có vẻ như cô sẽ không có cơ hội rồi.

Cô không tin tưởng vào ý tưởng đi một chuyến xe dài, nhưng hình như đó là khả năng lựa chọn duy nhất lúc này. Cô nhìn người công nhân. “Tôi cần phải đến Houston” cô nói bình tĩnh. “Anh có thể chở tôi đi không?”

Người công nhân có vẻ giật mình, và anh ta đẩy cái mũ ra sau đầu trong khi anh ta nghĩ, “Tôi rất vui lòng” cuối cùng anh ta nói, “nhưng bây giờ thì không có cách nào. Bà Donahue đã đi với chiếc xe trạm, còn Rule thì mang chìa khoá chiếc xe tải của anh ấy trong túi mình, anh ấy không để lại nó trên ổ khoá”.

Cathryn biết anh ta nói tới chiếc xe pickup màu xanh đen mà cô đã thấy trước đây, và cô thậm chí không định dung nó. Tim cô chùng xuống vì biết rằng Monica đã mang chiếc xe trạm đi. “Thế còn chiếc xe tải khác?” cô kích động hỏi. Chiếc xe đó đã cũ và không tiện nghi lắm nhưng nó cũng là một phương tiện.

Người công nhân lắc đầu. “Rule đã bảo Foster vào thị trấn để chở thêm hàng rào. Chúng ta sẽ phải chờ cho đến khi anh ta quay lại và bốc hàng rào xuống”

Cathryn gật đầu hiểu biết và để người công nhân tiếp tục công việc, nhưng cô muốn hét lên giận dữ khi quay lại nhà chính. Đến lúc Monica quay về thì đã quá muộn để lái xe đi, và cũng thế với cái xe pickup. Không chỉ có thế, vào lúc đó thì Rule cũng có thể đã quay lại.

Giả thiết của cô thật đáng đồng tiền. Vài giờ sau, khi ánh sáng cuối ngày đang phủ xuống, do những đám mây và cơn mưa nhẹ vẫn còn rơi, Rule bước vào cửa sau. Cathryn đang ngồi cạnh bàn bếp với Lorna, cảm thấy an toàn hơn khi có người bên cạnh, và cô quan sát khi anh cởi áo mưa và treo nó lên, sau đó giữ những giọt nước khỏi cái mũ sũng nước của mình. Những cử động của anh khi anh cúi xuống tháo đôi ủng lấm bùn thật chậm chạp vì mệt mỏi. Một cơn đau nhói kỳ quặc tông vào cô khi cô nhận thấy rằng anh đã không được ngủ dậy muộn. Trong hai đêm qua, anh đã ngủ rất ít và sự mệt mỏi đang hiển hiện trên người anh.

“Cho tôi nửa tiếng” anh thì thầm với Lorna khi anh đi qua bà trên đôi chân còn mang tất. Anh bắn

một cái nhìn khô khốc vào Cathryn, tất cả điều đó tạo thêm ấn tượng cho vẻ mệt nhọc đang làm mặt anh nhăn lại. “Đi với anh” anh ra lệnh cộc lốc.

Tự khích lệ mình, Cathryn đứng lên và đi theo anh. Khi họ đi qua đám hành lý đang nằm trên sảnh của cô, Rule cúi xuống và hất nó lên, mang nó theo anh trên đường lên gác. Phía sau anh, Cathryn nói nhẹ nhàng “Anh đang lãng phí thời gian. Những chiếc túi sẽ lại được mang xuống thôi”.

Anh không trả lời, chỉ mở cửa phòng ngủ của cô và ném những chiếc túi vào trong mà không thèm quan tâm đến sự an toàn của chúng. Sau đó anh quấn những ngón tay dài của anh quanh eo thanh mảnh của cô và kéo theo sau anh xuống hành lang tới phòng anh. Thậm chí khi anh mệt thế, cô vẫn không đấu lại nổi sức mạnh của anh, vì vậy cô không phí hơi để cố giật ra. Anh mở cửa và dẫn cô vào phòng anh, nơi vẫn gần như tối hoàn toàn vì những tia sáng ban ngày cuối cùng, yếu ớt cũng đã tắt. Không bật đèn, anh đóng cửa lại và với tới cô, kéo cô vào anh và hôn cô với sự khao khát giận dữ ngược hoàn toàn với nét mệt mỏi hiện giờ của anh.

Cathryn đặt tay quanh eo anh và hôn đáp lại anh, hầu như tan chảy với nhận thức rằng cô không dám ở lại với anh. Những xúc cảm của cô bị tràn ngập bởi anh, bởi mùi vị của miệng anh, cảm thấy cơ thể rắn chắc của anh tì vào cô, hương vị ẩm ướt của làn da và mái tóc và quần áo anh. Anh thả cô ra và bật bóng đèn phía trên đầu, dịch ra xa khi anh nói.

“Anh sẽ không đưa em tới Houston” anh nói khắc nghiệt.

“Dĩ nhiên là không. Anh quá mệt” cô nói với vẻ ngoài bình tĩnh. “Nhưng Lewis có thể ...”

“Không, Lewis không thể. Sẽ không có ai đưa em tới Houston nếu họ muốn tiếp tục làm việc tại Bar D” anh cáu kỉnh. “Tôi đã nói rõ với tất cả bọn họ. Thật khốn kiếp, Cat, ngay cái ngày đầu tiên, khi anh đón em, em đã nói với anh em sẽ ở lại!” anh bắt đầu cởi khuy áo sơ mi, giật nó khỏi bờ vai mạnh mẽ của mình và ném nó sang bên.

Cathryn ngồi xuống giường và đan chặt tay vào nhau khi cố gắng kiềm chế. Cuối cùng cô nói “Em chỉ nói có lẽ em sẽ ở lại. Và đừng lo đe dọa em hay bất kỳ công nhân nào, vì anh biết là ngày mai em có thể rời đi, nếu không đi hôm nay”

Anh gạt đầu “Có lẽ thế, nếu Monica quay về tối nay. Nhưng bà ấy sợ lái xe trong đêm tối, và vì bây giờ bà ấy vẫn chưa có nhà, anh không hy vọng bà ấy sẽ quay về cho đến ngày mai. Sau đó em sẽ phải lấy cái xe trạm đó trước khi anh giao nhiệm vụ khác cho nó”

Sự kiềm chế bị bỏ quên và cô bật dây, mắt cô nheo lại giận dữ. “Em sẽ không để bị giữ lại đây như một tù nhân đâu!” cô hét lên

“Tôi cũng không muốn như thế!” anh hét lại, đi vòng qua cô “Nhưng tôi đã nói rằng tôi sẽ không để em chạy trốn tôi lần nữa, và tôi vẫn có ý thế. Chết tiệt, đàn bà, đêm qua không nói lên với em điều gì sao?”

“Nó nói với tôi rằng đã lâu rồi anh mới có một người đàn bà!” Cô nổi cáu. “Đừng lừa phỉnh mình!”

Im lặng bao trùm và Cathryn khó khăn thừa nhận rằng anh có thể có một người đàn bà bất cứ khi nào anh muốn có - một suy nghĩ đặc biệt khó chịu. Khi cô không nói gì nữa anh tháo thắt lưng cùng quần jean rồi đẩy chúng xuống, lột tất ra cùng lúc và bước khỏi đồng quần áo, không để ý đến tình trạng khoả thân của mình như thể cô không có ở trong phòng. Nhưng mà, không phải là họ đã thân thuộc với nhau như là một người đàn ông và một người đàn bà có thể thế sao? Cathryn nhìn vào thân hình cao lớn, đầy sức sống với sự khao khát kín đáo, sau đó quay đi trước khi anh có thể đọc biểu hiện trong mắt cô.

Anh lấy quần áo sạch và vắt nó lên tay. Cô vô thức tóm lấy nó, kéo quần áo của anh lại phía cô. Sau vài giây, anh thâm thì, “Hãy cho nó một cơ hội, Cat. Ở lại đây. Ngày mai, hãy gọi cho sếp của em và nói với ông ta em thôi việc”

“Tôi không thể làm thế” cô lặng lẽ nói.

“Chết tiệt, tại sao không? Cái gì cản em?”

“Chính là anh”

Anh nhắm mắt lại và cô có thể thề rằng anh đang gầm gừ dưới hơi thở. Một nụ cười không mong muốn cố nở trên môi cô, nhưng cô gạt nó đi. Wanda đã mô tả anh thế nào nhỉ? Vẫn còn nguy hiểm nhưng được kiểm chế? Thật là một sự đánh cược an toàn rằng không ai biết rõ như cô Rule thật sự nóng nảy như thế nào. Cuối cùng, anh mở mắt và nhìn cô chăm chăm, trông mắt đen tối lập loè sự thất vọng giận dữ. “Ricky đã gạt được em. Em tin cô ta.”

“Không!” cô lớn tiếng, không thể kìm lại phản ứng của mình. Anh không hiểu và cô không thể nói với anh, không thể nói rằng cô sợ tin tưởng anh ở mức độ thân thiết như vậy. Anh đang đòi hỏi nhiều hơn sex ... và cô cảm thấy không đủ khả năng để xử lý

viễn cảnh tương lai khác. Cô sợ anh, sợ anh có thể làm tổn thương cô làm sao nếu cô để sự phòng vệ của mình bị phá vỡ. Rule có thể phá huỷ cô, vì anh có thể đến gần cô hơn bất kỳ ai khác đã hay sẽ có thể.

“Vậy thì cái gì?” anh rống lên “Nói với tôi đi! Hãy nói tôi phải làm gì để giữ em ở lại đây! Em đã chất tất cả chúng lên vai tôi, vậy hãy nói cho tôi biết chính xác em muốn tôi làm gì”

Cathryn ngấm ngấm anh, đứng đó giận dữ, và khoả thân, và nam tính như một thời nam châm đến mức cô muốn thả chỗ quần áo cô đang ghi vào ngực mình xuống và chạy tới với anh, quần tay mình quanh anh và vùi mặt cô vào đám lông lộn xoăn sẫm màu trên vòng ngực cơ bắp của anh. Cô muốn ở lại biết bao nhiêu! Đây là nhà cô, và cô muốn ở đây. Lúc này cô không thể quản lý Rule ... trừ phi cô có sự hợp tác của anh. Một ý nghĩ loé lên, và cô không ngừng lại để xem xét nó. Cô chỉ đơn giản thốt ra, “Không sex”.

Anh có vẻ bị choáng váng, như thể cô đã gợi ý rằng anh cần phải thôi hít thở. Sau đó anh chửi thề thành tiếng, quắc mắt nhìn cô “em thật sự nghĩ điều đó là có thể sao?”

“Nó phải thế” cô khẳng định với anh “Ít nhất cho đến khi em quyết định rằng ...”

“Rằng?” anh gắng hỏi.

“Rằng em có thể tạm thời ở lại không” cô kết thúc, mạnh mẽ nghĩ rằng cần phải có cách gì đó để cô có thể dẫn dắt anh hứa cư xử cho phải phép. “Em không tìm kiếm một cuộc yêu đương. Em không phải là một người đàn bà tùy tiện và em chưa bao giờ như thế cả”.

“Chúng ta không thể “chỉ là bạn” anh tức giận nói “Anh muốn em, và anh chưa bao giờ giỏi tiết dục. Đã là đủ tồi tệ khi em lấy chồng rồi, nhưng bây giờ điều đó chết tiệt là gần như không thể. Khi nào em sẽ nhận thấy tình huống thực tế này là cái gì?”

Cathryn lờ anh đi, quyết định nhấn mạnh quan điểm của cô. Cô cảm thấy rằng anh mất bình tĩnh, và nó là một tình huống khác thường đến nỗi cô thật bất đắc dĩ mới để cho cơ hội trôi qua. “Em không đòi hỏi một lời hứa hẹn giữ độc thân từ anh” cô vặn vẹo “Chỉ là anh hãy để em được yên cho đến khi em quyết định”. Thậm chí ngay khi cô nói những lời đó cô cảm thấy giận dữ chỉ với suy nghĩ rằng anh sẽ đến với người phụ nữ khác. Cứ để anh dám!

Quai hàm anh như một phiến đá “Và nếu em quyết định ở lại?”

Đôi mắt đen của cô mở to khi cô nhận ra một quyết định như vậy có nghĩa gì. Nếu cô ở lại, cô sẽ trở thành người đàn bà của Rule Jackson. Cô không thể ngăn anh lại với tám lá chắn là cô vẫn “đang cố quyết định”. Anh sẽ muốn có một câu trả lời xác định trước khi quá lâu, và bây giờ cô thật sự hiểu rằng điều mà cô vin vào như một chiến thuật trì hoãn đã trở thành một cái bẫy. Cô nhìn anh, đứng đó khoả thân và mạnh mẽ như một vị chúa cô xưa và nỗi đau vặn xoắn trong cô. Cô có thể thật sự rời anh đi sao?

Cô hát cảm lên và trả lời anh đều đều, sử dụng tất cả dũng khí nữ tính của cô trong cố gắng. “Nếu em ở lại, sau đó em chấp nhận điều kiện của anh.”

Anh không thoải mái “Anh muốn em gọi điện sáng mai và xin thôi việc”.

“Nhưng nếu em quyết định đi ...”

“Em không cần một công việc. Nông trại này có thể chu cấp cho em.”

“Em không muốn bỏn rút nông trại”

“Khốn kiếp thật, Cat, anh đã nói anh sẽ chu cấp cho em!” anh căn nhắc. “Chỉ là để yên nó lúc này. Em sẽ thôi việc hay không?”

“Hãy có lý ...” cô bắt đầu cãi, biết rằng đó là một đòi hỏi vô vọng. Anh cắt lời cô cộc lốc với một cái phẩy tay.

“Hãy ... thôi ... việc” anh ra lệnh giữa hàm răng nghiến chặt. “đó là thỏa thuận. Em sẽ ở lại nếu tôi giữ tay mình lại. Được thôi, tôi sẽ làm theo điều đó nếu em xin thôi việc. Cả hai chúng ta đều phải nhượng bộ”.

Cô nhìn các cơ bắp rung rung của anh và hiểu rằng nếu cô nói không, sự kiểm chế của anh sẽ mất. Rule đã thỏa hiệp về phía anh và anh sẽ không nhượng bộ hơn nữa. Hoặc là cô thôi việc hoặc là anh sẽ giữ cô lại nông trại bằng cách đặt các phương tiện trong sự tùy ý sử dụng của mình. Với cô, có vẻ như là cô có thể hoặc là một tù nhân tự nguyện hoặc là một tù nhân không tự nguyện, nhưng cô nhượng bộ việc thôi việc để giữ các lợi thế của mình ở các khía cạnh khác. “Được thôi. Em sẽ thôi việc.” Ngay khi cô hứa, cô đã cảm thấy thua cuộc, như thể cô đã cắt đứt sợi dây cuối cùng nối cô với Chicago và quãng đời gắn bó với David của mình, như thể cô đã quay lưng lại với kỷ niệm về anh ấy.

Anh thở dài và mạnh mẽ chạy tay qua mái tóc sẫm màu. “Lorna đang chờ ăn tối” anh thì thầm, lấy lại quần áo của mình từ cô, “Anh sẽ tắm nhanh một cái và xuống ngay”.

Khi anh mở cửa Cathryn lao qua phòng và sập cửa lại, giật nó khỏi tay anh. Anh trao cô một cái nhìn bối rối, và cô rít lên với anh, “Anh đang trần truồng đó!”

Anh cho cô một nụ cười nửa miệng mệt mỏi “Anh biết, anh thường tắm thế mà”

“Nhưng ai đó sẽ nhìn thấy anh!”

“Em yêu, Monica không ở đây, Lorna thì ở dưới gác, và Ricky chưa từ khu chuồng ngựa vào. Em là người duy nhất có thể thấy anh, mà anh thì chẳng còn gì phải giấu giếm em nữa, phải không?” Nụ

cười chuyển từ mặt mỉm sang chế giễu khi anh mở cửa lại và thông dong đi xuôi hành lang. Cathryn theo sau anh, cúi tiết đến mức cô muốn đâm anh, nhưng cô đâu có gốc thế.

Sau bữa tối, Rule ngay lập tức lên giường và Cathryn thấy mình còn lại một mình với Ricky, còn xa mới là một sự bầu bạn thoải mái. Đầu tiên cô ấy bật tivi và chuyển từ kênh này sang kênh khác, sau đó cô tắt điều khiển và quăng nó xuống đi văng. Cathryn cố gắng hết sức để tiếp tục đọc bài báo cô đang đọc dở, nhưng cô hoàn toàn mất yên ổn khi Ricky nói một cách kinh tởm “Chị không nên rúc vào anh ta chứ?”

Cathryn nhảy dựng lên, sau đó nhìn lảng đi khi cô cảm thấy mặt mình đang nóng lên “Ai?” cô cố nói, nhưng giọng cô không chắc chắn cho lắm.

Ricky mỉm cười và duỗi dài chân ra, bắt chéo chân nơi mắt cá. “Ai” cô ngọt xót bất chước. “Khó mà tin là chị lại thật sự ngu xuẩn như thế. Chị nghĩ là em không biết anh ta ngủ ở đâu đêm qua sao? Nhưng chị phải tin Rule thôi. Khi anh ta muốn gì, anh ta sẽ theo ngay sau nó. Anh ta muốn nông trại này và anh ta dùng chị để có được nó, nhưng anh ta giới giang trên giường đến nỗi chị không thể thấy gì phía sau đó, phải không?”

“Chị thấy nhiều thứ, gồm cả sự ghen tuông của em nữa” Cathryn cúi kinh. Con giận sống dậy trong cô, và cô không quan tâm phủ nhận việc Rule đã làm tình, với cô, nếu đó là điều Ricky đang khiêu khích ép cô nói ra.

Ricky cười “Đúng rồi, cứ giữ đầu chị trong mây mù đi. Chị không thể nghĩ chân thực từ cái bữa anh ta cho chị nếm vị sex lần đầu tiên khi chị 16 tuổi nữa. Chị nghĩ là em không biết hả? Em đã cưới ngựa đến đúng lúc để thấy anh ta giúp chị mặc lại quần áo. Chị đã sợ hãi chạy trốn kể từ đó, nhưng giờ chị đã đủ lớn nên chị không còn sợ nữa, và chị vẫn còn nhớ, phải không? Có Chúa, Cathryn, anh ta có tiếng là dùng những con ngựa giống đó của anh ta để làm ô danh người ta. Chị không phiền để trở thành một cái tên trong danh sách dài đó chứ?”

Nheo mắt lại, Cathryn nói “Chị không thể xác định được là em ghét anh ấy hay là em đang ghen vì anh ấy không hề để ý đến em”

Trước sự ngạc nhiên của Cathryn, màu hồng bừng lên má Ricky, và đây là lúc cô nên quay đi. Sau đó một lúc, Ricky nói nặng nề “Không tin em, em cũng không quan tâm. Cứ để anh ta sử dụng chị theo cách anh ta đã sử dụng Mẹ suốt những năm rồi. Chỉ nhớ là, không có gì, không có ai quan trọng với anh ta bằng nông trại này, và anh ta sẽ làm bất cứ điều gì cần làm để giữ nó. Hỏi anh ta đi.” Cô thách thức và chế nhạo “Xem xem chị có thể bắt anh ta nói về nó không. Hỏi anh ta Việt nam đã làm gì với anh ta và tại sao anh ta sống chết giữ lấy cái nông trại này. Hỏi anh ta về những cơn ác mộng, tại sao

anh ta có nhiều đêm chỉ đi lòng vòng quanh nông trại thôi.”

Cathryn bối rối. Cô không nghĩ rằng anh vẫn còn bị phiền toái bởi những hồi ức về cuộc chiến. Ricky lại cười, lấy lại sự tự chủ. “Chị không biết anh ta chút nào. Chị đã đi xa nhiều năm. Chị không biết tí gì về những gì diễn ra ở đây khi chị đi xa. ngốc thật. Nó chẳng can hệ gì đến em!” Cô đứng lên và rời khỏi phòng, và Cathryn nghe tiếng cô chạy lên gác.

Cô đứng đó, bị phân tán bởi những điều Ricky đã nói. Cô tự nghĩ về chúng, một phần nào, tự hỏi động cơ của Rule là gì. Cô mệt mỏi nghĩ rằng cô có lẽ sẽ phát điên nếu tự hỏi cái gì đang diễn ra trong đầu Rule. Anh thật sự muốn cô hay là vì nông trại này? Và thậm chí nếu cô hỏi thẳng anh, cô có thể tin tưởng điều anh nói với cô không? Cô chỉ có thể làm thông suốt đầu óc chính mình, sử dụng bản năng của cô. Ít nhất cô đã đạt được thời gian cho chính cô, khoảng thời gian tự do để chống đỡ trước áp lực giới tính anh có thể dễ dàng mang đến. Tất cả điều cô cần làm là không để Ricky thúc cô vào vài hành động thiếu thận trọng.

Cathryn thức dậy trước bình minh, nằm thức mà không thể ngủ lại, những tia nắng hồng sớm mai bắt đầu xuyên qua đám mây màu tím vẫn còn sót lại từ ngày hôm qua. Ngôi nhà bắt đầu vang lên những thanh âm quen thuộc, tiếng động dễ chịu từ Lorna đang chuẩn bị bữa sáng, và ngay sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân làm tim ngừng đập của Rule khi anh bước qua phòng cô và đi xuống gác. Cô tung chăn ra và vội vàng mặc quần jean cùng một cái áo sơ chui đầu màu xanh ngọc lục bảo, sau đó chạy chân trần xuống gác. Vì những lý do mà cô không muốn xem xét kỹ càng, cô cần thấy Rule trước khi anh rời nhà cả ngày, chỉ thấy anh ... để chắc chắn là anh không còn mệt mỏi như ngày hôm qua nữa.

Anh đã ngồi uể oải bên bàn bếp với một cốc cà phê nghi ngút khói trước mặt khi cô vào, và cả anh và Lorna nhìn lên ngạc nhiên. “Cháu nghĩ là cháu sẽ ăn sáng sớm” cô nói bình thản, đặt một cái đĩa lên bàn và rót một cốc cà phê.

Sau cái nhìn ngạc nhiên ban đầu, Lorna điềm tĩnh quay lại việc bếp núc của bà “Trứng hay bánh quế đây?” Bà hỏi.

“Một trứng bác” Cathryn trả lời khi cô xem xét những chiếc bánh quy to nhà làm trong lò nướng. Chúng có màu nâu vàng tuyệt hảo và cô lấy chúng ra, khéo léo chuyển chúng sang một cái giỏ rơm lót khăn ăn và đặt núi bánh thơm phức trước mặt Rule. Trong khi Lorna đang kết thúc món trứng bác, Cathryn cũng chuyển một đĩa thịt xông khói và xúc xích lên bàn rồi ngồi vào cái ghế cạnh Rule, lợi dụng lúc Lorna quay đi để nghiêng sang và đặt một cái hôn chóng vánh dưới tai anh. Cô cũng không thể nói tại sao cô làm thế, nhưng sự ảnh hưởng thật là vui. Rule rùng mình dữ dội và Cathryn cười toe toét, thấy thích thú một cách vô lý vì anh có máu buồn ở đúng chỗ đó. Nó làm anh dường như

để bị tấn công hơn ... và, như anh nói, anh không có gì để che giấu cô cả.

Với cái liếc mắt xì khói, anh phóng cho cô lời cảnh báo về sự trả thù đầy hứa hẹn, nhưng vẻ thích thú vẫn nán lại trên khuôn mặt tươi cười của cô, và từ từ làm biến mất biểu hiện đó của anh.

Lorna đặt những đĩa thức ăn xuống trước mặt họ và ngồi vào phía bên kia bàn. Không ai nói gì trong vài phút khi họ trải qua trình tự thêm muối, tiêu và sắp đặt đồ ăn của mình theo ý thích. Sau đó Lorna hỏi một câu về việc bán ngựa, và mặc dù những câu trả lời của Rule đều ngắn gọn, Cathryn cố hiểu rằng anh lên lịch bán ngựa trong ba tuần tới và đó thành ra là một sự kiện lớn. Qua nhiều năm, anh đã phát triển một danh tiếng đáng tin cậy như một người nuôi ngựa và số người đến với đợt bán ngựa này nhiều hơn anh dự tính ban đầu. Lorna rạng rỡ vì tự hào - một niềm tự hào mà Rule không cho phép anh để lộ.

“Có gì em có thể giúp không?” Cathryn hỏi “chải lông ngựa, quét dọn chuồng ngựa, bất cứ việc gì?”

“Em đã gọi điện thoại chưa?” Rule gầm gừ.

“Chưa. Tổng đài điện thoại chưa hoạt động cho đến 9h” cô mỉm cười với anh với sự ngọt ngào chế giễu, hăng hái trong niềm vui thấy cơ hội của cô có anh dưới sự kiểm soát.

Lorna có vẻ bối rối, và Cathryn giải thích, “Cháu sẽ thôi việc và ở lại đây, ít nhất là một thời gian nữa. Cháu vẫn chưa có quyết định lâu dài” Cô thêm vào câu cuối cho Rule nghe, chỉ phòng trường hợp anh nghĩ anh đã chiến thắng trong trận chiến.

“Chúa tôi, điều đó sẽ vui lắm, có cô ở nhà thật tốt” Lorna nói.

Sau bữa sáng Cathryn nhận thấy rằng Rule không trả lời câu đề nghị giúp đỡ của cô và cô theo anh ra ngoài, đuôi theo bước anh như một chú chó bun nhỏ quả quyết và cũng nhanh gần bằng anh. Anh quay lại cô và đặt nắm tay lên hông, vẻ nam tính vượt trội đến từng inch. “Thế nào?” anh quát.

“Có việc gì em có thể giúp không?” cô kiên nhẫn nhắc lại, cũng đặt nắm tay lên hông cô, sao chép y xì dáng đứng của anh và vênh hàm lên với anh.

Trong một giây anh trông như thể sẽ bùng nổ vì giận dữ; sau đó sự kiềm chế sắt đá cô vẫn thường thấy trên mặt anh trở lại và anh thậm chí còn trao cho cô một nụ cười gian tà “Ừ, có đấy. Sau khi em gọi cú điện đó, hãy đánh xe tải vào thị trấn và lấy những phụ liệu chăn nuôi mà chúng ta đã đặt hàng. Và chúng ta cần thêm hàng rào. Ngày hôm qua, Foster không lấy đủ .” Anh nói với cô cần lấy bao nhiêu hàng rào và thọc tay vào túi áo để lấy chìa khoá chiếc xe tải của anh.

Khi cô cầm chùm chìa khoá, anh giữ cầm cô trong tay anh và quay mặt cô nhìn lên anh “anh tin là em sẽ ở đây khi anh quay lại” anh nói, có một sự cảnh cáo trong giọng anh.

Phát cáu vì anh không tin tưởng cô, Cathryn nhìn anh chằm chằm “Em biết. Em sẽ ở đây” cô trả lời kiên quyết. “em không phải kẻ nói dối”

Anh gạt đầu và thả cầm cô ra. Không một từ nào khác nữa, anh bước đi, và cô nhìn dáng người cao lớn của anh trong một phút trước khi cô quay lại ngôi nhà, cáu kỉnh rằng anh thậm chí còn không hôn cô. Đó là điều cô muốn mà, thật là ngốc khi bây giờ lại bị thất vọng vì anh đã theo điều kiện của cô. Lấy đó như một biểu hiện của việc cô đã sa ngã thế nào dưới sức quyến rũ của anh, cô nhanh chóng gạt sang bên sự thất vọng của mình.

Ngay lúc 9h cô ngồi trước điện thoại và nhăm môi mình, không chắc chắn về bước đi cô đang làm. Theo một mặt, Rule đang yêu cầu cô lựa chọn giữa anh và David - một lựa chọn không công bằng, vì David đã chết. Mà anh ấy lại là một người rất đặc biệt. Cathryn biết rằng một phần của cô sẽ luôn là của David ... nhưng anh đã đi xa rồi, và Rule vẫn còn sống. Anh đang đòi hỏi cô xa rời ngôi nhà cô đã xẻ chia với chồng cô, để lại sau lưng mọi thứ. Vì cô đã hứa, và nếu cô phá bỏ lời hứa đó cô sẽ phải rời nông trại ngay hôm nay, trước khi Rule quay lại. Cô không thể làm điều đó. Không phải bây giờ, không phải sau cái đêm đã trải qua trong tay anh. Cô cần phải biết chắc chắn cô cảm thấy thế nào – và anh cảm thấy thế nào – hay cô sẽ hối tiếc điều đó trong suốt quãng đời còn lại của cô. Nhắc ông nghe lên, cô quay số.

Mười phút sau, cô đã thất nghiệp. Bây giờ, sau khi cô đã làm xong nó, cô gần như hoảng hốt. Không phải vì tiền; cô thật sự không lo lắng về tiền. Trong khi nói chuyện với người quản lý của mình cô đột nhiên có ý nghĩ rằng chỉ người đang yêu mới có sự hy sinh như thế. Cô không muốn yêu Rule Jackson, không muốn để mình vướng vào sự yêu đuối đó cho đến khi cô chắc chắn với chính mình rằng cô có thể tin tưởng anh. Cô không nghĩ là Rule đã từng dính líu gì với Monica, mặc cho câu chuyện của Ricky nói ngược lại. Không hề có cảm xúc yêu đương gì giữa Rule và Monica, không có gì trong cách xử sự của họ thậm chí cho thấy một mối quan hệ trong thời gian qua. Điều đó rõ ràng là một phần trong mục đích gây bất hoà của Richky, một điều mà cô ta rất giỏi.

Không, cái Cathryn chưa chắc chắn là động cơ của Rule trong việc thuyết phục cô. Cô muốn liều mạng tin rằng anh muốn cô chỉ đơn giản vì chính cô, nhưng thực tế còn đó rằng anh muốn sở hữu nông trại vô cùng. Anh đã nắm quyền quản lý nó, và cô không nghi ngờ rằng anh sẽ đấu tranh với bất kỳ vũ khí nào anh có để giữ nông trại. Anh kiểm soát nông trại, nhưng cô là chủ nhân hợp pháp của nó, mà có lẽ đã liên tục ở trong tâm trí của anh việc cô có thể bán nó bất cứ lúc nào và sự kiểm soát của anh sẽ chấm hết. Anh đã phủ nhận việc quan tâm đến trang trại rồi, nhưng sự nghi ngờ vẫn còn trong tâm trí

cô.

Khi cô lái chiếc xe tải của anh vào thị trấn, vấn đề đó vẫn phiền nhiễu cô. Quyết định hoàn toàn của cô xoay quanh một vấn đề. Nếu cô tin anh, nếu cô tin rằng anh muốn cô như một người đàn ông muốn một người đàn bà, không quan tâm đến điều gì khác, vậy thì cô sẽ ở lại với anh bất kể anh muốn có cái gì. Mặt khác, cô từ chối để anh lôi cuốn cô với sex. Anh là một người đàn ông sung sức và hoàn toàn chiếm ưu thế. Sex là một trong những vũ khí anh có thể sử dụng để chống lại cô, làm cảm xúc cô mù quáng với sự cần thiết nhục dục anh dễ dàng kêu gọi lên bằng việc chạm vào cô. Cô biết không có cách nào để có thể đạt được quyết định của mình trừ cách đơn giản là ở bên anh, hy vọng hiểu anh đầy đủ, bất chấp sự kiểm soát cứng rắn của anh, để có thể nói rằng cô tin tưởng anh.

CHƯƠNG 5

Cửa hàng thức ăn chăn nuôi nhà Franklin là cái duy nhất trong thị trấn, vì vậy Cathryn không nghi ngờ là mình đã đến đúng nơi khi cô lùi xe đến nơi bốc hàng. Cô đã đi học cùng Alva Franklin, con gái ông chủ, và cô cười nhảu nhở khi nhớ cái ngày Alva đẩy chị cô ấy, Regina vào vũng nước lầy lội. Alva là một con quỷ nhỏ. Cô vẫn còn cười khi lên tới bậc thang cuối để bước vào bầu không khí có mùi ẩm mốc của toà nhà.

Cô không nhận ra người đàn ông đến để lấy đơn hàng của cô, nhưng đã tám năm rồi cô không hề ở nông trại, và anh ta hiển nhiên là một người đã chuyển đến địa phương sau này. Tuy nhiên, người đàn ông nhìn cô đầy nghi ngờ khi cô nói với anh ta những thứ cô muốn. “Đặt hàng của Bar D?” anh ta cảnh giác hỏi “Tôi không tin là tôi biết bà, thưa bà. Bà nói tên bà là gì nhỉ?”

Cathryn tìm một tiếng cười. “Tên tôi là Cathryn Donahue ... Ashe” cô thêm vào như một suy nghĩ đến muộn, cảm thấy tội lỗi khi cô nhận thấy gần như đã quên tên kết hôn của mình. Nó giống như là David đang bị đẩy xa như thể anh chưa bao giờ tồn tại, và cô không muốn điều đó xảy ra. Cô thậm chí đã phản đối khi Rule giới thiệu cô với Lewis Stovall bằng tên thời con gái, để

tránh rơi vào việc đồng nhất với Cathryn Donahue cùng việc chịu sự chi phối của người quản lý nông trại của cô.

Cô giải thích xong, nhưng người đàn ông vẫn đứng lưỡng lự.

“Tôi là chủ Bar D”

“Ông Jackson ...” người đàn ông mở đầu.

“Là quản lý nông trại của tôi” cô nhẹ nhàng kết thúc giúp anh ta “Tôi hiểu là anh không nhận ra tôi, và tôi cảm ơn vì anh đã cẩn thận thế với các đơn hàng. Tuy nhiên, Ông Franklin biết tôi, nếu anh muốn xác nhận lại nhân thân của tôi với ông ấy”.

Anh ta làm thế, và đi vào trong tìm người chủ cửa hàng. Cathryn kiên nhẫn chờ, không hề bối rối vì sự cẩn thận của anh ta. Sẽ thành một vụ lộn xộn nếu để bất cứ ai được phép ký một đơn hàng và để một lượng hàng lớn chuyển hủ họa đến bất kỳ nông trại nào. Chỉ mất vài phút trước khi người đàn ông quay lại với Ormond Franklin theo sát bên cạnh. Ông Franklin ngắm soi Cathryn qua cặp kính, sau đó cái nhìn của ông dừng lại trên tóc cô và ông nói “Oh, chào cháu, Cathryn. Ta đã nghe nói cháu quay về thị trấn” ông gật đầu với anh nhân viên “Đi đi và xuất hàng theo đơn đi, Todd”

“Rất vui được gặp lại bác, bác Franklin” Cathryn vui vẻ nói “Cháu về hôm thứ 7. Cháu chỉ định ở đây hết kỳ nghỉ, nhưng bây giờ có vẻ là cháu sẽ ở đây một thời gian nữa”

Ông cười toe toét đến nỗi cô tự hỏi tại sao thông tin của cô lại đáng mừng đến thế. “Oh, bây giờ, đó là tin tốt lành. Ta mừng khi nghe thấy rằng cháu đang nắm quyền điều hành nông trại. Chưa bao giờ thích gã Rule Jackson đó. Tổng khứ gã đi, phải không? Tốt, tốt. Anh ta không là gì khác ngoài phiền toái. Ta luôn nghĩ cha cháu đã sai lầm và vướng vào phiền phức ở cách ông ấy cư xử với Jackson. Anh ta đã đủ hoang dã trước khi tới Việt nam nhưng sau khi anh ta trở lại thì anh ta hoàn toàn điên rồ.”

Cảathrn cảm thấy miệng miệng rơi xuống khi cô nhìn chằm chằm vào ông, bối rối. Ông kiêu ngạo lạ lùng nhiều đến nỗi cô không biết phải bắt đầu từ đâu, nhưng tại sao Ông Franklin lại giữ một mối phần uất với Rule như thế? Sau đó ký ức cựa quậy và cô nhớ lại rõ ràng khuôn mặt xinh đẹp, hay đôi hờn của Regina Franklin, cũng nhớ rằng cô gái đó đã có tiếng hay đeo đuổi những người đàn ông lẽ ra cô ta nên tránh. Một trong số đó là Rule Jackson, và, đúng kiểu của anh, anh không cố giấu điều đó.

Cô cố lý giải. Sự phản uất đầy mình của ông Franklin với Rule – thậm chí nếu con gái ông cũng có trách nhiệm tương đương – cô nói hoà nhã “Cháu không thể bắt đầu quản lý nông trại một mình được, bác Franklin. Rule đã làm một việc thần kỳ; bây giờ nông trại tốt hơn hẳn trước đây thậm chí cả khi Bố cháu còn sống. Cháu không có lý do gì để sa thải anh ấy cả”

“Không lý do?” ông hỏi ngờ vực, lông mày ông chụm lại nơi cầu kính, “Đạo đức của anh ta đã đủ lý do đối với nhiều người đứng đắn quanh đây. Có nhiều người chưa quên cách anh ta xử sự khi anh ta từ nước ngoài trở về. Tại sao, ngay trong nhà cháu, cháu phải theo dõi anh ta như một con điều hâu hoặc là em kế cháu ...”

“Bác Franklin, cháu có thể hiểu tại sao bác không thích Rule, bởi vài sự việc” Cathryn ngắt lời, bất ngờ và sôi sục giận dữ với sự cố chấp chống lại Rule của ông, và cách ông gán ghép Rule với Ricky. Cô khước từ nghe thêm về điều đó. Cô đi thẳng tới trung tâm của vấn đề với sự phản công của mình “Nhưng Rule và con gái bác đều còn trẻ và chưa rõ ràng, mà tất cả những điều đó thì đã qua lâu lắm rồi. Rule không cách gì chịu trách nhiệm một mình trong vụ rắc rối đó”

Ông Franklin đỏ sạm mặt vì giận, và ông thốt ra giữa hàm răng nghiền chặt, “Không có trách nhiệm? Làm thế nào mà cháu có thể đứng đây và nói thế? Anh ta đã ép buộc con gái ta, sau đó từ chối giữ lời hứa với nó. Nó đã phải ra đi, mà anh ta thì vẫn loang quanh đây như thể anh ta chưa hề làm gì sai trái trong đời!”

Cô phân vân, tự hỏi có phải ông đang buộc tội vòng quanh để đổ lỗi lên Rule bởi vì ông không thể đối mặt với khả năng là chính sự nghiêm khắc của ông mới đẩy con gái ông ra đi. Cô không muốn làm tổn thương ông, nhưng có một điều mà cô không thể bỏ qua, và cô nói lạnh lùng “Rule Jackson chưa bao giờ ép buộc một người phụ nữ nào trong đời anh ấy. Anh ấy chưa bao giờ phải làm thế. Cháu còn trẻ, nhưng cháu có thể nhớ cách các cô gái đeo đuôi anh ấy từ lúc anh ấy có thể mới nghĩ đến đề râu. Sau khi anh ấy xuất ngũ điều đó còn tệ hơn. Bác có thể nghĩ cái bác không thích, nhưng cháu khuyên bác đừng nói to những điều đó trừ khi bác muốn cái tiếng là một người vu khống bị gán cho bác”.

Sự cao giọng của họ thu hút sự chú ý của mọi người trong cửa hàng, nhưng điều đó không ngăn ông Franklin. Mái tóc bạc của ông gần như dựng đứng khi ông hét, “Nếu đó là cách cháu cảm nhận, Cô Donahue, vậy thì ta khuyên cháu nên mua hàng ở nơi khác! Bố cháu cũng chưa bao giờ nói như thế với ta!”

“Tên cháu là Bà Ashe, và cháu nghĩ bố cháu sẽ tự hào về cháu! Ông ấy đã tin Rule khi ông ai làm thế, và đó là 1 điều tốt ông đã làm, vì nông trại sẽ mất hết nhiều năm trước nếu không có Rule Jackson!” Lúc này cô đang sôi sục, và cô bước nặng nề đến nơi Todd đang chờ, mắt trở ra, với một

biên lai chờ cô ký. Cô ngoáy tên mình ở cuối tờ giấy và lê bước dưới vết lốp của chiếc xe tải. Chân cô nặng trĩu vì giận và chiếc xe vọt ra khỏi nơi bốc xếp hàng, gấp rút dưới đòi hỏi của cô.

Run rẩy vì giận, Cathryn phóng qua một khu nhà và lái về phía đường để lấy lại bình tĩnh. Hàng rào ... cô không thể quên hàng rào, cô nhắc nhở mình, hít vào một hơi thật sâu. Tay cô còn run dữ dội, và tim cô đang giông thành thành, người cô túa mồ hôi vì giận. Cô cảm thấy như thể cô đã ở trong một vụ loạn đả đầy bạo lực hơn là một cuộc tranh cãi. Bắt gặp một cái liếc nhìn thoáng qua mái tóc của cô trong gương, cô giật mình với tiếng cười khúc khích run run. Có phải màu tóc người ta thật sự có gì đó liên quan đến sự giận dữ?

Bây giờ cô hối tiếc vì sự việc với ông Franklin. Nó đã là đủ tồi tệ nếu không có nhân chứng nào, nhưng với nhiều người ở đó đến thế, cuộc tranh cãi sẽ được nhắc lại đúng nguyên văn với cả thị trấn trước khi trời tối. Nhưng cô không thể để ai nói về Rule như thế!

“Chúa ơi, mình thật sự vướng vào một vụ tồi tệ rồi” cô rên rỉ với chính mình. Rule đã có sự bảo vệ mình nhiều như một con báo đi kiếm mồi cần, nhưng cô đã nhảy tới giúp anh phòng thủ như thể anh không là gì hơn một con thú con không được bảo vệ. Điều cũng thêm một đánh giá nữa về ảnh hưởng của anh lên cô. Anh dường như luôn lớn hơn cô trong cuộc sống, quá lớn cả trong tiếng tăm và sự vượt trội với cô. Anh làm cô sợ hãi và kính sợ, như một đứa trẻ; khi còn tuổi teen, cô phản nộ một cách chua chát và hoang dại với uy quyền của anh, nhưng, bây giờ, là một người đàn bà, cô bị cuốn vào sự nam tính không bị kiểm chế của anh đến nỗi cô cảm thấy như là cô đang chiến đấu vì sự tồn tại của chính mình.

Sau vài phút, cô quay xe một vòng chữ U và lái xuống phố tới cửa hàng vật liệu xây dựng. Cô không gặp rắc rối gì ở đó. Không chỉ vì cô đã biết tất cả người làm ở đó suốt cuộc đời cô, mà còn vì Rule đã gọi đến bổ sung đơn hàng anh đã đưa cho cô. Khi mọi thứ đã được xếp lên sàn, chiếc xe tải đang lún xuống trên giảm xóc, vì vậy cô cẩn thận lái về nông trại, đặt cả tâm trí vào số hàng nặng cô đang chở.

Hôm đó là một ngày tươi đẹp, với cảnh vật tươi mới, ngọt ngào và xanh mát sau trận mưa được trông đợi ngày hôm qua, và Cathryn tận dụng thời gian để cố làm mình bình tĩnh hoàn toàn trước khi về đến nông trại. Cô không thành công lắm. Rule đang chờ cô trong sân khi cô về tới, và cô nhớ ra là anh không hoàn toàn tin là cô sẽ quay lại. Khi cô nghĩ đến trận chiến cô đã tranh đấu nhân danh anh, sự oán giận lại tuôn trào trong cô và cơn giận lại ào ào quay về. Cô ra khỏi xe tải, đóng rầm cửa lại và hét lên với anh “Em đã nói là em sẽ quay lại!”

Anh thông thả đến bên cô và nắm tay cô, kéo cô vào nhà cùng anh. “Anh cần những phụ liệu đó

ngay mà” anh nghiêng rằng “đó là lý do anh ở đây. Bây giờ thì hãy hạ cơn giận của em xuống trước khi anh đặt em lên đầu gối anh ngay tại đây, trước mặt những người công nhân”

Lúc đó cô không cần gì hơn một cơ hội để đẩy cơn nóng giận của mình lên cao hơn, và cô vui mừng tóm lấy viễn cảnh của một trận chiến “Bất cứ lúc nào anh thấy sẵn sàng, anh chàng to xác” cô thách thức giữa hai hàm răng. “Sau điều tôi đã trải qua sáng nay, tôi có thể nhận được 5 cái đánh của anh đó!”

Anh kéo cô lên những bậc thềm, và cô trì kéo lại, chỉ để thoát khỏi cái kìm kẹp cứng rắn của anh trên cánh tay cô. “Au!” cô cau kinh “Anh đang kéo trật tay em rồi đấy!”

Anh bắt đầu chửi thề dưới hơi thở khi anh mở cửa bếp và dẫn cô vào trong. Lorna nhìn lên từ chỗ đứng hiện tại trước cửa sổ, một ánh thích thú bùng trong đôi mắt trầm lặng của bà khi bà tiếp tục mà không hề dừng lại việc chuẩn bị món bò hầm mà Rule thích.

Rule ép Cathryn ngồi xuống một chiếc ghế bằng vũ lực, nhưng cô tuồn ra khỏi nó như một quả bóng cao su, đôi tay nắm chặt. Với một bàn tay to lớn đặt lên ngực cô, anh ép cô quay lại ghế và giữ cô ở đó. “Cái quái gì không đúng với em vậy?” anh gầm gừ nho nhỏ trong một tông giọng gần như là ngậm nga mà anh vẫn thường dùng khi anh sắp mất bình tĩnh.

Dù sao anh cũng sẽ nghe được chuyện đó, vì thế Cathryn hất cầm với anh một cách tham chiến và tự nói với anh “Em vừa vướng vào một cuộc tranh cãi! Từ giờ chúng ta phải mua thức ăn chăn nuôi ở nơi khác thôi”

Bàn tay anh rơi khỏi ngực cô và anh nhìn cô chằm chằm nghi ngờ “Em có ý là” anh thì thầm “anh đã cố gắng xác lập việc mua bán với Ormond Franklin chừng đầy năm mà không hề có xung đột gì, và chỉ một chuyến đi tới đó, em đã phá hỏng nó sao?”

Môi cô cong lên, nhưng cô không nói với anh chi tiết cuộc cãi vã. “Vậy thì chúng ta sẽ tới Wisdom để mua hàng”, cô nói, nêu tên thị trấn gần nhất.

“Nó xa hơn những 20 dặm, thêm một chuyến cả đi về là 40 dặm. Chết tiệt, Cat!”

“Vậy thì chúng ta sẽ lái xe đi 40 dặm đó!” cô hét “Để tôi nhắc anh nhớ đây vẫn là nông trại của tôi, Rule Jackson, và sau những gì Ông Franklin nói, tôi sẽ không mua một bao thức ăn chăn nuôi nào ở chỗ ông ta nữa kể cả cửa hàng gần nhất có cách xa hàng trăm dặm! Thế đã rõ chưa?”

Ánh lửa bùng lên trong đôi mắt đen tuyền của anh và anh với tới cô, chỉ ngừng lại trước khi anh thực sự chạm vào cô. Sau đó anh quay gót và lao ra khỏi nhà, đôi chân dài ngón lấy những bước đi

theo cách mà cô sẽ phải chạy theo mới đuổi kịp.

Sau khi đứng lên khỏi ghế, Cathryn đến bên cửa sổ và nhìn anh leo lên chiếc xe tải, sau đó phóng nó đến chỗ cần sửa hàng rào. Cô nói to “Đường còn ướt sau cơn mưa hôm qua, cháu hy vọng anh ấy sẽ không bị sa lầy”

“Nếu cậu ấy bị thế, sẽ có đủ những đôi tay giúp cậu ấy” Lorna nói. Bà tặc lưỡi trầm ngâm “Cô biết chính xác phải làm gì để chọc tức cậu ấy nhỉ? Có nhiều sinh khí trên mặt cậu ấy trong mấy ngày cô ở đây hơn hẳn tất cả những năm tôi biết cậu ấy đây.”

“Mọi người cần đối đầu với anh ấy thường xuyên hơn” Cathryn thăm thì “anh ấy đã áp chế cháu từ khi cháu còn là một đứa trẻ, nhưng bây giờ cháu sẽ không chịu để như thế nữa”

“Cậu ấy sẽ gặp khó khăn để điều hành mọi người trong công việc của nông trại” Lorna khuyên “Tất cả mọi thứ đã chất lên vai cậu ấy lâu đến nỗi cậu ấy sẽ không biết làm thế nào để người khác chia sẻ trách nhiệm với mình nữa”

“Vậy thì anh ấy sẽ phải học” Cathryn ngoan cố nói, đôi mắt cô vẫn dõi theo chiếc xe giờ chỉ còn là một cái chấm xa xa khi nó biến thành một bóng mờ. Đột nhiên nó đi vào một đoạn dốc và biến mất khỏi tầm mắt, và cô quay lại từ cửa sổ.

“Cô có biết hai người gọi tôi nhớ đến gì không?” Lorna đột nhiên hỏi, lại cười.

“Liệu cháu có nên biết không nhỉ?” Cathryn hài hước trả lời.

“Tôi không nghĩ nó sẽ mang lại điều gì ngạc nhiên lắm. Cô gọi tôi nhớ đến một con mèo nhỏ lông mượt bên lò sưởi và cậu ta là con mèo đực lượn lờ quanh, biết rằng nó sẽ phải đấu tranh với cả tính mạng mình nếu cố để đạt được điều nó muốn”

Cathryn phá lên cười với hình ảnh đó và thừa nhận rằng họ chiến đấu với nhau như hai con mèo đang giương nanh múa vuốt và phun phì phì. “Bà có năng khiếu với các từ ngữ đó ạ” cô ghen lại, và cuối cùng, hai người đứng trong bếp cười phá lên như người điên, vì một lời nhận xét rất thích đáng.

Với sự thất vọng của Cathryn, Rule không quay lại ăn trưa. Lorna kể với cô rằng bà đã gói một giỏ bánh và café để gửi cho những người đang làm việc, và vì Ricky cũng ăn ở đó với họ nên Cathryn ăn một bữa trưa lặng lẽ với Monica, người vừa quay lại lúc nào đó trong buổi sáng trong khi Cathryn vào thị trấn. Hai người phụ nữ không có sở thích gì chung. Monica chìm đắm vào suy nghĩ của bà và thậm chí không hỏi Ricky ở đâu, mặc dù có lẽ bà cũng đã biết.

Họ kết thúc bữa trưa khi Monic ngả người và bật một điều thuốc, một dấu hiệu rõ ràng là bà đang

căng thẳng, vì bà ít hút thuốc. Cathryn nhìn bà và bất ngờ Monica nói đều đều “Ta nghĩ ta sẽ rời đi”

Ban đầu Cathryn ngạc nhiên nhưng khi cô nghĩ về điều đó, cô ngạc nhiên hơn vì Monica đã ở lại lâu như vậy. Cuộc sống nông trại chưa bao giờ phù hợp với bà. “Tại sao lại là bây giờ?” cô hỏi “Và đi định đi đâu?”

Monica nhún vai, “Ta chưa chắc lắm. Nó không phải là vấn đề, có lẽ sẽ là một thành phố và ta không bao giờ phải ngủ thấy mùi ngựa và bò nữa. Không có gì là bí mật rằng ta chưa bao giờ thích sống ở một nông trại. Khi đã đến lúc, tại sao không? Bây giờ, con đã ở đây, và đây là nông trại của con, xét cho cùng, chứ không phải của ta. Ta đã ở lại sau khi Ward chết vì con còn nhỏ, nhưng thật ra cũng không phải thế. Ta đã trì hoãn thời gian, và bây giờ ta thấy mệt mỏi vì tất cả những điều này”.

“Đi đã nói với Ricky chưa?”

Monica trao cho cô cái nhìn sắc bén từ đôi mắt như mắt mèo đầy thiên kiến. “Bọn ta không phải là một mớ xô bồ. Ricky đã là một người phụ nữ trưởng thành; con bé có thể làm điều nó muốn”

Cathryn không trả lời ngay. Cuối cùng cô thì thầm “Con còn chưa quyết định dứt khoát về việc ở lại”

“Đó không phải là vấn đề” Monica điềm tĩnh trả lời. “Nông trại bây giờ là trách nhiệm của con, không phải của ta, Con có thể làm điều con muốn, và ta cũng sẽ làm thế. Đừng giả vờ là chúng ta đã từng thân thiết. Chỉ có một điểm chung giữa chúng ta là cha con, và ông ấy đã chết 12 năm rồi. Đã đến lúc ta bắt đầu cuộc sống của chính ta rồi”

Cathryn nhận thấy rằng dù sao sự hiện diện của Monica không cần thiết đã nhiều năm rồi, đã không, kể từ khi Rule lên nắm quyền. Thậm chí nếu bà có không ở lại, nông trại vẫn tiếp tục duy trì tốt như luôn thế. Nếu Monica rời đi, nó cũng không ảnh hưởng đến tình hình hiện tại của cô; cô vẫn chưa quyết định đi hay ở. Ý nghĩ bán nông trại đã nảy lên trong đầu cô nhưng nó nhanh chóng bị gạt đi. Đây là nhà cô và cô không bao giờ muốn bán nó. Cô không thể cảm thấy rằng cô có thể sống ở đây, nhưng nó sẽ là cơ hội để cô quay về với di sản của mình.

“Đi biết là đi được mong chờ ở lại đây mãi mãi” cô nhẹ nhàng nói với Monica, mang suy nghĩ của mình quay lại vấn đề đang trao đổi.

“Cảm ơn, nhưng đã đến lúc ta phải bụi cho những đôi giày khiêu vũ của ta và lấy lại khoảng thời gian ta đã bỏ qua. Ta đã để tang Ward đủ lâu rồi” bà nói với giọng là lạ, chăm chú nhìn xuống tay mình. “Ta cảm thấy ở đây thì được gần ông ấy hơn, vì vậy ta ở lại thậm chí khi chẳng có lý do gì để ở cả. Ta chưa bao giờ thích hợp với kiểu sống này, và cả hai ta đều biết thế. Ta chưa thực sự tìm một căn

hộ, hay thậm chí quyết định sẽ đi đến thành phố nào, nhưng ta nghĩ trong vài tháng nữa ta sẽ ổn định tất cả”.

Phân vân không biết Monica có thích ý tưởng này không, Cathryn đề nghị, “Có căn hộ của con ở Chicago. Tiền thuê nhà đã được thanh toán đến hết năm. Nếu con ở lại đây, nó vẫn có hiệu lực, nếu như dì thích Chicago”

Monica mỉm cười hài hước “ta đang nghĩ một nơi xa hơn như New Orleans, nhưng ... Chicago, ta sẽ nghĩ về điều đó”.

“Không có gì phải vội cả. Nó sẽ không chạy đi đâu cả mà” Cathryn nói.

Có nói ra điều ở trong tâm trí mình, Monica không có khuynh hướng để bộc lộ và trao đổi; bà đập điều thuộc hút dờ và cáo lui, để lại Cathryn dờ dẩn với cốc chè đã nguội ngắt.

Đến chiều, sau vài giờ cố gắng để qua thời giờ bằng việc lau chùi thang gác - một quá trình không nhanh như nên thế vì cô vẫn ở gần cửa sổ để xem Rule đã quay về chưa - cuối cùng Cathryn nghe thấy tiếng xe tải và chạy lại chỗ cửa sổ để xem anh lùi nó lại cạnh kho chứa hàng. Trái tim cô đập loạn đến nỗi cô cảm thấy da mình nóng bừng, và trong một giây cô ép mình hít một hơi chậm, sâu trước khi cô bước xuống chỗ anh. Cô đã quên cuộc tranh cãi của họ lúc sáng. Cô chỉ biết rằng anh đã ra ngoài nhiều giờ rồi và giờ cô đói khát được nhìn thấy anh, một cơn đói khát bí ẩn cần được thỏa mãn.

Cô vẫn còn ở tầm nghe của kho hàng khi cô đột ngột dừng lại, tái nhợt khi cô thấy hai bóng người đang bốc dỡ số hàng rào còn lại. Ricky đang giúp Rule, và mặc dù Cathryn không thể nghe thấy họ đang nói gì, cô có thể thấy khuôn mặt Ricky, thấy nó bừng sáng khi người phụ nữ trẻ cười phá lên với anh. Đột nhiên, Ricky thả rơi chiếc hộp dụng cụ cô đang cầm và ôm anh, khuôn mặt xinh đẹp hướng lên anh khi cô cười thoải mái. Cô nhón lên đầu ngón chân và hôn anh thật nhanh, sau đó lùi lại khi bàn tay Rule với tới vai cô và xoay cô quay lại anh. Anh chắc không quở trách gì vì Ricky lại cười, sau đó cả hai quay lại công việc của mình.

Cathryn quay đi, đi khuất vào góc để họ sẽ không nhìn lên và thấy cô. Khi cô làm thế, cô thấy một bóng người khác và cô sững lại, đầu cô giật lên nhìn quanh. Lewis Stovall đang ngả vào lữ toa xe[6] khuôn mặt cứng rắn của anh ta không biểu hiện gì khi anh ta quan sát Rule và Ricky bốc dỡ hàng từ xe tải. Có một vẻ căng thẳng trong thế đứng của anh ta tác động đến cô, nhưng cô đang quá buồn để mà lo lắng đến anh ta ngay lúc đó.

Cathryn nhanh chóng quay lại nhà, run rẩy đến nỗi cô về phòng mình và ngồi lên giường, đôi mắt cô mở rộng vì sốc. Ricky đã ôm Rule, đã hôn anh! Anh đã không đáp lại cái ôm đó, và nó chắc chắn

không phải là cái cô sẽ gọi là một sự đam mê bất thành linh, lúc này cô cảm thấy phát ốm khi cô nhớ lại đôi tay mảnh dẻ của Ricky đã ôm lấy eo của Rule thế nào. Lorna đã nói rằng Ricky đã yêu Rule, nhưng khi đó Cathryn không tin điều đó và thấy đó là một điều thật khó nuốt trôi. Lúc này nếu nó là sự thật ... không nghi ngờ Ricky quá cay đắng, cố gắng dữ dội để tổn thương Cathryn thậm chí nếu cô ấy cần phải sử dụng Rule như là vũ khí của mình. Không biết Rule đã ngủ với cô ấy chưa? Sau tất cả, phải chăng lời buộc tội của ông Frankilin cũng không quá mạnh bạo?

Không, nó không phải là thật. Cô không thể cho phép mình nghĩ thế, bởi cô không thể chịu nổi ý nghĩ đó. Khe khẽ rên rỉ, cô áp đôi tay lạnh giá lên mặt, Ricky không có quyền gì để chạm vào anh ấy! Đó là cơ sở của tất cả những thứ này. Nhận ra sự ghen tuông bệnh hoạn của mình với chuyện này, Cathryn cố để khiển trách mình sao nhãng khỏi nó. Sau tất cả, không phải chính cô đã cho phép anh ta đến với những người đàn bà khác sao? Anh ta không phải là một thầy tu – còn xa mới phải. Anh ta là một người đàn ông khoẻ mạnh, nóng bỏng nam tính. Nhưng cô không có ý đó! Cô không thể chịu nổi suy nghĩ có người đàn bà khác tan chảy dưới đòi hỏi của anh.

Đó là một cảnh hoàn toàn trong sáng. Cô cần phải tin thế, hoặc cô sẽ không thể chịu nổi nó. Nó chỉ là một cái ôm và cái hôn chóng vánh thôi, và anh ấy đã không đáp lại cả hai. Cô không có lý gì để ghen, không hề có lý gì hết. Đến lúc hơn một tiếng trôi qua trước khi cô cảm thấy đã đủ kiềm chế để xuống gác và ngồi suốt bữa tối, cẩn thận giữ mặt mình trống rỗng và cố không nhìn trực tiếp vào cả Rule và Ricky. Cô không muốn làm gì quá khích, và cô sợ rằng nếu cô thấy vẻ giả tạo của họ cô sẽ mất bình tĩnh. Rule sẽ thích thế; anh có khuynh hướng sử dụng sự mất kiểm soát của cô để chống lại cô.

Cô lờ phờ vầy miếng thịt bò hầm, gần như xẻ nó thành bốn miếng bằng nhau trên đĩa cô và lại tiếp tục cắt nhỏ từng miếng đó. Ngày hôm nay là một thảm họa. Như một con ngốc cô để Rule đẩy cô đến chỗ thôi việc. Giờ đây cô nhận ra rằng cô đã hy sinh hơn một phần của sự độc lập cá nhân mình, mang cô đến chỗ chịu ảnh hưởng nhiều hơn dưới sự chi phối của Rule. Cuộc tranh cãi với Ông Franklin, cuộc cãi vã với Rule, cú sốc nhìn thấy Ricky hôn anh ta ... tất cả chúng là quá đủ. Cô bắt đầu ước anh ta nói gì đó thô lỗ để cô có thể ném đĩa của mình vào anh ta (*haha nàng này máu chiến phết :D*).

Nhưng bữa ăn kết thúc lặng lẽ, cho đến khi một lúc lâu sau Rule cáo từ và vào phòng làm việc, nhốt mình ở trong đó. Cảm thấy như thể cô có thể hét lên, Cathryn sẵn sàng lên giường. Còn gì khác để làm? Cô trút giận lên gối, sau đó cố ngồi đọc.

Thật lâu sau cô thành công trong việc làm mình buồn ngủ và cô tắt đèn, trượt xuống giữa những cái chăn. Nhiều giây sau khi cô nhắm mắt lại, cô nghe thấy một tiếng động nhẹ và mắt cô bừng mở, tìm cô đập nhanh gấp đôi khi cô tự hỏi phải chăng Rule dù sao cũng đã quyết định phá vỡ thoả thuận của họ và đến với cô. Nhưng không có ai cả, và những giọt nước mắt buồn bã trào lên mắt cô. Cô nhanh

chống chịu thua cơn bốc đồng để nước nở như một đứa trẻ.

Anh ta đã hạ thấp cô đến thế này sao? Sau một đêm ân ái của anh ta, cô đã nghiện anh ta đến mức cô đã khao khát anh ta như một con nghiện vô phương thế này ư?

Quý tha ma bắt anh ta đi, anh ta không thấy hôm nay là ngày thất bại thế nào đối với cô sao?

Không, anh ta không nhận ra, và cô may mắn vì anh ta đã thế. Nếu anh ta có chút nào nhận ra cô đang cảm thấy yếu đuối và thiếu chắc chắn về bản thân như vậy, anh ta sẽ di chuyển như một con báo đói mồi mà anh ta đã gọi cho cô liên tưởng đến, sẵn sàng cho cú nhảy giết người.

Giá như David vẫn còn sống! Anh là một bến ẩn nấu ấm cúng, một người đàn ông trầm lặng, mạnh mẽ đã yêu cô và để cô được tự do là chính cô, thay vì đòi hỏi cô phải cho anh nhiều hơn. Rule đòi hỏi nhiều hơn. Anh ta muốn tất cả con người cô dưới sự kiểm soát của anh ta, và điều kinh khủng với nó là cô sẽ hạnh diện để là của anh hoàn toàn, nếu như cô có thể chắc chắn về anh, chắc chắn về tình yêu của anh. Nhưng làm sao cô có thể? Anh ta sẽ lấy mọi thứ cô phải đưa ra nhưng lại giữ mình kín đáo, tách khỏi sự dò xét của trái tim cô.

Cô sẽ không thể chịu nổi điều đó, mỗi ngày trải qua việc giải đồ tính cách của Rule là gì, càng trở nên điên cuồng hơn khi cô giải nó thất bại. Tại sao cô lại đồng ý ở lại? Cô đang cố đẩy mình vào sự điên rồ sao?

Nghĩ về Chicago là cả thiên đường. Cô vẫn có thể quay lại; cô vẫn phải dọn dẹp căn hộ của mình, và cô dứt khoát cần có quần áo của cô. Cô đang xoay sở với số ít ỏi cô đã mang theo, vì cô đã nghĩ rằng cô chỉ ở lại một kỳ cuối tuần. Đó sẽ là một cái cớ chắc chắn để rời đi, vì một khi cô đã ở Chicago, ngoài tầm với anh, cô sẽ không quay về nữa. Vẫn có nhiều công việc khác.

Bám lấy suy nghĩ về căn hộ yên tĩnh của cô, cô chìm vào giấc ngủ. Đó chắc đã là một giấc ngủ sâu, vì cô không thức dậy khi cửa phòng cô mở ra vào sáng hôm sau. Cô cũng không thức dậy cho đến khi một bàn tay cứng cáp chạm lên mông cô nhẹ nhàng đến nỗi cô bật dậy trên giường, gạt tóc ra khỏi mắt để nhìn chăm chú vào người đàn ông cao lớn đang đứng bên cạnh giường. “Anh đang làm gì ở đây thế?” cô cáu kỉnh.

“Đánh thức em” anh trả lời với giọng giống hệt. “Dậy đi. Em sẽ đi với anh hôm nay”

“Em sẽ? Quyết định thế khi nào vậy?”

“Tối qua, khi anh quan sát em hờn dỗi suốt bữa tối”

“Em không hề hờn dỗi!”

“Em không à? Anh đã quan sát em hờn dỗi và buồn bã trong khá nhiều năm rồi, và anh biết mọi dấu hiệu. Vì vậy hãy kéo bản thân ra khỏi giường và mặc quần áo vào, cung, vì anh sẽ giữ em bận rộn đến mức em không có thời gian mà trề môi ra nữa”.

Cathryn định chiến đấu với anh, nhưng cô nhanh chóng nhận ra là cô đang ở thế lép vế và nhượng bộ với một sự duyên dáng thảm thương “Được thôi. Ra ngoài đi để em thay đồ”

“Tại sao anh lại phải thế? Anh đã nhìn thấy em khoả thân trước đây rồi”

“Hôm nay thì không!” cô bực tức hét lên “Ra ngoài! Ra ngoài!”

Anh cúi xuống và lật chăn lên, sau đó khoá những ngón tay mình quanh cổ tay cô và kéo cô dậy. Đặt cô đứng trước anh như thể cô là một đứa trẻ ngoan ngoãn, anh kéo áo ngủ của cô qua đầu với một cử chỉ mau lẹ và ném nó sang bên. Đôi mắt đen huyền lướt dọc người cô, bắt lấy mỗi chi tiết và chạm vào cô với hơi nóng. “Giờ thì anh đã thấy” anh làu bàu, sau đó quay sang mở ngăn kéo quần áo cho đến khi tìm thấy đồ lót của cô. Sau khi ném một bộ quần xi lip và áo ngực vào cô, anh đến tủ quần áo và lôi ra một áo sơ mi, một cái quần jean mềm, đã bạc. Cũng ném những thứ đó vào tay cô, anh nói “Em sẽ mặc quần áo hay chúng ta sẽ chiến đấu tiếp? Anh nghĩ anh thích chiến đấu. Anh nhớ điều đã xảy ra vào cái lần cuối em cố gắng vật lộn khi đang khoả thân”.

Cơn giận nóng bùng lên má cô, Cathryn quay lưng lại và hấp tấp tròng đồ lót lên người. Quỷ tha ma bắt anh ta, dù cô làm gì, anh ta đã thắng. Nếu cô mặc đồ, đó là cô làm theo như anh ta bảo. Nếu cô không mặc, cô biết rằng họ sẽ lên giường chỉ trong vài phút nữa. Thừa nhận với chính mình rằng cô không có năng lực ý chí để kháng cự anh ta lưu lại một dư vị cay đắng trong miệng cô. Bất cứ sự kiên khem nào cũng hoàn toàn là do năng lực ý chí của *anh ta*, mà Rule thì thừa mứa thứ đó. Anh ta vẫn bắt mọi người theo ý mình nhiều năm rồi.

Khi cô luồn tay vào cánh tay áo sơ mi, bàn tay anh đặt lên vai cô và nhẹ nhàng quay cô lại đối diện anh. Cô nhanh chóng ngược lên nhìn anh và không ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt hoàn toàn khép kín, khuôn mặt lạnh lùng. Anh kéo tay cô xuống và tự mình cài khuy áo, ngón tay anh trượt trên bờ ngực mềm mại của cô. Cathryn hít một hơi thật sâu và cố nén lại sự khao khát đang dâng lên trong cô, làm đầu vú cô đau nhói và se cứng lại dưới lần áo ngực.

“Anh có vi phạm thoả thuận không nếu anh hôn em?” anh thì thầm khàn khàn.

Với sự ngạc nhiên choáng váng, Cathryn nhận ra là anh vô cùng tức giận với những giới hạn cô đặt ra cho anh. Rule là một người đàn ông đã quen có 1 người đàn bà bất cứ khi nào anh cần, và tình trạng độc thân là lợi thế của anh. Hiểu ra rằng cô đang gây khó chịu cho anh làm cô mỉm cười. Nhìn

lên anh, cô rào đón “Chỉ một nụ hôn thôi?”

Trong một giây anh có vẻ như sắp nổ tung vì giận. Cái nhìn của anh hung tợn đến nỗi cô bước lùi lại một bước, chuẩn bị để hét đến vỡ phổi nếu anh bước về phía cô. Sau đó anh tự kiềm chế, đè nén xuống cơn giận của mình và rõ ràng cố ép mình thư giãn “Anh sẽ có em lần nữa” anh hứa nhẹ nhàng, khoá mắt cô vào mắt anh, “Và khi anh có được, anh sẽ đền bù cho điều này, vì vậy em hãy chuẩn bị đi”

“Thề chứ?” cô hỏi nhẹ nhàng, giọng cô châm chọc.

“Thề” anh cam đoan với cô.

“Thật là lạ, em chưa bao giờ nghĩ anh sẽ bị khó khăn với một người đàn bà”

Một nụ cười đột nhiên loé lên trên khuôn mặt sẫm màu của anh, “Anh không nói về khó khăn, cưng à. Anh đang nói về việc thoả mãn nhiều đòi hỏi”

Anh đang làm tình với cô bằng từ ngữ, quyến rũ cô bằng những kỷ niệm. Cơ thể cô trở nên kích thích khi cô nhớ đến đêm họ đã cùng chia sẻ. Cô nuốt nước bọt và hé miệng để chấp nhận nụ hôn của anh ... nhiều bao nhiêu nụ hôn anh muốn ... nhưng anh đã chặn trước cô bằng việc nhanh chóng quay đi “Mặc quần áo đi Cat. Nhanh lên. Anh xuống gác đây”.

Run rẩy, cô đứng một khắc nhìn cái cửa anh để mở khi đi ra. Cô đau đớn vì anh, ước chi anh quay lại. Sau đó cô kéo mình ra khỏi làn xương mù nhục cảm và mặc quần jean, đi bột vào, tay cô run lên vì cả hồi tiếc và tin tưởng. Không giống Rule lắm khi từ chối chính sự hài lòng nhục dục của mình! Anh cần phải biết rằng cô đang run bên bờ vực của sự đầu hàng, nhưng anh đã đẩy cô lại. Bởi vì cô đe doạ sẽ rời đi? Anh muốn cô ở lại nhiều thế nào?

Sau khi đánh răng và chải mái tóc rồi, cô chạy xuống gác và lao vào bếp, tự nhiên sợ là anh sẽ không chờ cô. Anh đã uể oải cạnh bàn, thổi một cốc cà phê. Có gì đó nhá lên ngăn ngại trong mắt anh khi cô bước vào, sau đó được giấu đi nhanh chóng trước khi cô có thể đọc nó. Dạ dày cô cuộn lên khó chịu khi cô thấy Ricky đang ngồi ngay cạnh anh. Thì thềm một lời chào buổi sáng, cô ngồi xuống và với cốc cà phê Lorna vừa đặt trước cô.

Ricky nhướn một bên mày với cô “Tại sao chị dậy sớm thế?” cô ta cạnh khóe hỏi.

“Tôi đánh thức cô ấy” Rule nói cộc lốc. “Cô ấy sẽ đi với tôi hôm nay”.

Khuôn mặt xinh đẹp của Ricky cau lại “Nhưng tôi đã lên kế hoạch đi cùng anh nữa mà!”

“Cô có thể đi đâu cô muốn” Rule nói mà không rời mắt khỏi cốc cà phê. “Cat sẽ đi với tôi”

Cathryn chăm chăm nhìn anh, khó chịu với cách anh tùy tiện gạt Ricky sang bên, khi chỉ một ngày trước họ còn cười đùa cùng nhau lúc cùng bốc dỡ hàng từ xe tải. Liếc nhanh sang Ricky để thấy môi dưới đang run run của cô đang bị cắn và kìm nén lại.

Lorna đặt các đĩa đầy thức ăn trước họ, kéo sự chú ý của họ lại bữa ăn, và Cathryn thấy biết ơn điều đó. Rule ăn với bản tính phàm ăn thường lệ của mình, mặc dù Cathryn và Ricky chỉ ăn đồ ăn của mình hơn mức nhỏ nhẻ một tí, ít nhất cho đến khi Rule nhìn lên và cứng người khi thấy đĩa của Cathryn còn đầy “Em đã không ăn tối qua” anh nói thẳng thừng. “Em sẽ ăn nó hoặc là tôi sẽ phải tự xúc cho em.”

Hình ảnh thú vị về một quả trứng đang chảy ròng rọc xuống mặt anh nhảy múa trong tâm trí Cathryn với cơn giận phùng phùng, nhưng cô miễn cưỡng gạt nó đi. Vội vàng, cô nuốt nhồm nhoàm bữa sáng của mình, uống cạn cốc cà phê và bật dậy. Đá vào mắt cá chân anh, cô cau kinh, “Nhanh lên đi! Anh còn định mất bao lâu đây?”

Bên cạnh mình, cô nghe thấy Lorna vội vàng kìm lại một tiếng cười thầm. Rule bật dậy và quăn những ngón tay mình quanh cổ tay cô, kéo cô theo anh. Anh dừng lại ở cửa để ấn cái mũi đen mơn vět của anh lên đầu, sau đó với lấy một cái khác ấn lên đầu Cathryn. Cô hất nó ra và nói sung sĩa “Đó không phải là mũi của em”

“Lộn xộn” anh thì thầm khi kéo cô qua sân tới chuồng ngựa.

Cathryn trì gót chân trên từng inch của đoạn đường, kéo giắt cổ tay và cố vịn tay thoát khỏi cái nắm chặt của anh. Khi điều đó thất bại cô cố ngáng chân anh, cố một lần làm anh vấp ngã, nhưng cô chẳng làm được gì nhiều, khi anh vẫn giữ chặt cô và cô lại phải sấp ngửa theo sau anh. Ý nghĩ thoáng lướt qua rằng việc anh kéo cô qua sân này đang trở nên quen thuộc, và cô tự hỏi những công nhân nông trại nghĩ gì về nó. Hình ảnh phát điên về những khuôn mặt đàn ông đang cười toe toét cho cô sức mạnh để giải phóng cổ tay cô với một cú vịn điên cuồng. “Đừng có lòi tôi đi thế!” cô cau kinh khi anh quay lại đối mặt với cô, vẻ mặt anh đầy sấm sét. “Tôi không phải là một con cún để bị kéo đi loanh quanh sau một sợi xích đâu!”

“Đúng rồi, tôi nghĩ một sợi xích sẽ làm em tử tế hơn” anh nhẹ nhàng nạt lại. “Em là nhóc tóc đỏ chết tiệt, con mèo hoang! Em từ chối cho tôi chạm vào em, nhưng mọi việc em làm lại là thách thức tôi. Tôi chưa bao giờ thấy em là một cô nàng ưa chòng ghẹo, nhưng em có thể đã thay đổi khi đi xa”

Thất kinh, Cathryn nhìn chăm chặp anh “Tôi không chòng ghẹo anh!”

“Em có ý nghiêm túc khi em cho tôi sự quyến rũ đó à?”

“Tôi chẳng cho anh cái gì thể cả!” cô nóng nảy phủ nhận “Chỉ nhìn vào cách anh cư xử sáng nay, và cả hôm qua nữa! Thế mà anh lại mong mọi thứ sẽ là hoa hồng. Tôi tức giận với anh ... không, phải là điên tiết. Nổi khùng. Tôi sẽ chịu đựng anh hả?”

Anh có vẻ sững sốt “Thế tôi đã làm gì vậy?” Khoé mắt cô thấy Lewis Stovll đang lơ đãng ngả người lên cửa chuồng ngựa và gần như cười toe toét, có vẻ như là anh ta thấy việc này cực kỳ thú vị. Cô hít vào và tránh trả lời Rule bằng cách nói “Đến lúc ta đi thôi” và bước vòng qua anh đến chỗ chuồng ngựa.

Chỉ sự hiện diện của Lewis và vài công nhân khác mới giữ Rule dưới sự kiểm chế, cô chắc thế. Cô ngồi lên yên con ngựa của mình, chọn chính con ngựa thiện lòng xám cô đã cưỡi hôm đầu tiên về nhà. Khi Rule đã leo lên con ngựa hạt dẻ to lớn của mình, anh dẫn đường băng qua bãi cỏ, và nhìn vào sự căng thẳng của đôi vai rộng, Cathryn biết rằng anh không quên chủ đề câu chuyện vừa rồi của họ. Cứ để anh mang theo nó! Cô dữ dội nghĩ. Cô có vài điều để nói với Ngài Rule Jackson đây!

CHƯƠNG 6

Anh đợi bọn họ đi đủ xa rồi cho ngựa của mình tỳ gối vào sát ngựa của cô, anh nói bằng một giọng bình tĩnh đầy nguy hiểm: “Tốt nhất em nên cho anh một lời giải thích hợp lý.”

Cathryn nhìn anh đầy xét nét, mắt nheo lại: “Anh cũng thế đấy”, cô đáp trả, “Chẳng hạn như tại sao vào chiều hôm qua anh lại hôn và ôm Ricky, nhưng sáng nay lại đối xử với cô ta như một thứ vứt đi? Điều đó có lợi cho em ư?”

Đôi mắt sẫm của anh đột nhiên đầy vẻ thích thú: “Ricky chẳng thể đem tí lợi ích nào đến cho em cả.”

“Chết tiệt, em đang nghiêm túc”, cô nói đầy giận dữ, “Anh hiểu điều mà em muốn nói.”

“Em đang ghen”, anh chậm chậm nói từng chữ một, có vẻ tự mãn đến nỗi Cathryn tí nữa thì nổ tung vì giận dữ.

“Không hề!”, cô hét lên, “Việc anh theo đuổi tất cả phụ nữ ở Texas là thứ cuối cùng em quan tâm. Em chỉ muốn biết tại sao hôm qua anh còn rất gần gũi với cô ta nhưng sáng nay lại coi cô ta như kẻ lầm lạc đáng khinh. Cả thị trấn này đang đồn ầm lên là anh ngủ với Ricky.” Cô muốn phát ốm vì những

điều mình vừa nói ra, bàn tay cô ta siết chặt dây cương, làm con ngựa xám nhảy lên và lắc lắc đầu.

“Ồ, em quan tâm, được chưa,” anh đáp lại, “Còn điều gì nữa làm em nổi cơn tam bành vào sáng nay?”

Cathryn lờ đi sự khiêu khích trong lời nói của anh, quyết định hỏi thẳng: “Anh có ngủ với Ricky không?”, giọng cô gay gắt, cô cố kìm nén một cơn buồn nôn bất chợt. Cô sẽ làm gì nếu anh thừa nhận việc ấy, khi mà chỉ ý nghĩ về việc anh chạm vào người phụ nữ khác cũng đủ làm cô phát ốm? Cô không thể nào chịu nổi điều đó.

“Không,” anh nói một cách rành mạch, hoàn toàn không nhận thấy được sự nhẹ nhõm rất chi là tình cờ ở cô khi nghe câu trả lời của anh. “Nhưng đó không phải là vì không có cơ hội. Liệu đây có phải là câu trả lời em muốn? Hay là em còn điều gì muốn kết tội anh nữa? Chắc chắn là có vài người phụ nữ còn lại trong thị trấn mà em không cố nghi ngờ tôi đang cư xử tệ bạc với họ.”

Cô gần như chùn bước trước lời mỉa mai của anh. Rule ít khi tranh cãi, nhưng một khi bắt đầu thì anh sẽ hạ gục đối phương nhanh chóng. Đôi mắt đen của cô mở to và khô sở khi nhìn anh chằm chằm. “Ricky yêu anh,” cô nói. Cô không muốn nói điều đó với anh, dù khi suy nghĩ kỹ thì cô chắc chắn anh đã biết điều đó. Ricky không phải là một người phụ nữ tệ hại.

Anh khịt mũi: “Ricky chỉ yêu mỗi bản thân cô ta thôi. Đàn ông đối với cô ta như những bông hoa mà một con bướm muốn biết hết mùi vị của chúng. Nhưng tại sao em lại quan tâm ai làm ấm giường anh cơ chứ? Chính em không muốn chia xẻ nó mà. Thậm chí em đã bảo anh hãy tự lo cho bản thân mình khi anh cần tình dục ở bất cứ nơi nào.”

Cổ họng Cathryn thắt lại khi cô nhìn anh trong vô vọng. Anh mù quáng đến thế ư? Không thể nào anh không hề nhận ra mỗi inch trên người cô đều đau nhói vì anh? Nhưng cảm ơn trời vì anh không nhận ra, vì nếu anh ấy biết được cảm giác của cô thì cô sẽ không thể điều khiển được anh ... hay chính bản thân mình. Cô muốn chắc chắn về bản thân anh, muốn tin tưởng anh trước khi cô quá quan tâm anh để rồi nhận ra rằng mình chẳng thể từ chối anh được nữa, để rồi bản thân chẳng còn sự tự vệ nào nữa, khi ấy cô cảm thấy sức ép từ mọi phía khiến bản thân buông trôi những lời cảnh báo theo gió. Nếu cô không thỉnh cầu anh thì Ricky cũng sẽ làm thế, nếu cô không thỏa mãn ham muốn của anh thì cũng sẽ có người khác làm việc đó.

Anh gò cương ngựa để đi chậm lại và khom mình để tóm lấy dây cương của cô, dừng con ngựa xám lại. “Nghe này,” anh nói thẳng thừng, đôi mắt đen tuyền khó dò đoán khuất dưới bóng chiếc mũ đen “Anh cần sex. Anh là một người đàn ông bình thường và khỏe mạnh. Nhưng anh kiểm soát nhu cầu của mình, chứ không phải chúng kiểm soát anh. Anh không muốn Ricky. Anh muốn em. Anh sẽ đợi ...

trong một thời gian”

Bỗngưng cơn giận dữ kéo cô về với mục đích của mình, cô đẩy tay anh khỏi dây cương của mình. “Sau đó thì sao?” cô nói to, “Anh sẽ lại đi lang thang như một con mèo đực?”

Anh di chuyển ngay lập tức, bàn tay đeo găng của anh vung lên và chụp được cổ cô từ phía sau. “Anh sẽ không phải đi lang thang,” tiếng anh thì thầm ngọt ngào sặc mùi nguy hiểm. “Anh biết chính xác phòng ngủ của em ở đâu.” Cô mở miệng định hét vào mặt anh thì anh ngả người về phía trước, chặn những từ ngữ gay gắt bằng miệng mình đồng thời kéo cô gần anh hơn, bàn tay rắn chắc giữ trên cổ cô để đưa anh đến bất kỳ chỗ nào anh muốn trên da thịt cô.

Cô rùng mình bởi cảm giác ấm nóng, mềm mại, môi của cô chuyển động theo môi anh, nếm vị cà phê còn đọng lại miệng anh, rồi cô để cho lưỡi anh xâm nhập. Tay còn lại của anh xoa nhẹ bầu ngực của cô, rồi bắt đầu lần theo đường cong xuống bụng cô. Cô không thể ngăn anh lại, thậm chí đến nghĩ cũng không, cơ thể cô gần như tan chảy trước những đụng chạm đầy nhục cảm của anh. Nhưng cơn ngựa của anh phản đối tình trạng này và nhảy tung như bị thiến, buộc Rule buông cô ra và ngồi vững lại trên yên ngựa.

Anh thì thầm vỗ về cơn ngực giống của mình, nhưng ánh mắt đầy lửa tình của anh như muốn đốt cháy cô. “Đừng dành quá nhiều thời gian để làm rõ suy nghĩ của em nữa,” anh dịu dàng khuyên. “Chúng ta đã lãng phí nhiều thời gian rồi.”

Cô nhìn bóng anh cùng cơn ngựa của mình đi xa dần trong sự bối rối vô vọng, dáng người cao của anh cùng cơn ngựa khỏe mạnh của mình chuyển động với nhịp điệu hoàn mỹ. Giờ đây cô chẳng biết nên làm gì. Cô nghĩ đến việc quay về nhà nhưng kìm ức về việc cô đã thua và khốn khổ thế nào vào ngày hôm qua đã khiến cô tiếp tục cưỡi ngựa theo Rule. Dù sao khi ở cùng với anh, cô sẽ được nhìn thấy anh, âm thầm tận hưởng những cơn rùng mình mỗi khi nhìn anh. Mong muốn được nhìn thấy anh, được chạm vào anh của cô quá mạnh mẽ, nó giống như một sự ám ảnh, một căn bệnh. Cô đã luôn nghĩ về anh mặc cho họ có xa cách nhiều năm về thời gian và hàng trăm dặm về địa lý, và rồi giờ đây khi anh ở quá gần thì cô lại ngăn mình nhìn anh.

Những ngày còn lại của tuần, cô cưỡi ngựa bên cạnh anh, theo sát mỗi bước anh đi, cưỡi qua những dặm dài vô tận cho đến khi từng bắp thịt, từng khớp xương của cô đau nhức. Nhưng vì lòng kiêu hãnh và tính ngoan cố của mình mà cô chưa bao giờ than phiền hay bỏ cuộc giữa chừng. Cô chắc rằng anh biết những khó khăn mà cô chịu đựng. Cô thường xuyên bắt gặp tia nhìn thích thú trong đôi mắt màu đen huyền của anh. Nhưng Cathryn không phải là người hay phàn nàn, cô chịu đựng mọi thứ trong im lặng và hằng đêm tìm sự an ủi nơi chai dầu xoa bóp của mình, thứ đã trở thành vật cố định nơi đầu

giường. Cô có thể trở về nhà và tận hưởng sự nhàn hạ nhưng việc đó chẳng hấp dẫn với cô bao nhiêu. Cưỡi ngựa cùng Rule cũng có cái giá của nó, bỏ qua sự hành hạ về thể xác mà cô đang chịu đựng, thì việc được ngắm anh mỗi ngày như một niềm vui thích được dự yên tiệc. Trong bất kỳ trường hợp nào, cô trở nên say mê thói quen cưỡi ngựa này như một phần cuộc sống hàng ngày nơi nông trại. Sau chuyến đi chở nguyên liệu chăn nuôi của cô, Rule không đề nghị Cathryn chạy việc vặt nữa. Anh thường kéo cô ra khỏi giường trước bình minh, và khi tia sáng yếu ớt đầu tiên xuất hiện thì họ đã ở trên yên ngựa. Nếu anh vượt rào thì cô cũng vượt rào; nếu anh dắt ngựa từ đồng cỏ này đến đồng cỏ khác thì cô cũng làm thế. Rule làm mọi việc vặt trong nông trại, không hề kiêng nể bất kỳ việc gì, rồi cô hiểu rõ hơn vì sao trước đây anh có được sự kính trọng cũng như sự nhất mực làm theo của mọi người làm nơi đây.

Cô kinh ngạc trước khả năng làm việc không mệt mỏi của anh. Cô chẳng hề làm một việc nặng nhọc nào cả mà chỉ theo đuôi anh, và đến cuối ngày cô mệt đến mức không thể ngồi vững trên yên ngựa. Nhưng vai của Rule chưa bao giờ xụi xuống như thể anh chỉ vừa bắt đầu một ngày mới, và cô thường ngưỡng mộ nhìn anh pha chút kính cẩn như bao người khác. Anh không giống những ông chủ bình thường khác. Anh làm mọi việc mà anh đòi hỏi mọi người làm, thêm vào đó anh còn quan sát mức độ hoàn thành của những việc còn lại. Lewis Stovall là cánh tay phải của anh, hầu như lúc nào cũng ủ rũ lại rất đặc lực, chỉ cần Rule gật đầu là anh ta biết phải làm gì. Nhớ lại những lời kết tội mà cô dành cho anh khi phát hiện ra anh là quân độc, cô cảm thấy xấu hổ; dù đã có sự giúp đỡ của Lewis nhưng Rule vẫn làm lượng công việc của những hai người đàn ông.

Ngựa là mối quan tâm đặc biệt của Rule, nhưng anh ấy không hề hờ hững với bề ngoài của nông trại. Đàn ngựa được chăm sóc rất kỹ. Các vết thương dù nhỏ cỡ nào vẫn được chữa trị một cách triệt để. Không hề có bệnh tật, bất cứ việc gì liên quan đến sự thoải mái của bọn chúng đều được thực hiện mà không cần hỏi ý kiến. Anh ấy thường xuyên tập luyện cho những con ngựa giống và cảm xúc của chúng cũng được anh quan tâm hơn bất kỳ người nào khác được giao trách cho việc này.

Cathryn ngồi trên yên quan sát anh và những con ngựa giống, chết vì ham muốn được cưỡi một trong số chúng, nhưng Rule nhất quyết từ chối để cô lại gần chúng. Tuy hờn dỗi nhưng cô chấp nhận mệnh lệnh của anh, bởi vì cô biết những con ngựa này đáng giá như thế nào, và cô biết rằng mình chẳng thể đủ sức để mà buộc bọn chúng nghe lời mình. Những con ngựa giống luôn được tách riêng ra tập luyện để ngăn chặn chúng đánh nhau và giữ bình tĩnh. Một đối thủ ở vùng lân cận đã đánh ngã những con ngựa thuần chủng dù sự việc chưa đến mức nghiêm trọng.

Rules gợi cho cô nhớ đến những con ngựa giống của anh; nhưng trong những ngày này, anh cư xử cực kỳ thận trọng, không hề hờn trộm cô dù thỉnh thoảng cô vẫn bắt gặp cái nhìn chăm chăm của anh

nấn ná trên đôi môi cô hay chuyển động của ngực cô qua làn áo sơ mi cotton. Dù cô biết rằng anh đang đợi nghe quyết định của cô nhưng cô chẳng hề làm rõ suy nghĩ của mình; giờ đây cô có niềm vui, và lại đến cuối ngày cô mệt mỏi đến nỗi cô chẳng cảm thấy cần đào bới suy nghĩ làm gì. Cô đã có được những gì cô muốn: ở bên cạnh anh, học hỏi anh. Nhưng Rule quá phức tạp trong những ngày này làm cô chẳng thể nào biết được anh đang nghĩ gì.

Chuồng phối giống thì ngoài khả năng quản lý của cô, một sắc lệnh khác mà cô không cãi lại. Mặc dù Ricky rõ ràng thoải mái ở đó nhưng Cathryn không hề ghen với cô ta. Như thể Rule không hề quan tâm đến sự an toàn của Ricky nhưng lại đưa tay ra bảo vệ cô, điều đó làm cô vui sướng. Cô quá nhạy cảm, quá hòa hợp với sự ham thú nhục dục của Rule để thấy thoải mái với việc sinh sản thực sự. Vì vậy, vào một ngày Rule đang bận rộn trong những bãi quây thì cô trở về nhà trong một giờ rảnh hiếm hoi. Nhưng sau khi ngồi một lúc để các cơ bắp từ từ thả lỏng thì cô bắt đầu cảm thấy tội lỗi vì sự nhàn rỗi của mình trong khi Rule vẫn còn đang làm việc. Cô bỗng dừng nghĩ đến việc giúp anh công việc giấy tờ, cô thoải mái vào phòng làm việc.

Sau khi lướt sơ qua đồng thư từ và hóa đơn rải rác khắp bàn làm việc, cô nhận ra rằng anh xếp sắp ngăn nắp đáng ngạc nhiên. Tất cả các hóa đơn đều ở đây. Nhưng, sao mà khác được? Rule làm tốt mọi thứ anh ấy muốn mà. Chỉ có mấy lá thư cách đây vài ngày chưa được mở, có lẽ vì anh làm việc quá muộn nên chưa có lúc nào giải quyết hết công việc giấy tờ. Hải lòng với công việc của mình, cô xếp những bức thư gửi cho Rule thành một chồng, các hóa đơn thành một chồng khác, chồng này nhỏ đến mức đáng phấn khởi, chứng tỏ rằng nông trại vẫn đang có nền tảng vững chắc.

Cô nhanh chóng mở các hóa đơn và xem xét chúng: hóa đơn mua ngũ cốc, sữa hàng rào, các vật dụng cần thiết; các hóa đơn mua hàng núi nguyên liệu để giữ nông trại hoạt động; hóa đơn thú y là một khoản vô cùng đắt đỏ với cô. Một lần nữa hoảng sợ lại ủa đến, cô mở quyển sổ cái và kéo nó về phía mình, tự hỏi có đủ tiền thanh toán hết các hóa đơn này mà vẫn đủ trả lương cho mọi người không. Ngón tay cô chỉ vào cột cân đối thu chi và di đến hàng cuối cùng.

Sửng sốt, cô nhìn chăm chăm vào nó cả đến một phút, không thể tin được vào mắt mình. Nông trại đang hoạt động rất tốt ư? Trong ấn tượng của cô, nông trại tuy rất ổn định nhưng không hề giàu có, có thể cung cấp một cuộc sống đầy đủ chứ không phải là xa hoa. Làm sao cô có thể chấp nhận ý nghĩ này với con số đập vào mắt cô, con số được viết bởi nét bút đậm, rõ ràng của Rule? Nếu tất cả lợi nhuận được đầu tư lại vào việc kinh doanh thì lấy gì giải thích cho điều này?

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô và cô lướt nhanh qua các hóa đơn lần nữa. Tại sao lúc đầu cô không để ý? Tại sao cô không hề sàng lọc những lời bóng gió cô nghe được trong thị trấn? Người đứng tên trong các hóa đơn này đều là Rule Jackson. Biết cái mình cần bây giờ, cô lục tìm

quyền séc, nhưng thay vào đó là lại thấy một quyển sổ séc, tất cả chúng đều đề tên Rule Jackson, bên dưới là dòng chữ: Nông trại Bar D.

“Tất cả những điều đó chẳng chứng tỏ được gì cả”, cô cứng rắn nói với bản thân. Tất nhiên, tên anh ta có trên những tờ séc đó. Chẳng phải là anh ta đã ký chúng sao? Cô đứng dậy và đi tìm Monica – người đã được uỷ thác cho đến sinh nhật thứ 25 của Cathryn, và cũng là người đáng lẽ có tên trên những tờ séc kia.

“Ồ, chuyện đó...” Monica nói bằng một giọng khó chịu, phẩy phẩy tay bà “Ta đã ký chuyển giao quyền điều hành nông trại cho Rule nhiều năm trước đây. Tại sao không chứ? Như cậu ấy đã chỉ ra, cậu ta chỉ tốn thời gian cho việc phải đến chỗ ta chờ các quyết định.”

“Dì nên nói với con về chuyện này chứ!” Cathryn nói sắc bén.

“Vì lý do gì chứ?” Monica cũng sắc bén hỏi gặng. “Lúc đấy con đang đi học cao đẳng, vì vậy dù sao con cũng chẳng ở đây. Nếu con quan tâm đến tất cả điều đó, sao lại chờ đến tận bây giờ mới quay trở về?”

Cathryn không thể nói được gì, thay vào đó, cô quay trở lại phòng làm việc và nặn nê ngồi xuống, cố gắng làm rõ việc này trong tâm trí mình. Vậy là Rule có quyền điều hành trực tiếp nông trại và tiền của cô trong nhiều năm nay. Nhưng sao điều đó lại làm cho cô lo lắng chứ? Cô biết anh không hề lừa gạt mình. Từng xu đều được ghi chép lại. Đơn giản là cô có cảm giác như mình bị phản bội theo một cách cô vẫn chưa thể suy luận ra.

Nếu như Monica đã ký giao quyền điều hành nông trại cho Rule trước khi Cathryn đi học cao đẳng, đó hẳn phải là trong khoảng mùa hè năm cô mười bảy tuổi. Cô đã quyết định sẽ học cao đẳng vào phút cuối, bị giằng xé bởi nỗi đau đớn tột cùng của việc rời khỏi nhà và nỗi sợ Rule mà cô gần như không thể điều khiển được nữa. Luôn luôn cho rằng cái cảnh làm tình bên bờ sông là lỗi của mình, cô sợ chính cơ thể mình và cái cách nó đáp trả lại anh. Nhưng bây giờ..., có phải anh làm chuyện ấy với cô một cách có tính toán không? Anh đã có quyền làm chủ nông trại rồi, nhưng anh biết rằng đó chỉ là quyền lực tạm thời, và nó sẽ nhanh chóng chấm dứt khi cô đến tuổi trưởng thành. Bước hành động logic tiếp theo là đưa cô vào chịu sự kiểm soát của anh, để chi phối cô hoàn toàn đến mức cô sẽ không bao giờ cố gắng giành quyền hành từ tay anh.

Cô không muốn nghĩ vậy. Cô cảm thấy thật mệt mỏi và nghi ngờ anh thật nhiều khi anh làm việc thật chăm chỉ. Nhưng, mẹ kiếp, nông trại không phải là thứ mà cô quan tâm đến. Cô phải suy nghĩ về bản thân mình. Có phải cô đang để bản thân mình yêu điên cuồng một người chỉ xem cô như một công cụ, một cách để biến nông trại cuối cùng thật sự hoàn toàn thuộc về anh ta? Anh biết rõ cô hơn mọi

người trên thế giới này. Anh biết anh có thể điều khiển được cô với ma thuật gọi tình của mình. Hèn chi cái yêu cầu bắt anh tránh xa cô đã làm anh thật sự lo lắng. Cô đã thật sự phá hủy kế hoạch của anh rồi!

Lấy một hơi thật sâu, cô cố gắng dừng những suy nghĩ lung tung đang quay mòng mòng một cách điên cuồng trong đầu mình. Cô không thể chắc chắn về điều đó. Cô phải cho anh thấy ích lợi của sự lưỡng lự, ít nhất là bây giờ. Giả như cô biết điều gì đang diễn ra trong đầu anh! Giả như anh chịu nói với cô, nói rằng cái nông trại đó quan trọng với anh hơn tất cả. Cô sẽ hiểu. Rule đã trải qua cả địa ngục, và cô sẽ không trách anh nếu nông trại trở thành nơi ẩn náu mà anh muốn níu lấy. Nhưng ý nghĩ này thật là phi lý. Anh rất mạnh mẽ. Tại sao anh lại cần một nơi ẩn náu chứ? Nhưng anh sẽ không nói về những gì anh đã trải qua, sẽ không để bất cứ ai chia sẻ gánh nặng của mình. Vì vậy, cô thật sự không biết anh nghĩ gì về nông trại hay những thứ khác.

Cô chưa hề chuẩn bị đối mặt với anh khi cánh cửa đột ngột mở ra, và cũng không hề chuẩn bị cho cơn thịnh nộ dữ dội lướt qua trên mặt anh khi thấy sổ kế toán mở ra trên bàn. “Em đang làm gì đấy?”, anh gầm nhỏ.

Một sự bình thản bất nguồn từ sự chết đứng khiến cho nỗi sợ hãi lớn nhất của cô có thể làm cho cô ngồi yên ở ghế và đối diện với anh, làm cho giọng mình trở nên bình thản nhất, cô nói “Em chỉ đang nhìn qua sổ sách. Anh có gì phản đối không?”

“Có đấy, nhất là khi em hành động như thể đang cố bắt quả tang anh lừa em. Em có muốn thuê một nhân viên kế toán để kiểm tra kĩ lưỡng cho chắc chắn Anh không lừa em không? Rồi em sẽ thấy rằng từng xu ở đúng vị trí của nó, nhưng phát triển thêm nữa.”. Anh đi vòng quanh bàn và đứng nhìn xuống cô, đôi mắt đen gay gắt. Nhìn ngang qua, cô thấy anh nắm chiếc mũ chặt đến nỗi những ngón đốt ngón tay anh trắng bệch.

Đột nhiên, cô đóng sầm quyển sổ cái lại và đứng dựng lên, nỗi đau trong lòng quá dữ dội khiến cô không thể ngồi yên thêm một giây phút nào. Hất cằm lên, cô đối lại cái nhìn chăm chăm của anh ngay trên đầu. “Em không hề lo lắng về việc anh có lấy tiền hay không. Em hiểu biết hơn thế. Em chỉ .. hơi ngạc nhiên khi biết mọi thứ đều đứng tên anh. Thậm chí Monica còn không phải là một bù nhìn nữa, trong nhiều năm rồi. Tại sao không ai nói cho em về chuyện này? Anh nghĩ rằng em có thể sẽ biết được chuyện gì xảy ra với nông trại CỦA EM, hay ít ra em nên được thế.”

“Em nên như thế đấy”, anh đồng ý, “nhưng em đã không hề biết.”

“Còn bây giờ thì như thế nào đây?”, cô thách thức, “Bây giờ thì em quan tâm đến chuyện này rồi. Liệu tất cả những thứ này có nên đổi thành tên em hay anh đã bắt đầu tin mọi lời xì xào trong thị trấn

về “Nông trại của Rule Jackson”?”

“Vậy thì hãy đổi đi!” anh nói một cách hung dữ và bất thành linh vung tay khiến cho quyển sổ cái đổ ầm xuống sàn nhà. “Đây là cái nông trại chết tiệt của em, món tiền chết tiệt của em, vậy hãy làm bất cứ thứ gì em muốn đi. Nhưng đừng than van với anh vì anh đã điều hành nó trong khi em thậm chí chẳng thèm hỏi xem nó như thế nào.”

“Em không hề than van!” Cathryn hét lên, đẩy mạnh đồng hóa đơn khiến chúng rung rinh rồi rơi xuống sàn. “Em muốn biết tại sao anh chưa bao giờ nói với em rằng Monica đã ký chuyển giao quyền điều hành cho anh!”

“Có thể vì anh không có lý do! Có thể vì anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó! Anh đã làm việc vất vả như một tên nô lệ trong nhiều năm. Anh còn chẳng có thời gian để đuổi theo em mỗi khi một vài chuyện nhỏ nhặt nào đó xảy ra. Anh có cần phải có sự cho phép của em để trả lương công nhân không, thưa bà Ashe? Và liệu có đúng không nếu anh ký phiếu trả tiền cho hàng rào, thưa bà Ashe?”

“Ồ, cút xuống địa ngục đi! Nhưng trước khi đi hãy nói cho tôi nghe tại sao lại có nhiều tiền như vậy trong cột quyết toán trong khi anh khiến tôi nghĩ rằng không hề có khoản phải trả thêm, rằng mọi lợi nhuận đều trở về với nông trại?”

Bàn tay anh vung lên, rồi anh nắm chặt bắp tay cô, giữ thật chặt khiến nó lằn lại vết trên da cô. “Em có biết tốn bao nhiêu để điều hành một trại ngựa giống?” anh nghiêng răng. “Em có biết một con ngựa giống tốt thì bao nhiêu tiền không? Tụi anh đã phối giống một phần tư số ngựa, nhưng chúng ta đang mở rộng sang kinh doanh ngựa nòi, anh cần thêm hai con ngựa giống và thêm nhiều lứa ngựa cái. Em không thể trả tiền cho chúng bằng thẻ tín dụng của mình, em yêu ạ. Nó tốn một số tiền mặt nhiều kinh khủng để có được. Mẹ kiếp!” đột nhiên anh gầm gừ. “Tại sao anh nên giải thích cho em nhỉ? Em là chủ mà, em có thể làm bất cứ thứ quái gì để em hài lòng.”

“Có lẽ em sẽ làm như thế!” cô la lên, giật mạnh tay mình ra khỏi những ngón tay nặng nề của anh. Mặc cho mọi nỗ lực tốt nhất của mình nhưng nước mắt vẫn cứ rầm rút từ sâu thẳm mắt cô khi cô nhìn chằm chằm vào mặt anh trong giây lát. Rồi thì cô lao đi và chạy ra khỏi phòng trước khi cô tự làm hổ thẹn vì thật sự khóc.

“Cat!” cô nghe tiếng anh gọi khi đóng cửa nhưng vẫn không quay lại. Cô lên lầu, đi thẳng tới phòng mình và cẩn thận khóa cửa lại, sau đó ngồi vào chiếc ghế bập bênh với một tiểu thuyết điệp viên trong tay nhưng không hề đọc, thật ra là không thể nào đọc được. Cô quyết không khóc, dù cho đôi khi cổ họng như nghẹn lại, và cô phải đấu tranh với bản thân thật nhiều. Thật là tốn thời gian nếu khóc. Cô chỉ phải chấp nhận mọi thứ dù có như thế nào đi nữa. Phản ứng hung tợn của Rule khi thấy cô

xem xét những quyển sách đối với cô chỉ có một ý nghĩa: Anh không hề muốn cô biết nông trại hoạt động như thế nào vì anh không muốn cô tiếp quản bất kì thứ gì thuộc về quyền hành của mình. Bất chấp lời buộc tội của anh, cô biết rằng anh thành thật từ tận đáy lòng, và mặt khác cô biết rằng anh thật sự không nghĩ cô đang nghi ngờ. Không, anh đã tấn công cô, vì Rule là một chiến binh giỏi, anh biết luật lệ quan trọng nhất của một trận chiến: Hãy là người đầu tiên tấn công.

Vậy anh ấy kiểu như là một người cuồng tín vì nông trại, cô cố gắng tìm lý do thuyết phục bản thân. Ít ra cô có thể dựa vào anh để làm điều tốt nhất hơn là tìm cách hốt tiền của anh. Cô chỉ muốn anh nghĩ về mình nhiều như cách anh nghĩ đến nông trại. Không gì hơn điều đó, cô sẽ không yêu cầu gì hơn, chỉ đơn giản muốn anh đối xử với mình và nông trại một cách công bằng.

Cô đã nghĩ rằng họ sẽ trở nên thân thiết hơn vào những ngày gần đây, thậm chí ngay cả khi họ ngắt lời nhau, cô đã nhận thức được mối quan hệ giữa hai người, và cô biết anh cũng cảm giác được điều đó. Nó hơn hẳn một mối quan hệ thể xác, ít nhất là đối với cô. Mặc dù chẳng bao giờ cô nhìn anh mà lại không nhớ đến sự mãnh liệt khi làm tình của anh, nhớ tới từng góc nhỏ trong tâm hồn, nhưng cô cảm thấy gần anh bằng những cách khác. “Mơ mộng quá đủ rồi”, cô nghĩ, và để quyển sách rơi xuống lòng mình. Liệu cô có nhận ra rằng Rule là một người đàn ông rất khó để hiểu được?

Sáng hôm sau, mặc dù đã dậy từ rất sớm nhưng cô không xuống lầu cùng anh ăn sáng rồi ở bên anh cả ngày. Thay vào đó, cô nằm yên trên giường tới khi biết rằng anh đã đi khỏi, sau đó dành cả ngày để lau dọn cầu thang, thật ra là để giữ cho bản thân mình bận rộn hơn là vì cái cầu thang thật sự cần được vệ sinh. Cô tránh Rule cả bữa ăn trưa, mặc dù nghe tiếng cười của Ricky vọng lên và biết rằng người em kế đang giữ anh ở cùng bầu bạn. Vậy thì sao chứ?

Sau bữa ăn trưa vội vàng của mình – ăn khi đang đứng trong bếp, sau khi Rule trở lại nông trại, Cathryn tiếp tục công việc dọn dẹp của mình. Cô để dành phòng của Rule lại cuối cùng, cô vô cùng sững sờ khi nhận ra bản thân mình xúc động vì căn phòng còn lưu lại sự hiện diện của anh. Mùi thơm đàn ông ấm nóng của anh dường như trải đầy phòng. Chiếc gối, nơi đầu anh vẫn nghỉ ngơi, vẫn còn lõm xuống. Giường anh thì như có một trận chiến vừa xảy ra trên đó. Quần áo anh mặc ngày hôm trước rớt xuống sàn, và có lẽ chúng đã bị đá sang một bên để lấy đường đi. Không thứ gì khác có thể tạo ra một đồng lộn xộn ngoài áo sơ mi, quần soóc, quần jean và tất.

Cô đã dọn dẹp lại căn phòng lại vị trí cũ, đánh bóng lại đồ đạc trước khi Ricky bước vào và cuộn người trên giường. “Một chút nội trợ sẽ không làm anh ấy ấn tượng đâu.” cô ta lè nè.

Cathryn nhún vai, khó khăn cố giữ bình tĩnh. Đạo gần đây, mọi thứ về Ricky khiến cô khó chịu. “Chị không cố gắng để gây ấn tượng với anh ấy. Chị chỉ đang dọn dẹp nhà cửa.”

“Ồ, thôi nào. Chị dành từng ngày với anh ấy, cho anh thấy rằng chị thích thú nông trại như thế nào. Điều đó sẽ chẳng làm khác được gì đâu. Anh ấy nhận bất kì thứ gì chị đưa ra và dùng nó chừng nào mà anh muốn, nhưng anh sẽ không bao giờ đưa lại cho chị thứ gì cả. Đây là tiếng nói của kinh nghiệm đấy.” cô ta thêm vào cộc lốc.

Cathryn làm rơi miếng xi, nắm chặt bàn tay lại. Quay sang Ricky, cô nói một cách nóng nảy “Tôi mệt mỏi với chuyện này rồi. Tôi nghĩ cô chỉ ghen tị thù hằn thôi. Anh ấy chưa bao giờ là người tình của cô, và cô không thể nào thuyết phục được tôi rằng anh ấy đã là người tình của cô cả. Tôi nghĩ cô đã cố gắng hết sức để lôi kéo anh ấy lên giường nhưng anh ấy từ chối, và giờ thì cuối cùng cô đối mặt với sự thật rằng anh ấy sẽ không bao giờ trở thành người yêu của cô cả, và cô không thể nào chấp nhận được sự thật đó.”

Ricky ngồi dậy, mặt cô trở nên trắng bệch. Cathryn trở nên căng thẳng, chuẩn bị cho một cuộc tấn công, vì cô biết rằng Ricky luôn nổi nóng với những ý kiến đối lập mình dù là nhỏ nhất. Nhưng thay vào đó, cô ta nhìn Cathryn một hồi lâu, toàn thân căng thẳng. Rồi từ từ nước mắt cô tuôn ra. “Tôi đã yêu anh ấy từ rất lâu” cô thì thầm, “Cô có biết tôi cảm thấy như thế nào không? Tôi đã chờ đợi trong nhiều năm, chắc chắn rằng một ngày nào đó anh sẽ quyết định chọn tôi là người anh thật sự mong muốn; và rồi cô xuất hiện để tuyên bố quyền sở hữu của mình, nó giống như là anh ấy đã đóng sầm cánh cửa vào mặt tôi vậy. Khốn nạn, cô đã đi nhiều năm. Cô đã không cho anh ấy chút thời gian nào, nhưng vì cô làm chủ cái nông trại khi họ còn gầy này nên anh ta đã bỏ rơi tôi để có thể theo đuổi cô.”

“Hãy nghĩ lại đi!” Cathryn ngắt lời, “Anh ta đang lợi dụng tôi, hay chính tôi mới đang lợi dụng anh ta?”

“Anh ấy đang lợi dụng cô!” Ricky nói to. “Cô không phải là đối thủ của tôi, chưa bao giờ cả, ngay cả khi anh ấy làm tình với cô bên bờ sông. Chính nông trại này, mảnh đất này, là thứ anh ấy yêu. Cô chả là gì đối với anh cả, không ai trong chúng ta là gì cả. Tôi đã cố gắng khiến cô hỏi anh ấy về nói, nhưng cô thật hèn nhát, đúng không? Cô sợ những gì anh ấy sẽ nói với cô.”

Môi của Cathlyn cong lên. “Tôi không đòi hỏi những lời cam kết trừ khi mối quan hệ là nghiêm túc.”

“Và cô đang lợi dụng anh ấy để xả hơi?” Ricky nói. “Anh ấy có biết điều đó không?”

“Tôi chưa hề lợi dụng anh ta gì cả.” Cathryn phủ nhận, nhìn xung quanh xem có thứ gì để ném không, một đồ kỉ niệm từ thời ấu thơ mà cô khó khăn lắm mới kiếm chế được.

“Tôi cá là cô chưa làm thôi.”

Chỉ khi Ricky đi ra, cũng đột ngột như khi cô ta xuất hiện, mới có thể cứu Cathryn khỏi cơn thịnh nộ. Cô đứng giữa phòng, ngực nặng trĩu khi cố kiểm soát sự bình tĩnh của mình. Cô không nên để Ricky đánh đổ mình như thế, nhưng cô nhạy cảm như một cái cò súng và Ricky luôn lại biết cách để kích hoạt nó. Cô đã có được chút sự thanh bình khi lấy David, nhưng kể từ khi trở về Texas, nó đã không còn nữa. Những ngày gần đây, cô quyết liệt chối bỏ ý nghĩ, dù yêu hay đấu tranh, sự kiềm chế của cô đang mất dần.

Cô vẫn không muốn gặp Rule, vì vậy khi nhận được cuộc gọi lúc chiều của Wanda Wallace cô rất vui mừng, nhất là khi Wanda phấn khởi nhắc cô về buổi dạ hội truyền thống vào thứ Bảy. Hôm nay là thứ Bảy, Cathryn đột nhiên muốn tham gia. “Tớ đã nói với rất nhiều người rằng cậu sẽ đến”, Wanda cười lớn, tự cho phép mình vui thích một ít trước sự ép buộc hòa nhã này. “Tất cả chúng tớ đều có mặt đấy, không bắt buộc phải nhảy đâu vì thế cậu không thể làm chúng tớ thất vọng được. Sẽ vui lắm đấy. Không cần trang trọng đâu, một cái sundress là hợp nhất, những người lớn tuổi như chúng ta bây giờ nên giảm thiểu việc mặc quần jean lại vì bây giờ mông chúng ta to hơn nhiều rồi” cô hài hước nói.

“Có vẻ như lâu lắm rồi tớ chưa mặc váy”, Cathryn thở dài, “Cậu đã thuyết phục được tớ đấy. Gặp cậu ở đó nhé.”

“Chúng tớ sẽ giữ chỗ cho cậu”, Wanda hứa.

Ý nghĩ gặp mặt lại bạn học cũ làm cho Cathryn căng thẳng, cô tắm rửa và trang điểm, sau đó chải mái tóc đỏ sẫm của mình thành những lọn nhỏ bông bênh xoa ngang vai. Chiếc sundress mà cô chọn khá đơn giản, quai váy bản lớn để chịu trên vai cô và phần váy phồng làm nổi bật vòng eo thon nhỏ của cô. Cô đeo một chiếc thắt lưng hình rắn màu vàng quanh eo và duyên dáng trượt một chiếc vòng rất hợp với chiếc váy vào cổ tay. Đôi sandal xinh xắn, gót mảnh hoàn tất phần trang phục. Cô nhìn hình ảnh mình trong gương. Trong chiếc váy trắng thơ ngây đó, cô trông lại giống như cô thiếu nữ thuở nào.

Cô tạt ngang nhà bếp để báo cho Lorna nơi cô đến và người đầu bếp gật đầu. “Cô có giỏi tí nào trong việc hòa nhập xã hội không? Sao cô không chọn một cành hoa dành dành trong bụi cây kia và cài nó lên tai? Tôi thích mê những bông hoa dành dành” bà nói mơ màng.

Tự hỏi không biết chuyện lãng mạn nào trong quá khứ đã gắn với hoa dành dành, cô ngoan ngoãn ngắt một bông hoa màu trắng sữa và đưa đến mũi một lát để thưởng thức mùi hương ngọt ngào đáng ngạc nhiên. Cô cài chặt nó sau tai mình rồi quay lại nhà bếp để cho Lorna đánh giá, và người phụ nữ lớn tuổi ra ý tán thành. Cùng lời nhắc nhở lái xe cẩn thận của Lorna, cô đi đến chiếc xe trạm và trượt vào sau vô lăng, vui vì tránh được ngay cả cái liếc mắt của Rule suốt một ngày dài.

Dạ vũ được tổ chức ở trung tâm cộng đồng theo như cô nhớ. Nó là một tòa nhà khá lớn, có khả

năng phục vụ một đám đông người khiêu vũ, đủ bàn và ghế cho những ai muốn ngồi, có một ban nhạc trên sân khấu nổi và một trung tâm ăn uống nhỏ, nơi bán nước ngọt cho những người trẻ và bia cho người lớn tuổi hơn. Thanh thiếu niên rất khó để mua một ly bia bởi vì mọi người quen biết lẫn nhau, vì vậy bọn họ không có hy vọng để nói dối tuổi tác. Khi Cathryn đến thì đã có một đám đông đáng kể có mặt và cô phải đỗ chiếc xe trạm ở tận cuối bãi, nhưng thậm chí trước khi cô có thể đến tòa nhà thì cô đã bị các anh chị lớp trên gọi lại, và rốt cuộc cô tham gia vào trung tâm của một nhóm đang cười đùa huyên náo.

“Đằng này!”, cô nghe thấy tiếng Wanda gọi và nhìn xung quanh tới khi thấy bạn mình đang đứng nhón chân và vẫy tay điên cuồng. Cô vẫy tay lại và tìm đường đi qua đám đông cho đến khi tới được bàn của Wanda, cô ngồi nhẹ nhõm vào chiếc ghế đã được dành sẵn cho mình.

“Úi cha!”, cô cười lớn, “Mình hẳn phải già hơn so với mình tưởng! Chỉ việc đi qua đám đông này thôi cũng làm cho mình mệt lả.”

“Nhìn cô không giống như đang mệt,” một người đàn ông tóc đen nói đầy ngưỡng mộ, dựa vào bàn và nghiêng về phía cô. “Cô trông vẫn giống như người đẹp đã làm tan nát trái tim tôi hồi cấp hai.”

Cathryn nhìn người đàn ông với một sự tập trung dữ dội, cố gắng nhớ xem người này có phải là một trong những đứa bạn cùng lớp với mình không, nhưng cô hoàn toàn không tài nào nhớ ra được. Rồi nụ cười nửa miệng của anh ta đột nhiên khiến cô nhớ lại, cô nói thân thiện: “Glenn Lacey! Anh trở về Texas hồi nào thế?”. Gia đình anh ta đã rời Texas từ hồi cô học cấp hai, vì vậy cô chẳng bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp lại anh.

Anh ta bốn cột, “Khi tôi tốt nghiệp trường luật. Tôi đã quyết định rằng Texas cần lợi ích từ những hiểu biết của mình.”

Rick Wallace, chồng của Wanda khuyên cô: “Đừng chú ý làm gì. Tất cả nền giáo dục đó đã phá hỏng khiêu hài hước của anh ta.”. Anh hỏi Cathryn, “Em có nhận ra những người còn lại không?”

“Em nghĩ vậy,” cô nói và nhìn quanh bàn. Kyle Vernon, người bạn đặc biệt của cô, cũng ở đó với vợ của mình, Hilary, và cô ôm cả hai người họ. Cô nhớ lại lời dự đoán vui của Ward Donahue và Paul Vernon rằng con họ sẽ lấy nhau khi chúng lớn lên, nhưng tình bạn từ thuở thơ ấu vẫn tồn tại và chẳng ai trong họ có tình cảm đặc biệt với nhau cả. Pamela Bowing, một người đàn bà cao và ngăm đen, là một thiên tài của những trò tinh quái ẩn sau thái độ uể oải của mình. Cô ta là bạn thân của Cathryn hồi trung học, và cả hai đã có một cuộc họp mặt thật vui vẻ. Pamela đi cùng một người đàn ông mà Cathryn không nhận ra được. Anh ta được giới thiệu là Stuart McLendon, đến từ Úc. Anh ta đang tới thăm khu vực trong khi học về nông trại Texas. Điều này khiến Glenn Lacey là người đàn ông duy nhất chưa có

bạn tình, và mặc nhiên, anh ta bị ghép đôi với cô. Cô vui với sự sắp đặt này, vì cô thích anh ta khi còn trẻ và cũng chẳng thấy có lí do gì để thay đổi ý thích này cả.

Họ cố gắng đuổi kịp cuộc đàm luận trong thời gian ngắn, nhưng cả nhóm đang trong lúc hăng say nhất nên họ đành bỏ cuộc. Wanda nhăn nhó với đám đông. “Kể từ khi nhạc xuynh của Texas trở nên phổ biến, việc tìm ra một ban nhạc chơi những bản dễ chịu, chậm rãi và đầy mơ mộng ngày càng khó hơn.” Cô phàn nàn. “Và trước đó là nhạc disco.”

“Em để lộ tuổi tác của mình rồi đó.” Rick chọc ghẹo. “Chúng ta đâu có nhảy những bài dễ chịu, chậm rãi, và đầy mơ mộng khi còn đi học.”

“Em cũng đâu phải là mẹ của hai đứa quý hời còn đi học đâu.”, cô trả miếng. Nhưng bất chấp những gì mình nghĩ về kiểu nhảy hiện tại, cô vẫn nắm lấy tay và dẫn anh vào sàn nhảy. Trong vài phút chiếc bàn trở nên trống trải, và một cách tự nhiên, Cathryn vẫn bị ghép cặp với Glenn Lacey. Anh cao đủ để khiến cô thoải mái khi nhảy cùng. Còn kỹ thuật nhảy của anh thì thật là mượt mà và dễ theo, anh cũng không bận tâm gì đến những nhịp khác thường. Anh chỉ đơn giản giữ cô thật chắc, nhưng không quá gần để khiến cô phải miễn cưỡng, và họ di chuyển cùng nhau theo tiếng nhạc. “Cô quay về đây và ở lại chứ?”, anh ta hỏi. Cô ngược nhìn vào đôi mắt xanh thân thiện của anh và cười, “Tôi chưa biết nữa.”, cô nói, không muốn đi sâu vào toàn bộ câu chuyện.

“Có lý do nào để cô không ở lại chứ? Nông trại là của cô mà, phải không?”

Anh ta có vẻ là người duy nhất nhận ra điều đó, việc cô toét miệng cười với anh cho thấy sự cảm kích của mình. “Chỉ là tôi đã đi một thời gian dài. Bây giờ tôi có cuộc sống và bạn bè ở Chicago.”

“Tôi cũng đã đi khỏi đây một thời gian dài, nhưng Texas vẫn là nhà.”

Cô nhún vai, “Tôi chưa quyết định nữa. Nhưng tôi cũng không có kế hoạch nào trở về Chicago ngay lập tức cả.”

“Tốt đấy.” Anh ta nói dễ dàng. “Vì anh sẽ vui lòng cho em cơ hội để làm tan nát tim anh một lần nữa, nếu như em không phiền.”

Cô ngẩng đầu lên và cười thích thú, “Hay đấy! Dù sao đi nữa, em làm tan nát trái tim anh hời nào chứ? Anh chuyển đi trước khi em đủ lớn để bắt đầu hẹn hò.”

Anh ngẫm nghĩ điều đó, cuối cùng nói, “Anh nghĩ nó bắt đầu khi anh mười hai, còn em thì khoảng mười tuổi. Em là một cô bé nhỏ hay xấu hổ với đôi mắt to và sâu. Và em đã gọi lên trong anh bản năng được bảo vệ cho người khác. Khi em mười hai tuổi, anh phải chuyển đi khá xa. Anh chưa bao giờ có

thể quên được đôi mắt của em.”

Đôi mắt anh sáng lấp lánh khi anh nói với cô về cơn say nắng của mình hồi trẻ và họ đã cười cùng nhau, nhớ lại những tình yêu đầy đau khổ và vụng về mà ai cũng trải qua ở thời thanh niên.

Một lúc sau, anh ta nói từ tốn, “Wanda nói với anh rằng em là một quả phụ.”

Cô chưa bao giờ không cảm thấy cơn đau nhói vì thương tiếc mỗi khi nghĩ đến David, và đôi lông mi dày khép lại che phủ đi nỗi buồn trong mắt cô. “Vâng. Chồng em mất cách đây hơn hai năm. Anh đã kết hôn chưa?”

“Rồi, hồi anh còn học đại học. Nó chẳng kéo dài tới khi ra trường. Cũng chẳng có gì quá đau buồn cả” anh ta nói với một nụ cười nửa miệng đầy sức quyến rũ. “Nó không thể nào là một tình yêu bền được vì tụi anh chỉ phó mặc cho số phận và li dị mà không có bất kì cuộc cãi vã cay đắng, miễn cưỡng nào. Tụi anh không có con hay tài sản gì để tranh chấp, vì vậy chỉ ký những giấy tờ, dọn đồ, và kết thúc.”

“Vậy anh không có “bạn đặc biệt” nào từ hồi đó à?”

“Có một lần”, anh thừa nhận, “một lần nữa, cũng chẳng có gì kéo dài. Anh cũng chẳng vội. Anh cần thực tập trước khi thực sự bắt đầu tìm vợ. Vậy chắc phải vài năm nữa.”

“Nhưng anh dứt khoát muốn một người vợ?”, cô hỏi, có chút ngạc nhiên về quan điểm của anh. Hầu hết những người đàn ông độc thân mà cô biết, đặc biệt là những người đã từng ly hôn, có một quan niệm rõ ràng về việc không kết hôn một lần nữa và thay vào đó là sống cuộc sống yêu đương gấp rút.

“Chắc rồi, anh muốn một người vợ, những đứa con, tất cả chỉ có thế. Anh yêu thích cuộc sống gia đình”, anh thừa nhận. “Nếu bây giờ gặp được một người phụ nữ mà anh rung động mãnh liệt, anh sẽ quyết cưới cô ấy bằng mọi giá, chỉ tiếc rằng anh vẫn chưa tìm được cô ấy.”

Cathryn cảm thấy nhẹ nhõm vì anh ta không có cảm xúc mãnh liệt với mình, điều đó làm cô bớt căng thẳng trước sự hiện diện của anh. Anh nhìn cô như nhìn một người bạn, không hề say đắm, đó chính xác là điều cô muốn. Vì thế cô đã nhảy vài điệu với anh ấy và trở về bàn trong tình trạng vô vọng tìm kiếm một thứ gì lạnh để uống.

“Tôi vinh dự được làm việc này đây,” Kyle Vernon nói. “Có quý cô nào muốn uống một cốc bia không?”

Không một người phụ nữ nào muốn uống bia, thay vào đó họ chọn nước ngọt, và anh ta chen lấn

vào đám đông. Dù vậy, chỉ sau năm phút, anh ta trở về với một cái mâm trên đó có những chai bia lớn và những lon coca theo yêu cầu. Thời gian trôi qua rất dễ chịu khi họ nói chuyện với nhau và thỉnh thoảng đổi cặp cho nhau. Glenn mời Cathryn ăn tối vào tuần sau và cô đồng ý, chắc chắn thế bởi cô sẽ phát điên nếu không có lúc nào tránh xa sự hiện diện của Rule.

Đêm đã về khuya và cô lại nhảy với Glenn lần nữa, đám đông đã thưa dần bởi vì có một số người bắt đầu đi về, khi đó cô nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen huyền của Rule phía bên kia phòng. Anh đang đứng đó, không nói chuyện với một ai, và cô cảm thấy sức nóng từ cái nhìn của anh. Giật mình, cô có cảm giác là anh đã đứng đó được một lúc, quan sát cô nhảy với Glenn. Khuôn mặt anh phủ một mặt nạ cứng rắn, không cảm xúc. Cô quay đi và tiếp tục nhảy. Vậy là anh ấy ở đây. Vì cái gì nhỉ? Cô chẳng làm chuyện gì nên tội cả.

Trong vòng mười lăm phút sau đó, mọi người lần lượt ra về. Ngày khi cô chào tạm biệt các bạn mình, cô cảm thấy những ngón tay dài quấn quanh cánh tay cô, cô biết sự đụng chạm này, biết đó là anh trước cả khi quay lại nhìn anh.

“Anh cần đi nhờ một chuyến về nông trại,” anh nói dịu dàng. “Một trong số những người đi cùng với anh đã mượn xe tải của anh.”

“Tất nhiên rồi,” Cathryn đồng ý. Cô còn có thể làm gì nữa? Cô không nghi ngờ việc anh đã cho mượn xe của mình, thậm chí cô còn tự hỏi anh đã mất bao lâu để tìm được một người muốn mượn nó. Dù thế nào thì điều ấy cũng không quan trọng. Sau vài giây, cô đi cùng anh xuống bãi đất dài của bãi đỗ xe, tay của anh vẫn làm ấm khuỷu tay cô.

“Anh sẽ lái,” anh nói, lấy chìa khóa từ tay cô khi cô đang mở cửa. Không hề phản đối, cô vào xe và trượt sang ghế hành khách.

Anh lái xe trong im lặng, khuôn mặt nhìn nghiêng cứng rắn không biểu lộ gì dưới ánh sáng mờ mờ loang loáng. Cathryn nhìn mảnh trăng khuyết mỏng manh cuối tháng, và cô nhớ ánh sáng bàng bạc đã phủ khắp giường khi anh làm tình với cô. Ký ức nhen lên một ngọn lửa đang từ từ cháy trong cô và cô cự quậy như có gì thôi thúc. Giá mà cô không nhận thức rõ rằng anh đang ngồi kế bên mình! Cô có thể cảm thấy mùi hương nam tính quyến rũ đầy bạo động của anh, và cô nhớ lại trong tâm trạng thất vọng, những gì cô đã cảm thấy khi được ôm chặt lấy anh trong những chuyển động ân ái tưởng như vô tận khi đó.

“Hãy tránh xa Glenn Lacey.”

Tiếng gầm gừ trầm trầm đầy giận dữ làm cô giật mình, kéo cô ra khỏi giấc mơ nhục cảm, và cô

nhìn anh chăm chăm “Cái gì cơ?” Cô hỏi gặng, dù cô hoàn toàn hiểu những gì anh nói.

“Anh nói anh không muốn em đi chung với Glenn Lacey.” Anh giải thích rõ hơn cho cô hiểu “Hay bất cứ người đàn ông khác, dù là việc gì đi nữa. Đừng nghĩ rằng chỉ vì anh đồng ý tránh xa giường em thì anh sẽ đứng nhìn em để người đàn ông khác lên đó.”

“Nếu em muốn đi ra ngoài với anh ấy thì em sẽ làm như thế,” cô nói bướng bỉnh “Anh nghĩ anh là ai để nói với em cứ như thể em quen lên giường cùng bất cứ người đàn ông nào yêu cầu em thế? Chúng ta chưa đính hôn với nhau, Rule Jackson, vì thế anh chẳng có quyền quản lý việc em gặp gỡ ai cả.”

Cô nhìn thấy quai hàm anh siết chặt lại, và anh đốp lại “Em có thể không đeo nhẫn của anh trên ngón tay mình, nhưng em sẽ là đồ ngốc nếu nghĩ rằng anh sẽ giả vờ như không có gì xảy ra giữa chúng ta. Em là của anh, Cathryn Donahue, và anh sẽ không để bất kỳ ai xâm phạm những thứ của mình.”

CHƯƠNG 7

Cathryn gần như đờ đẫn với sự dâng trào khó hiểu của sự hài lòng pha trộn với sự giận dữ. Cô thích thú vì anh có lẽ đang ghen, nhưng sau đó phản ứng quen thuộc của cô với cách xử sự ngạo mạn của anh lấn át cả cảm xúc hài lòng của cô và cô kích động quay lưng lại anh. “Anh không phải là chủ em, và anh chưa bao giờ là thế!”

“Em thấy an toàn trong thế giới mộng mơ nhỏ bé em vừa dựng lên hả?” anh hỏi nhẹ nhàng đầy đe dọa, và giọng anh là một lời cảnh báo. Cô rơi vào im lặng, không có nói gì thêm trong suốt chặng đường quay về nông trại.

Dù cho, hay có lẽ là nhờ có sự yên lặng, không khí giữa họ đột nhiên nặng nề với thái độ chống đối và một sự nhận biết giới tính đang lớn dần. Chỉ mới chiều hôm đó, cô đã nghĩ bản thân cô quá giận dữ và hết ảo tưởng với anh đến mức anh không thể tác động đến cô thêm nữa nhưng giờ thì cô phát hiện giả định đó mới sai lầm nghiêm trọng làm sao. Giờ đây, cô thậm chí còn không thể liếc sang anh mà không nhớ lại ánh trắng trên mặt anh khi anh yêu cô, mà không nếm nấp vị của miệng anh trong ký ức hay không nhớ lại nhịp chuyển động mạnh mẽ của anh.

Khi anh cho xe dừng ngay bậc cấp lên nhà, cô ra khỏi xe trước khi xe dừng hẳn lại. Cô vội vã chạy lên các bậc cấp và băng qua phòng bếp gần như chạy, nghe thấy tiếng gót ủng của anh nện vang thành thịch phía sau khi anh đi theo cô. Ngôi nhà rất tối, nhưng cô biết rõ nhà mình và di chuyển nhanh qua bóng tối, mong muốn an toàn về tới phòng và đóng cửa lại bỏ mặc anh ở ngoài (haha, muốn là 1 chuyện còn thực tế thì ...). Nhưng đây cũng là nhà anh, và cô chỉ mới lên đến nửa cầu thang thì thân hình anh va vào cô làm cô loạng choạng, rồi cô bị nhấc bổng lên bởi cánh tay rắn chắc đang vòng qua ngang eo cô và nhấc cô lên như một đứa trẻ. “Đặt em xuống!” cô thì thầm, đá chân về phía sau trong nỗ lực làm anh vấp ngã khi cô không thềm quan tâm đến vị trí bấp bênh ngay trên cầu thang của hai người. Anh gầm gừ khi cô đá một cú đau điếng vào ống quyển, ngay phía trên chiếc bốt của anh. Thay đổi cách ôm của mình, anh luồn cánh tay còn lại xuống dưới đầu gối cô và nhấc cô lên tì vào ngực anh. Cô chỉ có thể thấy bóng mờ của khuôn mặt anh khi nó gần hơn và cô khăng khăng lần nữa “Rule, thả em xuống!” Không có câu trả lời, và khi cô cố gắng chống lại anh lần nữa, anh cắt ngang cô bằng cách ép chặt miệng anh lên miệng cô trong một cái hôn nóng bỏng, cuồng dã làm thâm tím môi cô và tạo ra những tiếng rên như sấm trong huyết quản cô.

Bóng tối và những cử động của anh làm cô hoảng hốt, làm xúc cảm của cô mất phương hướng khi anh chuyển tay mình phía dưới đầu gối cô và thả cô trượt xuống dọc theo người anh, trong lúc đó miệng anh vẫn đói khát, làm thâm tím và làm tan chảy miệng cô. Cathryn run rẩy khi cô cảm thấy vật nam tính đang khuấy động của anh lướt qua người cô; sau đó tay anh khum lấy hông cô và kéo cô sát vào anh, hun nóng cô qua lớp vải mỏng manh bằng hơi nóng và sức hấp dẫn của dục tình.

Vận dụng đến tối đa nỗ lực của ý chí, cô kéo miệng mình tránh xa miệng anh và phản kháng anh trong tiếng thì thầm dữ dội, “Ngừng lại đi! Anh đã hứa rồi! Monica ...”

“Mặc xác Monica” anh gầm gừ, với tiếng dội âm vang từ sâu thẳm trong ngực. Bàn tay cứng rắn của anh chụp vào cằm cô và nâng nó lên “Mặc xác Richky, và mặc xác những người khác. Anh không phải con đực đã bị thiến và thuần phục để em có thể nghênh ngang đi qua trước mặt mà không mong muốn bị thu hút với cái mà em đang mời mọc, và anh cũng đáng bị vứt quách đi nếu anh cứ đứng nhìn vài tên đàn ông khác dễ dàng đoạt lấy em”

“Chẳng có gì giống thế giữa Glenn và em cả!” cô gần như hét lên với anh.

“Và anh sẽ đảm bảo chắc chắn là sẽ không bao giờ có” anh thô bạo nói.

Anh đột ngột với tay ra và bật đèn lên, và Cathryn ngạc nhiên nhận ra cô đã ở trong phòng của mình. Cô đã bị bối rối vì bóng tối đến mức cô nghĩ họ vẫn còn ở giữa cầu thang. Cô vội vàng bước lùi lại, không thoả mái tự hỏi cô có thể thuyết phục anh thoát khỏi tâm trạng nguy hiểm này không nữa. Anh có vẻ còn hơn cả nguy hiểm; với đôi mắt nheo hẹp lại, lỗ mũi nở rộng, anh làm cô nhớ đến con ngựa hăng máu nhất trong những con ngựa hăng máu trên cả thế giới trong bãi chăn thả của nó. Anh bắt đầu cởi khuy áo sơ mi với sự chăm chú lặng lẽ và cô buộc phải lên tiếng “Thôi được” cô nói run run “Em sẽ không gặp Glenn nữa nếu đó là điều anh muốn ...”

“Quá muộn rồi” anh cắt ngang với một giọng nhẹ nhàng gần như không thành tiếng, điều đó nói cho cô biết rằng anh đã định làm đến cùng.

Cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông cởi quần áo nhanh đến thế (:D). Anh trút bỏ quần áo mà không lãng phí một động tác nào rồi quăng đám quần áo sang bên. Khi không mặc gì, anh thậm chí còn đe dọa hơn cả khi anh mặc quần áo, và việc nhìn thấy cơ thể săn chắc, cơ bắp của anh làm cô khó thở, những từ ngữ chống đối nghẹn lại nơi cổ họng. Cô dùng đôi tay mảnh dẻ, vô lực để đẩy anh và anh tóm lấy nó, lật ngửa lòng bàn tay lên và đưa tới bên miệng anh. Đôi môi anh thiêu đốt da cô; lưỡi anh vờn một thông điệp cổ xưa trên lòng bàn tay nhạy cảm của cô. Rồi anh ấn tay cô áp lên vòm ngực thô nhám lông của mình. Cathryn rên lên với cảm xúc mê mị bị khuấy động do việc chạm vào anh, không nhận thấy cô đã rên lên thành tiếng. Sự gia tăng hơi nóng khao khát đang làm cô quên rằng cô không muốn điều này xảy ra lần nữa. Anh mới đẹp làm sao và cũng nguy hiểm làm sao. Cô muốn vuốt ve con báo này chỉ thêm một lần nữa, cảm nhận những múi cơ trơn mượt lượn dưới đầu ngón tay mình. Cô dịch lại gần hơn và đặt bàn tay còn lại lên ngực anh, trải rộng những ngón tay ra và lượn chúng trên cơ thể rắn chắc và ấm nóng của anh. Ngực anh nhô lên hạ xuống ngày một nhanh khi hơi thở anh bắt đầu rượt đuổi ngoài giới hạn của hai lá phổi, và tim anh nện như sấm hoang đại trên lòng bàn tay cô, rập mạnh vào những xương sườn khoẻ mạnh - cái lồng bảo vệ nó.

“Ừ” anh khẽ rên “Ừ. Chạm vào anh đi”

Đó là một lời mời mọc hứa hẹn khoái lạc mà cô không bao giờ có thể từ chối. Cô tìm kiếm hai đầu ti đàn ông nhỏ, bẹp của anh với những đầu ngón tay nhạy cảm và khuấy động hai điểm nhỏ này thành căng cứng. Anh thốt lên một âm trầm sâu trong cổ họng nửa giống như rên ừ ừ, nửa như gầm gừ, và với ra sau cô tìm khóa kéo của váy cô. Trong có nửa phút cô đã đứng trước anh chỉ còn lại hai cái vòng hai bên cổ tay và bông hoa cài trên tóc. Thân thể đàn bà mềm mại của cô phá vỡ sự kìm chế của anh và anh vội vã kéo mạnh cô vào anh, áp sát khuôn ngực mềm mại, căng đầy của cô lên vùng ngực bằng phẳng, rắn chắc của anh. Môi anh trên môi cô và lưỡi anh thâm nhập vào miệng cô, chinh phục một kẻ địch giờ không còn chống đối lại anh. Con báo không muốn nằm dài để bị tấn công.

“Hoa dành dành là sự ưa thích của anh đây”, anh thì thầm, buông lỏng cô lâu vừa đủ để hái bông hoa từ tóc cô xuống. Ngực cô vẫn áp vào anh bởi cánh tay phải ôm vòng cứng ngắc quay cô, và anh luồn bông hoa mềm mượt vào khe hẹp nơi ngực cô, kẹp nó giữa 2 bầu ngực. Rồi anh di chuyển cô lùi lại sau và cái giường chạm vào kheo chân cô; cô ngã lên nó và anh ngã theo cô, không để cho cơ thể họ tách rời nhau.

“Anh muốn em nhiều làm sao” anh rên rỉ, trượt xuống để vùi mặt vào thung lũng ngọt ngào nơi ngực cô giờ đây đang nồng nàn hương hoa dành dành. Môi và lưỡi anh rong chơi qua đôi gò ngực đầy đặn, khiêu khích hai núm vú hồng hồng chuyển thành hai nụ nhỏ căng mọng; cơn chấn động hoang dại rượt đuổi khắp người cô. Tại sao phải là như thế này với anh? Thậm chí David cũng không thể thuyết phục cô làm tình với anh trước cuộc hôn nhân của họ, nhưng với Rule, cứ như thể cô không có ý chí, không có đạo đức. Cô là của anh để chiếm lấy, bất cứ khi nào anh muốn. Sự tự hiểu biết chua xót đó cũng không làm giảm sự hưởng ứng mạnh mẽ của cô với anh. Nỗi khao khát nặng trĩu đang rộn ràng nơi vùng kín của cô, làm toàn thân cô đau đớn với một nỗi đau riêng tư chỉ anh mới có thể làm dịu bớt. Cô uốn người lên gần anh và anh rời ngực cô để phủ người lên cô, đôi chân đầy lông của anh thô nhám và nặng nề trên đôi chân thanh mảnh của cô. “Nói em cần anh đi” anh khàn khàn đòi hỏi.

Không ích gì để phủ nhận nó khi cơ thể của chính cô sẽ biến cô thành kẻ nói dối. Cathryn chạy lòng bàn tay mình xuống hai bên sườn cơ bắp của anh và cảm thấy cả cơ thể đang anh đang căng ra vì khao khát “Em cần anh” cô nói “Nhưng điều này thì giải quyết được gì!”

“Trái lại, nó giải quyết vấn đề chính yếu của anh” anh nói, đẩy đùi cô tách ra. Anh lấp đầy cô và Cathryn khép mắt lại trong cơn khoái cảm đang gia tăng. Anh ngay lập tức khẽ lắc cô, làm cô phải mở mắt lại “Nhìn anh này” anh yêu cầu giữa hai hàm răng nghiến chặt “Đừng nhắm mắt khi anh yêu em! Nhìn anh, quan sát khuôn mặt anh khi anh vào trong em”

Điều này gợi tình đến nỗi cô khó mà chịu đựng nổi. Cô từ từ đón nhận anh vào trong cô trong khi cô chăm chú nhìn gương mặt anh phản chiếu cảm xúc giống hệt cảm xúc đang nhấn chìm cô. Đôi mắt anh mở rộng; một làn sóng gần như là đau đớn lướt qua rồi lại lướt qua khuôn mặt anh khi anh bắt đầu nhịp điệu yêu đương. Nước mắt trào dâng lên mắt cô khi cô cảm thấy chính mình vô lực uốn cong lên vươn tới sự đủ đầy. “Dừng nó lại đi!” cô ghen ngào, nài xin, bấm sâu móng tay vào người anh “Rule, làm ơn đi!”

“Anh đang cố cho em sung sướng đây. Cat ... oh, *Cat!*”

Cô nghe thấy tiếng hét vừa thoát ra từ anh, rồi sau đó mọi thứ trở nên quá nhiều. Chết, hẳn cũng là thế này đây, là sự rã rời hoàn toàn của tâm trí, sự mãnh liệt dồn nén, rồi sự bùng nổ của các cảm xúc,

theo sau nó là một sự yếu ớt tới bao vây rồi lớn dần và một sự lãng quên hiện thực. Đây là trải nghiệm đáng sợ nhất trong đời cô, nhưng cô hoàn toàn đi theo nó và để mặc mình bị nó chinh phục. Bên rìa của nhận thức, cô cảm thấy những đòi hỏi mà cơ thể mạnh mẽ của anh đang ép lên cô khi anh cũng vươn tới sự thỏa mãn, và trong một khắc sự nhận thức của thể xác đó là mối liên kết duy nhất của cô với sự tỉnh táo. Sự nhận biết đầy đủ của cô từ từ quay lại và cô mở mắt để tìm anh phía trên cô, gạt tóc đang xoà trên mặt ra trong khi anh khẽ ngậm nga với cô và kéo cô nằm áp lưng vào anh. Cả cơ thể anh lấp lánh những giọt mồ hôi, mái tóc đen dán sát vào đầu, đôi mắt đen huyền lấp loé. Anh là một thí dụ hoàn hảo cho phái mạnh, ban sơ và hoan hỉ trong chiến thắng mới rồi với điều huyền bí của đàn bà.

Nhưng những từ đầu tiên anh nói lại là sự lo lắng dịu dàng “Em ổn chứ?” anh hỏi, không gỡ cơ thể họ ra mà kéo cô lại gần anh hơn.

Cô muốn kêu lên rằng cô không thể nào ổn được, nhưng thay vì thế cô gạt đầu và quay mặt vào chỗ lõm ẩm ướt trên vai anh, vẫn quá run rẩy để thốt lên lời. Mà cô có thể nói gì với anh? Rằng cô cần anh với một sự khẩn thiết ngoài tầm của suy nghĩ có lý trí, ngoài tầm kiểm soát của cái ý chí vẫn giữ cô tự hào ngẩng cao đầu thậm chí cả khi chồng cô chết đi? Chính cô không thể nào hiểu nổi nó, thì làm sao cô có thể giải thích nó với anh?

Lòng bàn tay anh dịu dàng ôm lấy cằm cô và đẩy nó lên. Cô không mở mắt ra, nhưng có thể cảm nhận nụ hôn anh dịu dàng đặt lên cô, đôi môi lướt nhẹ như một cái vuốt ve, như một làn gió thoảng và như một lời thì thầm. Rồi anh quấn tay quanh cô và đặt cô sát lại anh hơn nữa, hơi thở anh khuấy động làn tóc mai bên thái dương cô, “Ngủ đi em” anh gừ gừ, nhẹ nhàng yêu cầu.

Cô ngủ, mệt mỏi vì một đêm khiêu vũ, những giờ muộn màng, và cuộc ân ái ướt át và đầy đòi hỏi của anh. Cảm giác được ngủ trong vòng tay anh thật quá tuyệt vời, như thể cô thuộc về nơi đó.

Nhưng cô thức dậy với nhận thức rõ rệt rằng có gì đó không ổn. Cô không còn trong vòng tay anh, mặc dù tay cô vẫn còn nằm trên ngực anh, những ngón tay vùi trong đám lông lộn xoăn trên đó. Căn phòng vẫn còn tối, ánh trăng yếu ớt không đủ soi sáng nó. Không có tiếng động gì khác thường, không có gì động dậy, nhưng điều gì đó đã đánh thức cô. Điều gì thế?

Sau đó, khi cô đã hoàn toàn tỉnh dậy, Cathryn bắt đầu nhận ra sự cứng ngắc bất thường của cơ thể Rule bên dưới tay cô, hơi thở nhanh và nông làm ngực anh phập phồng. Cô có thể cảm thấy những giọt mồ hôi rịn ra trên làn da anh.

Hoảng hốt, cô bắt đầu lay anh, muốn chắc chắn rằng anh vẫn khỏe, nhưng trước khi cô có thể di chuyển anh bật dậy trên giường, lặng lẽ, không gây ra tiếng động gì. Tay phải anh nắm chặt lấy cái chăn. Với cố gắng rõ rệt, mỗi cử động chậm chạp như sắp chết, anh mở bàn tay ra và buông lỏng cái

chăn. Một tiếng thở dài khe khẽ một cách kỳ lạ thoát ra từ tận phổi anh; sau đó anh quăng chân ra khỏi giường và đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, nơi anh đứng nhìn chăm chú ra vùng đất mịt mù bóng đêm.

Cathryn ngồi dậy trên giường. “Rule?” cô hỏi với giọng bối rối.

Anh không trả lời, mặc dù cô nghĩ cô đã thấy bóng anh cứng lại khi nghe thấy giọng cô. Cô nhớ Ricky đã nói điều gì đó rằng thỉnh thoảng anh gặp những cơn ác mộng và anh đã mất cả đêm đi loay hoay quanh trong nông trại. Liệu đây có phải là một cơn ác mộng không? Giấc mộng này là gì để anh phải chịu đựng nó trong sự lặng lẽ căng thẳng đến thế?

“Rule” cô nhắc lại, ra khỏi giường và đến bên anh. Anh vẫn cứng đờ người và im lặng khi cô vòng tay quanh anh và áp má lên tấm lưng to rộng của anh. “Anh vừa nằm mơ à?”

“Uh” Giọng anh là giọng từ yết hầu, như được rút ra từ anh.

“Chuyện gì đã xảy ra?” anh không trả lời, và cô truy vấn tiếp, “Nó có phải về Việt Nam không?”

Trong một giây dài, anh không trả lời; sau đó một tiếng “Uh” khác buông ra từ đôi môi cứng đờ của anh.

Cô muốn anh kể với cô về nó, nhưng khi sự yên lặng tiếp tục kéo dài cô nhận ra rằng anh sẽ không kể. Anh không bao giờ nói về Việt Nam, không bao giờ kể với ai điều gì đã xảy ra, điều gì đã đưa anh quay về Texas hoang dại và nguy hiểm như một con thú bị thương. Đột nhiên điều này trở nên quan trọng với cô, điều anh kể với cô cái gì đã ám ảnh anh trong những giấc mơ của anh; cô muốn là một người quan trọng đối với anh, muốn anh tin tưởng cô và để cô chia sẻ gánh nặng vẫn đè trên đôi vai anh.

Cô đi vòng qua đứng đối mặt với anh, luồn vào đứng chắn giữa anh và cửa sổ. Đôi bàn tay cô đem lại mối quan tâm nhẹ nhàng cho cơ thể rần rỗi của anh, cho anh sự khuây khoả từ những cái vuốt ve của cô. “Kể với em đi” cô khấn khoản thì thầm.

Không hiểu sao, anh thậm chí còn cứng người lại hơn. “Không” anh nói khàn khàn.

“Có!” cô khẳng khái. “Rule, hãy nghe em! Anh chưa bao giờ nói về nó, chưa bao giờ cố đưa nó ra ánh sáng. Anh giữ nó khoá kín bên trong, và nó không thể theo cách đó, anh không thấy sao? Anh đang để nó ăn mòn cuộc sống của anh ...”

“Anh không cần một bác sĩ tâm thần nghiệp dư” anh nạt lại, đẩy cô tránh khỏi anh.

“Anh không cần ư? Hãy nhìn xem sự hằn học ...”

“Chúa bắt em đi” anh nặng nề cắt ngang. “Em nghĩ gì về sự hèn học? Em biết gì về sự ám ảnh? Tôi đã nhanh chóng học một điều hay ho gồm: không có sự ám ảnh về cái chết. Cái chết không quan tâm cách này hay cách kia. Mà chính là những ai còn sống sót thì còn phải lo sợ nó. Họ muốn chết sạch sẽ. Họ không muốn bị thổi tung thành những mảnh nhỏ đầy máu đậu trên gương mặt người khác. Họ không muốn bị thiêu sống. Họ không muốn bị tra tấn cho đến khi họ thậm chí chẳng còn là con người nữa. Nhưng em biết gì không, em yêu. Em chỉ thấy cái chết từ một viên đạn gần xịt ngay chỗ em khi em chạy băng qua cánh đồng trống không. Đó là nỗi ám ảnh đấy.”

Có một cơn giận dữ tràn trệ, cay đắng trong giọng anh,

dội vào cô như một cú đấm. Cô vô thức với tới anh lần nữa, nhưng anh bước lùi lại, né tránh sự đụng chạm của cô như thể anh không thể chịu đựng sự gần gũi của một con người đang tồn tại khác. Cánh tay cô rơi xuống bất lực bên sườn. “Nếu anh nói về nó ...” cô bắt đầu.

“Không. Không bao giờ. Nghe anh đi.” Anh gầm gừ. “Những gì anh thấy, anh nghe, anh trải qua sẽ không bao giờ được bàn tán. Nó sẽ chết cùng anh. Anh kiểm soát nó; có lẽ không phải theo cách sách giáo khoa rao giảng mà theo cách của anh. Cũng phải mất vài năm trước khi anh có thể ngủ yên lành cả đêm mà không bật dậy với ruột thắt nút lại, cổ họng thít chặt trong tiếng hét của con người khác. Giờ đây anh có thể làm được rồi, giấc mơ vẫn đến thường xuyên, nhưng anh không còn thức dậy trong vị trí của một người khác nữa rồi”.

“Có tổ chức những cựu quân nhân ...”

“Anh biết, nhưng anh luôn là con sói cô đơn, và anh đã đi qua phần tồi tệ nhất rồi. Giờ anh có thể nhìn thẳng vào một ngọn cây; anh có thể để ai đó bước đi sau anh. Nó kết thúc rồi, Cat, anh không còn đắm mình trong nó nữa”

“Nó chưa thể kết thúc nếu nó vẫn còn quấy rầy anh” cô lặng lẽ nói.

Anh hít vào một hơi. “Anh đã thoát ra khỏi nó mà vẫn sống sót. Đừng yêu cầu điều gì khác nữa.” Một tràng cười không thành tiếng lay động ngực anh khi anh bước đi tránh xa hơn nữa. “Mà anh thậm chí còn không yêu cầu điều đó. Mới đầu ... lạy Chúa, mới đầu anh cầu nguyện mỗi đêm, mỗi buổi sáng. Chỉ để anh sống sót mà thoát ra, chỉ để anh qua được điều này mà còn sống, đừng để anh bị thổi tung thành những mảnh thịt máu me kinh tởm. Rồi, sau khoảng 6 tháng, những lời cầu nguyện thay đổi. Mỗi sáng anh cầu nguyện rằng anh đừng thoát khỏi nơi ấy khi còn sống. Anh không muốn quay về. Không nên có con người sống nào phải sống qua cuộc chiến đó mà vẫn đối mặt với bình minh mỗi sáng. Anh muốn chết. Anh đã cố để chết. Anh tóm lấy những cơ hội mà không người đầu óc lạnh mạnh nào sẽ làm, nhưng anh vẫn chẳng làm được gì. Một ngày anh ở trong rừng rậm nhiệt đới, và ngày kế

tiếp anh đã ở Honolulu, và như những thằng ngốc chết tiệt đi dạo dưới những tán cây, để mọi người đi theo, mỉm cười, cười đùa và nhìn chăm chú vào anh, vài người trong số họ, như thể anh là cái gì đó kỳ dị. Ôi, địa ngục ...” anh kết thúc, giọng anh kéo dài ra.

Cathryn cảm thấy cái gì đó trên mặt cô và cô quệt mu bàn tay lên má, ngạc nhiên thấy nó ướt đầm. Nước mắt ư? Cô vẫn còn quá trẻ để mà hiểu nỗi khủng khiếp của cuộc chiến Việt Nam khi cuộc chiến đó xảy ra; nhưng cô đã đọc về nó vài lần, đã xem các bức ảnh, và cô có thể nhớ khuôn mặt Rule cái ngày cha cô mang anh về nông trại. Cuộc chiến của Rule, gương mặt cay đắng của Rule, sự lạnh lẽo của anh, là bức tranh về cuộc chiến Việt Nam của cô.

Nhưng trong khi cô chỉ có một bức tranh, còn anh có sự thật với những hồi ức và những giấc mơ của anh.

Cô thốt lên một tiếng kêu trầm trầm khi cô lao qua khoảng cách tới chỗ anh, quán tay mình quanh anh thật chặt để anh không thể tách rời cô ra nữa. Anh không cố làm thế; anh cũng ôm cô thật chặt trong vòng tay cứng như thép của mình, cúi xuống để ngả đầu lên đầu cô. Anh cảm thấy những giọt nước mắt trên mặt cô khi nó chạm vào ngực anh, và anh lau khô má cô bằng lòng bàn tay mình. “Đừng khóc vì anh” anh thì thầm, hôn cô mạnh mẽ, gần như tàn nhẫn “Hãy cho anh sự khuây khoả, chứ không phải sự thương hại”

“Anh muốn gì?” cô thút thít.

“Đây” anh nhắc cô lên cao, hôn cô, đánh cắp hơi thở của cô cho đến khi cô chóng mặt và treo vào người anh bằng tay và chân mình, sợ rằng cô sẽ ngã nếu anh buông lỏng cái ôm. Nhưng anh không để cô ngã. Anh từ từ hạ cô xuống, để cơ thể cô trơn trượt dọc xuống thân mình anh, và cô kêu lên khi cô cảm nhận sự xâm nhập của anh.

“Anh muốn cái này đây” anh nói khàn khàn, hơi thở của anh rào rào vào ra trong phổi anh. “Anh muốn chôn mình trong em. Anh muốn em trở nên cuống khấu bên dưới anh khi anh làm tình với em, và em sẽ thế, phải không em? Nói với anh đi, Cat. Nói với anh em sẽ cuồng nhiệt với anh.”

Cô vùi mặt vào cổ anh, thồn thức với ngọn lửa anh vừa nhen lên bằng sự mạnh mẽ của anh, vùng kín đang rung động “Vâng” cô nghẹn ngào, nhượng bộ theo bất cứ đòi hỏi nào của anh.

Sự gấp gáp nóng bỏng của cơn cuồng nhiệt tràn qua họ cùng một lúc. Anh cùng cô ngã xuống sàn nhà và cô thậm chí còn không để ý đến nền nhà cứng hay sự không thoải mái của mình khi anh dồn dập thúc vào cô. Cuối cùng nhịp điệu nóng bỏng, ngọt ngào của cơ thể anh ngừng lại và anh mang cô lên giường, một lần nữa ôm cơ thể mềm mại của cô sát vào anh cho đến khi cô ngủ thiếp đi.

Khi cô thức dậy, đã là một buổi sáng nắng rực rỡ, Rule vẫn nằm cạnh cô, một nụ cười mờ nhạt làm mờ những đường nét sắc đá trên mặt anh khi anh quan sát cô kéo giãn người và nhận ra cô không ở một mình. Cô nhìn anh và trao anh một nụ cười ngái ngủ. Sau đó anh kéo cô gần lại bằng một tay ôm lấy eo cô, rồi không nói một lời, anh làm tình với cô lần nữa.

Khi nó đã qua đi, anh nhắc đầu lên và hỏi cô với một giọng khàn khàn êm như nhung “Lấy anh đi”

Cathryn bối rối đến nỗi cô chỉ có thể mở to mắt nhìn anh.

Một nụ cười buồn uốn cong vành môi cứng cỏi, như điêu khắc của anh, nhưng anh nhắc lại các từ đó “Lấy anh đi. Tại sao em có vẻ ngạc nhiên như vậy? Anh đã lên kế hoạch lấy em từ khi em mới ... ồ, 15 hay khoảng thế. Từ cái ngày em tát vào mặt anh và cái mông xinh xinh của em bị làm thuộc da vì nỗ lực đó, đó đã là một điều tất nhiên.”

Đột nhiên kinh hãi với yêu cầu mới đối với cô này của anh, Cathryn ngồi dậy tránh đôi tay anh, và nói run run “Em thậm chí còn chưa thể quyết định em có nên ở lại hay không, và giờ anh lại muốn em cưới anh. Làm sao em quyết định điều này?”

“Phần đó thì đơn giản” anh cam đoan với cô, kéo cô lại nằm xuống cạnh anh “Đừng nghĩ về nó; đừng lo lắng về nó. Hãy làm nó thôi. Chúng ta có thể chiến đấu từng inch trên đường lên giường mỗi đêm, nhưng khi chúng ta đã ở đó, mỗi vết thâm tím và trầy xước đều là xứng đáng. Anh có thể hứa với em rằng em sẽ không bao giờ trườn vào một chiếc giường lạnh lẽo hàng đêm”

Cathryn run rẩy đến tận đáy lòng. Ôi, Chúa ơi, cô cần anh mới nhiều làm sao! Nhưng mặc cho sự mạnh mẽ đê mê trong các cuộc làm tình của mình, anh sẽ không chia sẻ gì từ bản thân mình với cô trừ cái phần thể xác là một mối liên hệ đó. Cô đã làm tất cả trừ nài xin anh tin tưởng cô, và, anh đã đẩy cô tránh xa.

Cơn rùng mình phản ứng bắt đầu rợn khắp người cô. “Không!” cô hoang dại thét lên, sợ hãi như tất cả sự căm dỗ mạnh mẽ để mù quáng làm theo anh và cưới anh mặc kệ mọi thứ. Cô muốn anh thật nhiều đến mức điều đó thật đáng sợ, nhưng anh không nói anh yêu cô, chỉ nói rằng anh đã lập kế hoạch để cưới cô. Anh lập kế hoạch mọi thứ. Anh không giấu giếm sự hết lòng với nông trại. Anh ám ảnh với nó, có lẽ tới mức anh đơn giản sẽ lấy cô để giữ nó dưới sự kiểm soát của anh. Đêm qua cô đã thấy một phần của cuộc chiến Việt Nam ảnh hưởng tới anh và cô hiểu rõ ràng hơn tại sao anh níu chặt lấy nông trại này đến thế. Những giọt nước mắt đột nhiên nóng rẫy trên mặt cô và cô gần như thét lên “Em không thể! Em thậm chí không thể suy nghĩ khi anh cứ loay quanh bên em! Anh đã hứa anh sẽ không chạm vào em, nhưng anh đã phá lời hứa! Em sẽ quay lại Chicago. Hôm nay em sẽ đi. Em không thể chịu nổi bị thúc ép như thế này!”

Cô chưa bao giờ khổ sở hơn, và cô còn cảm thấy hơn thế nhiều do sự lặng lẽ, môi mím chặt của anh khi anh mặc quần áo và rời phòng cô. Cathryn nằm cứng đờ, thỉnh thoảng gạt những giọt nước mắt đang cố lăn xuống mặc kệ những nỗ lực tuyệt vọng của cô để bình tĩnh lại. Cô đau đớn cả thể xác và tâm hồn, bị đè bẹp bởi sự cần thiết hung tợn, không chế ngự nổi đối với anh mà cô không thể kiềm chế cũng như không thể hiểu. Cô muốn anh để cô một mình, nhưng bây giờ đây cô nằm đó cảm thấy như thể một phần của cô đã bị tách rời. Cô phải nghiền chặt răng lại tập trung đấu tranh với chính mình để không chạy dọc hành lang đến phòng anh và lao mình vào vòng ôm mạnh mẽ của anh. Cô phải đi. Nếu cô không tránh xa ảnh hưởng của anh, anh sẽ lợi dụng sự yếu đuối của cô như là một phương tiện để che mắt cô ngay lập tức, và cô sẽ không bao giờ biết anh muốn cô vì chính cô hay vì nông trại.

Hiển nhiên là Rule khao khát cô về thể xác. Tại sao không? Cô không có một sắc đẹp lôi cuốn, nhưng cô khá lôi cuốn ở nhiều mặt và nhiều người thấy đôi chân cô duyên dáng và màu tóc đỏ hấp dẫn. Rule chỉ là một người đàn ông bình thường với tất cả những nhu cầu và phản ứng đàn ông thông thường, vì vậy không có lý gì anh không muốn cô cả. Đây là lúc cô đào sâu xuống dưới lớp nghi ngờ và những khả năng, không cái nào làm cô hài lòng.

Như cô đã biết Rule, rõ ràng như cô thân thiết với từng đường nét trên người anh và từng sắc thái biểu cảm và giọng nói của anh, cô nhận thức rõ rệt rằng phần lớn con người anh được chính anh giữ kín. Anh là người đàn ông đã trải qua địa ngục và bước ra từ những đám cháy, không gì giá trị còn sót lại, không ảo tưởng nào, không mộng mơ nào chuẩn bị cho anh trước cái thực tế khắc nghiệt trần trụi mà anh trải qua; và anh quay về “nhà” để phát hiện ra rằng anh không có nhà, rằng anh đã trôi giạt đầy tùy hứng. Bàn tay mà Ward Donahue đã mở rộng ra với anh đã thật sự cứu vớt đời anh, và từ thời khắc đó anh trút hết cả sự tận tụy của mình vào nông trại này, nơi đã che chở anh và cho anh xây lại cuộc đời mình từ những hoang tàn.

Cô có thể cưới anh, đúng thế, nhưng cô sẽ không bao giờ biết được anh cưới cô vì yêu chính cô hay vì yêu cái nông trại vẫn gắn liền với cô này. Cô là một phần trong một giao dịch trọn gói, và lần đầu tiên trong đời cô ước nông trại này không phải là của cô. Rời đi sẽ không giải quyết được vấn đề đối với cô, nhưng nó sẽ cho cô cơ hội để quyết định dựa trên lý trí rằng cô sẽ cưới Rule và sống với anh một cách êm đềm, có thể chấp nhận rằng cô sẽ không bao giờ biết rõ ràng, chắc chắn về anh không. Cô không thể có lý trí nếu cứ ở quanh Rule; anh đã đẩy cô xuống đến mức phản ứng cơ bản nhất rồi.

Đó là một vấn đề xưa cũ, vấn đề mà những nữ thừa kế vẫn luôn vướng phải: anh ấy muốn chính mình hay là của cải của mình? Trong trường hợp này đó không phải là mối nghi ngờ về tiền và là sự an toàn và những cảm xúc u ám được chôn giấu sâu kín trong tiềm thức của Rule đến mức có lẽ thậm chí

chính anh cũng không nhận ra động cơ của mình.

Cuối cùng Cathryn rời khỏi giường và bắt đầu bơ phờ đóng gói đồ đạc. Cô vừa mới bắt đầu thì cửa phòng mở ra và Rule đứng đó.

Anh đã thay bộ quần áo sạch, biểu hiện trông rỗng, nhưng những nếp nhăn mệt mỏi khắc trên mặt anh. Anh nói buồn bã, “Đi cưỡi ngựa với anh nào”

Cô nhìn lảng đi “Em cần phải đóng gói ...”

“Làm ơn” anh cắt ngang, và cô run lên khi nghe thấy từ ngữ lạ thường đó từ anh. “Đi cưỡi ngựa với anh một lần cuối này thôi” anh dỗ dành. “Nếu anh không thể thuyết phục em ở lại, sau đó anh sẽ đưa em tới bất cứ đâu em muốn tới để đón chuyến bay rời Texas”

Cô thở dài, cọ cọ trán mình trong một cử chỉ bối rối. Tại sao cô không thể cắt đứt quan hệ một cách vui vẻ? Cô chắc phải là kẻ tham ăn vĩ đại nhất thế giới cho sự trừng phạt “Được thôi” cô nhượng bộ “Đợi em thay đồ đã”

Trong một giây anh có vẻ không muốn bỏ đi, đôi mắt sẫm màu nói với cô rằng thật là một điều ngốc nghếch khi nói với người đàn ông vừa yêu cô như thể anh đã là người của đêm trước thế. Với sự nhận biết sắc bén về anh của các giác quan mình, cô cảm nhận sự hiện diện của anh và biết rằng anh đang tựa vào tường bên ngoài phòng cô. Cô nhanh nhẹn mặc quần áo và chải những món tóc rối bù xù. Khi cô mở cửa ra, anh thẳng người lên và giơ tay ra với cô, sau đó buông thõng xuống trước khi cô có thể quyết định nên hay không đón lấy bàn tay ấy.

Họ bước đi im lặng xuống khu chuồng ngựa, nơi họ đóng yên cương những con ngựa. Buổi sáng sớm không khí thật là mát mẻ, trong lành và những con ngựa tràn đầy năng lượng, thiếu kiên nhẫn với những bước kiệu chậm rãi mà những bàn tay mạnh mẽ cầm cương kìm chế chúng. Sau vài phút yên lặng, Cathryn cho ngựa cô tỳ gối sát lại ngựa của Rule và đột ngột nói “Anh muốn nói chuyện gì?”

Đôi mắt anh khuất dưới chiếc mũ đen nhàu nát anh đang đội sụp xuống để che ánh mặt trời Texas gay gắt, và cô chẳng thể đọc được gì từ cửa sổ tâm hồn trên khuôn mặt đang bày ra trước ánh nhìn chằm chằm của cô. “Chưa phải bây giờ” anh gạt đi “Mình cứ cưỡi ngựa và ngắm nhìn mảnh đất này đi đã”

Cô rất sẵn lòng làm theo, thích thú với vẻ ngoài được chăm chút chu đáo của những đồng cỏ, và đau lòng với ý nghĩ rời bỏ tất cả những thứ này một lần nữa. Hàng rào vững chắc và đã được sửa chữa cẩn thận; tất cả những căn nhà phụ đều sạch sẽ và quét màu sơn tươi mát. Cường vị quản lý của Rule không thể nói gì khác hơn là từ nổi bật. Thậm chí khi sự oán giận của cô ở những lúc nóng nảy nhất cô

cũng chưa bao giờ nghi ngờ những cảm nghĩ của anh với mảnh đất này. Cô biết rõ điều đó thậm chí ngay trong cả tâm hiểu biết của tuổi mới lớn.

Giờ họ đang ở xa bãi tập ngựa và những chuồng ngựa, và đang băng qua một đồng cỏ. Rule ghì cương ngựa lại và hát đầu về những dãy nhà nông trại. “Anh đã giữ nơi này cho em” anh nói khàn khàn. “Chờ em quay lại để nhận nó. Anh không thể tin nổi là em lại không muốn nó”

Cô nuốt xuống một giây giận dữ và phần nộ hét lên “Không muốn nó! Anh làm sao lại có thể nghĩ thế? Em yêu nơi này; đây chính là nhà em”

“Vậy thì hãy sống ở đây; biến nó thành nhà em đi”

“Em luôn muốn làm thế” cô nói, sự đau đớn làm lạc giọng cô. “Chỉ là vì ... ôi, quỷ bắt anh đi, Rule, anh chắc phải biết anh chính là lý do em phải đi xa chứ!”

Miệng anh vặn xoắn lại như là nỗi đau của cô giờ đây đang phản chiếu lại với cô. “Tại sao? Em tin mọi thứ người ta nói về anh khi anh quay về từ Nam sao?”

“Dĩ nhiên không!” cô nóng nảy phủ nhận. “Không ai làm thế cả!”

“Vài người có đấy. Anh nhớ sâu sắc rằng vài người đã cố hết sức để bắt anh trả máu cho những điều họ nghĩ anh đã làm” Khuôn mặt anh rần lại, lạnh lùng, giống như anh vừa mang một phần trong những ký ức tăm tối của anh ra ngoài ánh sáng mặt trời.

Cathryn nhún vai và với tới nắm lấy cánh tay cơ bắp, giờ đây đang lộ trần vì anh đang xắn cao tay áo sơ mi “Chưa bao giờ có gì giống thế, hãy tin em! Em ... lúc này em bức bối với anh nhiều đến mức em không thể suy nghĩ rõ ràng được”

“Em vẫn còn tức giận anh sao?” anh gắng hỏi.

“Không” Lời phủ nhận được thốt ra với giọng trầm lắng; cô nhìn anh với đôi mắt buồn rầu và đầy nghi ngờ. Dầu sao cô vẫn không thể nói với anh rằng cô sợ anh cần nông trại nhiều hơn anh cần cô. Cô biết nếu cô nói rõ những nghi ngờ của cô với anh, anh sẽ có thể gạt phăng chúng đi và sử dụng sự yếu đuối của cô để anh đưa cô vào con đường làm bất cứ điều gì anh muốn. Cô không chỉ cần anh về thể xác. Cô còn cần cả sự tận tâm hết lòng của anh nữa.

“Em sẽ cân nhắc chứ?” anh nói xào xạo “Em sẽ nghĩ về việc ở lại chứ?”

Cô phải buộc mình nhìn ra xa, giữ cho anh không nhìn thấy niềm khao khát trong mắt cô. Giá như cô có thể ở lại! Giá như cô có thể bằng lòng với cái mà anh đề nghị cho cô, thứ mà cô nghi ngờ rằng là

tất cả những gì anh có khả năng trao cho bất cứ người đàn bà nào. Nhưng cô muốn nhiều hơn thế, và cô sợ cô sẽ phá hủy chính mình nếu cô cố thỏa hiệp với điều đó. “Không” cô thì thầm.

Anh cho con Redman đi vòng qua để đứng trước mặt cô và bàn tay đeo găng nắm chặt lấy dây cương của cô. Khuôn mặt r ám nắng căng ra vì thất vọng, quai hàm anh rắn lại thành một đường tàn nhẫn. “Tốt thôi, vậy là em sẽ đi. Thế nếu em có thai thì sao? Sau đó thì thế nào? Em sẽ khẳng khái giữ điều đó cho riêng mình hả? Em thậm chí sẽ không nói cho tôi biết tôi sắp trở thành một người cha sao, hay là em chỉ cần tống khứ đứa trẻ của tôi và giả vờ như nó chưa bao giờ tồn tại? Khi nào thì em biết điều đó?” anh hỏi giận dữ.

Những từ ngữ đó, cái ý tưởng đó, làm cô bối rối cực độ cũng giống như lời cầu hôn cô không hề mong đợi mà anh đã nói vài giờ trước. Cô ngơ ngẩn nhìn anh.

Một bên khoé miệng anh cong lên trong một nụ cười giống như một sự bắt chước niềm vui. “Đừng có vẻ ngạc nhiên như thế” anh căng thẳng. “Em đã đủ lớn để hiểu chuyện đó sẽ xảy ra, mà hai chúng ta lại chẳng làm gì để phòng tránh nó cả”

Cathryn nhắm mắt lại, run rẩy với nỗi ngọt ngào cô cảm thấy khi nghĩ đến việc có con với anh. Ngược lại với tất cả các cảm xúc thông thường, trong một giây, cô cầu nguyện với niềm khao khát cuồng nhiệt rằng điều đó sẽ xảy ra, rằng cô đã mang trong mình con anh. Một nét cười mơ màng nở trên môi cô và anh rửa giữa hàm răng nghiến chặt, bàn tay đeo găng chuyển lên ôm lấy gáy cô.

“Bỏ ngay cái vẻ mặt đấy đi!” anh gầm gừ “Trừ phi em muốn nằm dài trên đất với anh, vì ngay bây giờ anh lại muốn yêu em đây ...”

Anh đột nhiên ngừng lại và Cathryn mở mắt ra, ngấu nghiến nhìn anh mà không thể kiềm chế nỗi vẻ mặt của mình. Một thứ thịt giật giật trên má anh khi anh nhắc lại “Khi nào hả? Khi nào thì em sẽ biết?”

Cô im lặng tính toán, sau đó nói “Một tuần nữa hoặc khoảng thế”

“Và nếu em có? Em sẽ làm gì?”

Cathryn nuốt nghẹn, đối mặt với điều khó tránh khỏi. Cô thật sự không có lựa chọn. Cô không phải là một người đàn bà có thể đương đầu với việc có một đứa trẻ ngoài giá thú khi mà cha đứa trẻ còn hơn cả sẵn lòng để cưới cô. Tình trạng mang thai sẽ dàn xếp mọi điều trừ những hoài nghi của chính cô, Cô thì thầm “Em sẽ không giấu anh ... nếu như em có thai”

Anh bỏ mũ ra và cào cào tay trên mái tóc đầy sẫm màu của mình. Đội lại mũ lên đầu, anh nói khàn khàn “Hồi trước, anh cũng đã toát cả mồ hôi, tự hỏi anh có làm em có thai hay không. Anh đoán lần

này anh có thể làm điều này. Ít nhất, lần này em không còn là một cô bé nữa”

Cô lại nuốt nghẹn, mơ hồ rục rịch khi biết rằng anh không phải không bị ảnh hưởng với cái ngày xa xôi đó. Cô định nói, mặc dù chưa biết mình sẽ nói gì, nhưng Rule đã tách ngựa anh ra xa. “Anh có việc phải làm” anh nói khẽ “Hãy cho anh biết khi em quyết định bao giờ em sẽ đi. Anh sẽ chuẩn bị máy bay sẵn sàng.”

Cô nhìn theo anh cưỡi ngựa đi; sau đó cô quay đầu ngựa cô lại và cho nó đi chậm chậm quay lại khu chuồng ngựa. Cuộc nói chuyện của họ chẳng giải quyết cụ thể được điều gì, trừ việc làm cô nhận ra kết quả hợp lý của những đêm cùng nhau của họ.

Sau khi quay về nhà chính và ăn bữa sáng, cô gọi đến sân bay ở Houston và đặt chỗ trên chuyến bay ngày hôm sau, sau đó gắng gượng đóng gói hành lý. Thật ra, cô chẳng có gì nhiều để đóng gói. Hầu hết quần áo của cô vẫn để ở Chicago. Cô đang sắp xếp đám quần áo cũ cô đã để lại nông trại.

Thời gian lặng lẽ kéo lê đi; cô chắc chắn là không mong đợi bữa trưa, khi cô có thể lại gặp Rule, dù cô đã cấm mình niềm vui có anh, Cô bước xuống gác và lảng xảng loanh quanh giúp Lorna cùng xếp đặt thức ăn, thỉnh thoảng lại liếc nhanh ra cửa sổ.

Một con ngựa phi nước đại vào sân và người trên lưng ngựa nhảy xuống. Cathryn nghe thấy những tiếng kêu bị bóp nghẹt và cảm thấy sự khẩn cấp của anh ta, nhưng cô không thể nghe thấy anh ta đang nói gì. Cô và Lorna trao nhau cái nhìn lo lắng và cùng bước ra cửa sau “Cái gì thế?” Cathryn gọi với theo đáng cao, gậy của Lewis vừa chạy từ khu chuồng ngựa tới chiếc xe tải. “Có chuyện gì thế?”

Anh quay lại, khuôn mặt cứng cõi buồn rầu “Ngựa của Rule bị ngã cùng với anh ấy” anh ngắn gọn nói với lại. “Anh ấy bị thương rồi”

Những từ ngữ ấy đâm vào ruột cô và cô loạng choạng lùi lại, sau đó cố gượng đứng vững lại. Trên đôi chân run rẩy, cô chạy tới chỗ chiếc xe tải, nơi một người đàn ông đang đặt một trong những chiếc đệm lấy từ khu trại thành một chiếc giường trên chiếc xe tải, và cô nhảy lên cabin ngồi cạnh Lewis. Anh ta bắn một cái nhìn lên khuôn mặt tái nhợt không còn hột máu nào của cô mà không nói gì cả,

Thay vào đó anh sang số và phóng xe băng qua những đồng cỏ. Như thể họ đã đi bất tận trong đám bụi trước khi họ tới chỗ một tốp nhỏ công nhân đang lo lắng xúm quanh một dáng người nằm sõng soài trên đất.

Cathryn lao ra khỏi xe tải trước khi nó kịp dừng hẳn lại, trượt tới bên cạnh anh bằng đầu gối kéo theo một đám bụi nhỏ phủ lên người anh. Một cơn hoảng loạn trùm lên cô khi cô nhìn thấy đôi mắt nhắm nghiền và khuôn mặt tái nhợt của anh. “Rule!” cô hét lên, chạm vào má anh mà không nhận được

sự phản ứng nào.

Lewis quỳ xuống bên cạnh cô khi những ngón tay run rẩy của cô cởi những cúc áo sơ mi của Rule. Cô không thở nổi cho đến khi luồn tay vào trong và cảm thấy nhịp tim anh đập rõ ràng, cô trút ra hơi thở cô vừa nén lại và phóng đôi mắt lo âu lên Lewis. Lewis đang rà tay khắp người Rule, rồi ngừng lại khi anh chạm vào một chỗ giữa đầu gối và mắt cá chân trái của Rule. “Chân anh ấy bị gãy” anh nói khẽ.

Rule hít vào một hơi run rẩy và đôi mi đen dày đột nhiên bừng mở. Cathryn vội vã cúi xuống anh. “Rule ... anh yêu, anh có hiểu em nói gì không?” cô hỏi, nhìn thấy vẻ thiếu tập trung trong đôi mắt anh.

“Có” anh thì thầm. “Redman?”

Cô ngoái đầu nhìn quanh để xem con ngựa. Nó đang đứng trên cả 4 chân và cô không thấy có gì nghiêm trọng. “Em nghĩ nó ổn. Nó chắc chắn có vẻ khá hơn anh. Chân trái anh bị gãy.”

“Anh biết. Anh có cảm thấy nó gãy” anh trao cô một nụ cười mỉm yếu ớt. “Anh còn bị va đập trên đầu nữa”

Một lần nữa Cathryn phóng ánh mắt lo lắng sang Lewis. Một cú va đập trên đầu có thể dẫn đến khả năng có chấn động, và kết nối với khoảng thời gian dài Rule bị bất tỉnh, thì khả năng này trở thành điều hoàn toàn có thể xảy ra. Mặc dù những câu trả lời của anh vẫn tỉnh táo, nhưng anh càng nhanh được đưa đến bệnh viện thì càng tốt. Vẫn còn những suy nghĩ khủng khiếp về các chấn thương ở cổ và lưng. Cô sẵn sàng để chính mình bị thương nếu anh không sao, và trong khoảnh khắc đó cô chấp nhận không hề nghi ngờ rằng cô yêu anh. Đó không hề là nỗi khát khao cô thấy với anh; mà là cô yêu anh. Tại sao cô lại thất vọng với việc anh có thể yêu đương với những người khác chứ? Tại sao cô lại ghen lên đến thế với những nụ hôn anh dành cho người khác? Tại sao cô lại rất hy vọng anh làm cô có thai? Cô đã yêu anh một thời gian dài, thật dài trước khi cô đủ trưởng thành để nhận ra nó là gì.

Những người đàn ông đang vội vã di chuyển một cách hiệu quả, và cô nhẹ nhàng gạt đám đông khỏi Rule. Họ nâng anh nhẹ nhàng đặt lên một cái chăn đã được trải rộng trên nền đất cạnh anh. Cô nghe thấy một tiếng kêu ghen lại vì đau và và cắn chặt vào môi dưới, làm cho nó lấm chàm vài nốt máu li ti.

Lewis nói “Anh có vẻ vụng về đấy, sắp, mới ngã ngựa như thế chứ”, làm cho Rule khó khăn toét cười. Nụ cười đó nhanh chóng biến mất khi anh được nâng lên, chiếc chăn được dùng như một cái cáng. Từ hàm răng nghiền chặt anh thốt ra những từ Cathryn thường chỉ được nghe nói riêng lẻ mà chưa bao giờ được dùng cùng nhau, vậy mà với tài sáng tạo Rule đang dùng nó đây. Mồ hôi túa đầy

mặt anh lúc anh được đặt trên những cái đệm xếp sau xe tải. Cathryn và Lewis trèo lên phía sau cùng anh và Cathryn tự động lau mặt cho anh.

“Lái xe quay lại cẩn thận” Lewis hướng dẫn người đàn ông đang lái xe, và anh ta gật đầu hiểu ý.

Thậm chí khi xe đã đi rất chậm, mỗi cú nảy trên đường cũng làm Rule xiết chặt nắm tay và mặt anh chuyển sang xám xịt. Anh đưa tay lên và nắm chặt quanh đầu như thể làm thế anh có thể tránh được những cú xóc của chiếc xe. Cathryn lo lắng nghiêng người xuống anh, cũng đau đón với mỗi cú rần của chiếc xe, nhưng cô chẳng thể làm gì cả.

Lewis bắt gặp ánh mắt cô nhìn suốt thân hình nằm sõng soài của Rule. Và anh nói lặng lẽ “San Antone gần hơn Houston, chúng ta sẽ đưa anh ấy đến đó”

Khi họ về tới nông trại, hai chiếc ghế được nhanh chóng dỡ ra khỏi máy bay và Rule được đặt lên cùng với cả các tấm đệm trên khoảng trống máy bay. Mí mắt anh rũ xuống và Cathryn ôm lấy mặt anh trong tay cô. “Anh yêu, anh không thể ngủ bây giờ” cô nói dịu dàng “ Mở mắt ra và nhìn em này. Anh không thể ngủ”.

Anh ngoan ngoãn nhìn lên cô, đôi mắt anh chăm chú khi anh tập trung vào điều cô vừa nói với sự mãnh liệt giằng xé con tim. Một nụ cười nửa miệng bùng lên đôi môi nhợt nhạt của anh, “Nhìn anh đi” anh thăm thì, và cô nhớ đến cuộc ân ái với anh. Có phải anh cũng đang nhớ?

“Anh sẽ không sao đâu” anh uể oải trấn an cô “Nó không tệ lắm đâu. Anh đã từng bị nặng hơn thế này nhiều hồi còn ở Nam”.

Bác sĩ tại bệnh viện ở San Antonio cũng nhất trí thế. Dù vậy thì Rule cũng bị chấn động và sẽ được giữ lại để theo dõi ít nhất một đêm, tình trạng của anh không xấu đến mức phải cần can thiệp phẫu thuật. Ngoài chỗ sưng trên đầu và bên chân bị gãy, họ không phát hiện thêm vết thương nào khác trừ vài vết thâm tím trên người. Sau thời gian căng thẳng ngồi chăm chú bên cạnh anh suốt chuyến bay và cố giữ anh tỉnh táo, việc biết rằng anh sẽ ổn đã tác động lên Cathryn y như lúc tin xấu đến: cô quay đầu vào ngực Lewis và khóc như mưa.

Ngay lập tức anh vòng tay quanh cô và ôm cô thật chặt “Sao giờ lại khóc?” anh ấp úng nói với nụ cười an ủi.

“Vì tôi không cầm lại được” cô sụt sịt.

Vị bác sĩ cười to và vỗ lên vai cô. “Cứ khóc bao nhiêu tùy thích” ông thông cảm nói “Anh ấy sẽ

ổn thôi, tôi cam đoan thế. Một hai ngày nữa cô sẽ đưa anh ấy về nhà, và cái đau do chấn động ở đầu sẽ giữ anh ấy trên giường đủ lâu để giúp cái chân có thời gian liền lại”

“Bây giờ chúng tôi có thể gặp anh ấy chưa ạ” Cathryn quệt nước mắt và hỏi. Cô muốn tự mình trông thấy anh, để chạm vào anh và cho anh biết rằng cô và Lewis vẫn ở ngay đây.

“Chưa đâu. Chúng tôi sẽ mang anh ấy xuống dưới tầng để chụp Xquang chân anh ấy và cố định nó. Tôi sẽ cho cô biết khi nào chúng tôi đã đưa anh ấy về phòng”

Cô và Lewis chờ trong phòng khách với hai cốc cà phê đắng ngắt lấy từ máy bán hàng tự động ở góc phòng. Cô lấy làm cảm ơn sự có mặt của người đàn ông này, dù anh vẫn có vẻ hơi xa cách. Anh chưa bao giờ có vẻ thất vọng hay mất kiểm soát, dù anh đã đi lại rất nhanh nhẹn. Nếu anh lộ ra nỗi sợ hãi nào, Cathryn biết rằng cô đã suy sụp luôn rồi.

Lewis ngồi ngả ra trên chiếc ghế nhựa không thoải mái lắm, đôi chân dài mang bốt của anh duỗi dài ra và gọi cho cô nhớ đến Rule. Dạ dày cô quặn lại và cô nói “Rule chắc đang đói lắm. Sáng nay anh ấy không ăn sáng.”

“Không, anh ấy sẽ không thấy đói cho đến sau khi cơ thể anh ấy qua cơn sốc” Lewis nói. “Nhưng chúng ta thì lại khác. Ta đi tìm quán ăn tự phục vụ đi. Chúng ta có thể ăn một bữa và làm một cốc cà phê tử tế.”

“Nhưng Rule ...”

“Sẽ không đi đâu cả” Lewis nhấn mạnh, nắm tay cô và kéo cô ra khỏi ghế. “Dù sao, chúng ta cũng sẽ quay lại trước khi họ điều trị xong cho anh ấy rất lâu đó. Tôi đã có kinh nghiệm về vụ gãy xương, giống như anh ấy bị; tôi biết sẽ mất bao lâu để xong việc điều trị”

Dự đoán của anh không sai. Mặc dù họ đã nán nã ở chỗ quán ăn, gần một giờ sau khi họ quay lại phòng chờ một y tá tới chỗ họ và báo tin mừng là Rule lúc này đã được về phòng. Họ đi tới tầng anh nằm và gặp bác sĩ trong hành lang.

“Đó là một vết gãy sạch. Anh ta sẽ lành như cũ thôi” vị bác sĩ trấn an họ “Tôi chắc chắn là chúng ta sẽ không phải lo lắng gì nữa. Anh ta quá cáu bẳn do bị thương tòi tệ thế thôi” Ông ta nhìn Lewis và lắc đầu sợ hãi “Anh ta là gã cáu bẳn nhất ...” với cái liếc nhanh sang Cathryn, ông tự ngừng lại đột ngột. “Anh ta từ chối bất cứ loại thuốc gây tê nào, thậm chí là gây tê cục bộ. Nói rằng anh ta không thích chúng.”

“Không” Lewis ôn tồn nói “Anh ấy không thích đâu”

Cathryn dịch chuyển thiếu kiên nhẫn và vị bác sĩ mỉm cười với cô. “Cô có muốn gặp anh ta ngay bây giờ không?” ông thích thú hỏi.

“Vâng, dĩ nhiên ạ” Cathryn vội nói. Cô cần tới với Rule, để chạm vào anh và làm an lòng chính cô rằng anh thật sự không sao.

Cô không chắc chắn mình chờ đợi điều gì. Cô đã đoán là một vài vết thâm tím với các dải băng – hay cái gì đó, cô không biết có chịu nổi không nếu Rule mang bộ dạng như các bệnh nhân thông thường. Cái cô nhìn thấy khi họ mở cửa vào là mái tóc sẫm rồi bù, một khuôn mặt đang kìm nén giữa buồn ngủ và khó chịu, và một chân bọc trong một lớp khuôn sạch tinh được hỗ trợ bởi một dây treo thả xuống từ một cái máy kỳ cục đặt ở chân giường.

Họ đã mặc cho anh một cái áo bệnh nhân thông thường, nhưng tình trạng đó không kéo dài lâu. Cái áo giờ là một đồng nhãn nhúm dưới sàn nhà, và cô biết rằng bên dưới lớp chăn mỏng chỉ còn độc tấm thân Rule thôi. Bất chấp bản thân, cô bắt đầu phá lên cười.

Anh bắt đầu quay đầu một cách cực kỳ thận trọng, và bên cạnh cô, Cathryn nghe thấy tiếng cười thâm cổ nén của Lewis. Rule từ bỏ cố gắng quay đầu của mình mà thay vào đó chỉ cử động mắt, và điều đó vẫn làm anh phải nhăn mặt rõ rệt. “Này, đứng có đúng đó mà hả hê” anh gầm gừ với Cathryn. “Đến đây nắm tay anh đi. Anh có thể cần ít cảm thông đó”

Cô ngoan ngoãn băng đến cạnh giường, và mặc dù cô vẫn còn cười, cô cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi trong mắt cô. Cô nắm tay anh trong tay mình và nâng lên môi hôn nhanh lên những ngón tay thon dài, mạnh mẽ của anh. “Anh làm em sợ gần chết” cô buộc tội anh, giọng cô nửa trêu chọc, nửa ghen ngào. “Và giờ thì anh chẳng có vẻ gì bị thương cả, trừ mỗi chân anh. Anh chỉ có vẻ cáu kỉnh thôi!”

“Đây chẳng phải một cuộc picnic” anh tình cảm nói với cô. Tay anh siết chặt tay cô, và anh kéo cô đến sát giường hơn; nhưng cái nhìn lại chuyển sang Lewis “Lew, con Redman có bị thương nặng không?”

“Không có gì trầm trọng” Lewis trấn an. “Nó vẫn đi lại tốt. Tôi sẽ để mắt đến nó, quan sát xem có chỗ nào sưng tấy không”

Rule quên khuấy vụ đau và gật đầu, và ngay lập tức anh biết thế nào là lẽ độ. Anh rửa to và đặt tay lên đầu “mẹ kiếp” anh yếu ớt nguyên rửa “Anh đau đầu kinh lên được. Họ không để lại một túi đá chườm hay cái gì tương tự à?”

Cathryn nhìn quanh và tìm thấy túi đá chườm trên sàn ở nơi rõ ràng lúc trước đã bị quăng cùng với

chiếc áo bệnh nhân. Cô nhặt nó lên và đặt nó lên trán anh. Anh thở dài nhẹ nhõm, sau đó hướng sang Lewis.

“Đi về nông trại đi” anh chỉ đạo người đốc công. “Có nhiều việc phải làm trước khi có cuộc mua bán, nên cả hai ta không thể đi vắng cùng một lúc, thậm chí dù chỉ một ngày. Con ngựa cái nâu xám chắc sẽ đến vào ngày mai hoặc ngày kia. Cho nó ở với Irish Gale”

Lewis lắng nghe chăm chú khi Rule vạch ra những việc phải làm trong hai ngày tới. Anh hỏi vài câu ngắn; sau đó anh đi trước khi Cathryn có thể kịp hiểu rằng cô đã bị bỏ lại. Rule không hề buông tay cô suốt thời gian này. Bây giờ, anh hướng ánh nhìn ngái ngủ sang cô.

“Em không định ở lại với anh phải không?”

Cô không có ý định rời đi, nhưng câu hỏi xin phép cô sau khi cô bị bỏ lại đó làm cô trao cho anh một cái nhìn hài hước “Có sao không nếu em ở lại?”

Đôi mắt đen của anh sẫm lại; rồi quai hàm anh cứng lại “Không” anh nói đều đều “Anh cần em ở đây”. Anh dịch chuyển trên giường và thì thầm một lời nguyên rủa khi đầu anh bị va chạm. “Điều này thay đổi nhiều thứ. Bây giờ, em không thể rời nông trại được, Cat. Với cuộc mua bán đang đến gần, anh cần sự trợ giúp của em. Lewis có quá nhiều việc phải kiểm soát, mà ở góc độ nào đó, đây là trách nhiệm của em bởi vì nó là nông trại của em. Bên cạnh đó, nếu có lúc nào em được an toàn với anh, thì đó chính là lúc này. Anh không thể đầu nối một con mèo con, nói chi đến một cô Cat trưởng thành”

Cô thậm chí không cười nổi với trò chơi chữ của anh. Anh có vẻ bất lực trái tự nhiên đến nỗi cô ước cô chưa hề nói gì. Tất cả những suy nghĩ về việc rời nông trại đã biến mất khỏi đầu cô từ giây phút cô nghe thấy Rule bị thương, nhưng cô không nói với anh điều đó. Cô dịu dàng gạt lọn tóc ẩm ướt trên trán anh ra sau và nói lặng lẽ “Dĩ nhiên em sẽ ở lại. Anh thật sự nghĩ là lúc này em sẽ rời đi sao?”

“Anh không biết” anh thì thầm. “Anh không thể ngăn em nếu em muốn đi, nhưng anh hy vọng nông trại có ý nghĩa nhiều hơn thế với em”

Không phải nông trại giữ cô, mà chính là Rule; nhưng tai nạn của anh không lấy đi những cảm xúc thông thường của cô, và cô cũng không nói với anh điều đó. Thay vì thế cô kéo một góc chăn nhỏ phía trên người anh và nói hài hước “Em cần phải đi, nếu điều đó bảo vệ được tính khiêm nhường của anh”

Anh ném sang cô một cái nhìn tinh quái mặt dù mặt anh tái nhợt và đôi mắt anh có vẻ thiếu tập trung. “Em đã quá trễ để cứu tính khiêm nhường của anh rồi. Nhưng nếu em thích bảo vệ đức hạnh của anh, anh có thể cần chút hỗ trợ để chiến đấu với những cô y tá mơn mớn ở đây”

“Anh mà cũng có đức hạnh cần bảo vệ hả?” cô cảm thấy gần như choáng váng với niềm vui khác thường được trêu chọc anh, thực ra là tán tỉnh anh. Kỳ lạ là anh phải nằm trên giường và không thể di chuyển trước khi cô cảm thấy đủ thoải mái để trêu chọc anh, nhưng dù sao cô đã luôn cảnh giác với anh. Không phải là cảm giác tốt cho lắm khi quay lưng lại với một con báo.

“Chưa phải lúc này” anh thừa nhận, giọng anh mơ hồ dần “Thậm chí lúc này tâm hồn anh cũng không sẵn lòng”

Anh duỗi dài thoải mái rồi nhanh chóng thiếp đi và Cathryn cho tay anh xuống dưới chăn. Điều hoà nhiệt độ thổi gió vù vù và căn phòng hơi lạnh đối với cô, vì vậy cô kéo chăn trùm lên đôi vai để trần của anh, sau đó ngồi xuống chiếc ghế cạnh anh và co chân lên giấu dưới người cô.

“Giờ thì sao?” cô tự hỏi thành tiếng, đôi mắt cô không hề rời nét mặt nhìn nghiêng cứng rắn, có phần dịu đi khi anh chìm trong giấc ngủ sâu. Chỉ trong một buổi sáng, mọi thứ đã thay đổi. Thay vì trốn chạy tìm sự an toàn, cô đang ngồi ngay cạnh anh, và cô biết rằng không gì có thể buộc cô rời đi nữa. Anh đang rất yếu, lại bị thương và anh không hề nói dối việc anh cần cô ở nông trại trong những tuần tới. Chỉ riêng cuộc mua bán ngựa cũng đã bao gồm cả đồng việc phải làm, và dù Lewis có tài giỏi đến đâu, thì anh ấy cũng không phải một siêu nhân. Anh không thể có mặt ở mọi nơi cùng một lúc. Điều đó loại bỏ bất cứ cuộc tranh luận lô gíc nào. Về mặt tinh thần, cô thừa nhận rằng cô sẽ không rời Rule lúc này thậm chí dù cô có không cần phải ở lại nông trại đi nữa.

Hơn cả việc đột ngột sa vào lưới tình của anh, cô nhận ra một thực tế là cô đã yêu anh từ rất lâu rồi. Cô cũng đã yêu David, với một tình cảm thực sự, nhưng đó chỉ là một cảm xúc hời hợt so với sự sâu sắc cô cảm nhận với Rule. Nó đã quá mạnh mẽ nên khi cô còn trẻ, nó làm cô sợ hãi chính mình và cô đã lẩn trốn nó. Nó đã phá huỷ sự kiểm soát của cô, sự tự tin của cô, làm cô không dám thừa nhận sự tồn tại của nó. Cô vẫn còn sợ sự mạnh mẽ sâu sắc trong những cảm xúc của cô. Cô đã định chạy trốn bởi vì cô không chắc chắn rằng anh có đáp lại dù chỉ một phần cái cảm xúc đó không.

Lúc này, lặng ngẫm anh, Cathryn đã đưa ra một quyết định đau đớn, chua chát tự hỏi có phải cô đã trưởng thành thêm một bước nữa hay cô lại đang liều lĩnh một cách vô ích. Dù có rủi ro gì, cô vẫn sẽ ở lại nông trại. Cô yêu anh. Điều này không tạo nên sự minh mẫn. Thật là trái với mọi quy tắc xử sự của con người khi cô hẳn đã yêu anh một cách non nớt và mãnh liệt như vậy; nhưng cô đã yêu, và cảm xúc của cô không hề suy giảm đi.

Cái nhìn của cô vô thức trôi giạt quanh căn phòng nhỏ, lờ mờ tối rồi dừng lại trên một vật màu đen thân thuộc đến mức làm cô nghẹn thở. Làm thế nào anh có nó ở đây nhỉ? Cô không nhớ nổi nó có được mang lên máy bay không, nhưng chắc có, vì bây giờ nó đang ở đây. Chắc Lewis đã mang nó lên? Hay

Rule đã vô thức nắm nó trong tay anh? Điều này cũng không quan trọng lắm mặc dù cô cũng cười nhẹ khi nghĩ đến nó.

Những cái mũ của Rule là một lĩnh vực thẩm hoạ. Anh chú trọng đến cái mũ lưỡi trai của anh hơn bất cứ người đàn ông nào cô đã gặp. Cô không biết anh đã làm gì để những cái mũ của anh có vẻ như thế, mặc dù đôi lúc cô nghĩ là anh đã dẫm lên nó. Bất cứ khi nào anh bị ép phải mua một cái mũ mới - điều anh làm hoàn toàn miễn cưỡng - trong vòng một tuần cái mũ mới đã được biến thành nhàu nát, tối tăm, như thể nó vừa bị đám gia súc chạy tán loạn giày xéo một trận vậy. Những giọt nước mắt cô trào ra khi cô với tới cái mũ bụi bặm, cũ sần đỏ và ôm nó vào ngực mình.

Cô có thể đang đánh liều cả tương lai của cô nếu cô quyết định sai trong việc ở lại này, nhưng ngày hôm nay, cô đã buộc phải nhận ra rằng Rule cũng là một con người hoàn toàn có thể bị nguy hiểm như bất cứ ai. Một tai nạn có thể dễ dàng mang anh cách xa cô bất cứ lúc nào, và cô sẽ chẳng còn lại gì ngoài những suy nghĩ cay đắng, giá như? Anh đã cầu hôn cô. Cô không biết điều đó. Cô vẫn còn quá choáng váng và bối rối để lên kế hoạch ổn định, nhưng cô đã quyết định chấm dứt việc trốn chạy. Nó đã không giải quyết được điều gì trước đây. Cô đã bị ảnh hưởng với những suy nghĩ về anh, những ký ức vẫn còn tiếp tục che phủ cho đến khi khuôn mặt anh trở thành sự ám ảnh trí óc mà qua đó cô quan sát tất cả những cả người đàn ông khác. Cô yêu anh. Cô cần phải đối mặt với nó một cách thẳng thắn và chấp nhận bất cứ điều gì mà tình yêu này mang lại cho cô, dù là nỗi đau hay niềm vui. Nếu cô chưa học được điều gì khác trong tám năm cô lẩn trốn anh đó, thì cô cũng đã học được rằng cô không bao giờ có thể quên anh.

CHƯƠNG 8

Rule là một thiên thần. Anh là một bệnh nhân tuyệt hảo - biết nghe lời, không hề phàn nàn, ngoan ngoãn như một chú cừ non ...miễn là Cathryn luôn ở bên cạnh anh. Cô không nghĩ đang để mình vướng vào cái gì khi hứa sẽ ở bên anh, cho đến khi, lần đầu tiên, một cô y tá bước vào, đánh thức anh dậy, kiểm tra nhịp tim và huyết áp. Đôi mắt Rule mở to sáng rực lên và anh cố gắng để ngồi dậy trước khi vết thương ở đầu làm anh ngã xuống với một tiếng rên. “Cathryn?” anh kêu lên bằng giọng khàn khàn.

Em ở đây”, cô vội vàng trấn an anh, nhảy ra khỏi ghế, nắm lấy tay anh và đan những ngón tay cô vào bàn tay anh. Anh nhìn chăm chăm vào cô với sự tập trung cao độ: “Đừng rời xa anh”.

“Em sẽ không rời xa anh đâu. Em đã hứa mà, anh nhớ không?”

Anh thở phào nhẹ nhõm và thư giãn, nhắm mắt lại lần nữa. Cô y tá hơi cau mày và nghiêng người lại gần, “Ông Jackson, ông có biết ông đang ở đâu không?”

“Tôi đang trong một bệnh viện đáng ghét” anh cầu nhàu đáp lại mà không thèm mở mắt ra.

Người y tá mập mạp có nước da ngăm đen và đôi mắt nâu sắc sảo, mỉm cười nhìn Cathryn thông cảm: “Chúng tôi sẽ đánh thức anh ấy mỗi giờ để chắc chắn rằng đó là một giấc ngủ bình thường và anh ấy không bị hôn mê. Đó chỉ là một biện pháp đề phòng nhưng nó sẽ tốt hơn để đảm bảo an toàn”

“Đừng có nói về tôi như thể tôi không có ở đây vậy” anh cầu nhàu

Lại một lần nữa ánh mắt của người y tá bắt gặp ánh mắt của Cathryn và cô đảo mắt đầy ý nghĩa. Cathryn xiết lấy tay Rule và trách: “Cư xử cho phải phép chứ. Cứ cẩu kinh thế này sẽ không ích gì đâu”.

Vẫn không mở mắt, Rule kéo tay cô lên mặt mình và vuốt ve nó trên má mình, “vì em vậy”, anh thở dài “nhưng thật khó mà mỉm cười khi cái đầu em đang muốn nổ tung ra”.

Anh đã cư xử tử tế như đã nói; vì Cathryn, anh ngoan ngoãn đến mức buồn cười. Tuy nhiên những người y tá cũng nhanh chóng nhận ra rằng nếu họ yêu cầu Cathryn tránh sang bên, Rule sẽ từ chối hợp tác với bất cứ điều gì họ muốn anh làm. Anh yêu cầu sự có mặt của cô ngay lập tức, và sau một vài lần cố gắng yêu cầu anh nhưng không thành, những người y tá đã đồng ý làm vậy. Cathryn biết rõ rằng anh đang trơ mặt dùng chính những vết thương của mình để giữ cô ở bên cạnh anh, nhưng thế vẫn khá hơn là việc anh ấy giận điên lên, cô hoàn toàn chia sẻ nỗi đau với anh, vỗ về anh và ở bên anh một cách không mệt mỏi.

Cho đến lúc chiều muộn trước khi cái dạ dày đang sôi ùng ục của cô nhắc nhở cô rằng cô đã lâm vào cảnh khó khăn khi không có tiền, không mang theo đồ trang điểm và cả quần áo để thay, hay thậm chí là cả một cái lược cũng không. Lúc sáng, Lewis đã đãi cô cái bánh sandwich mà cô chỉ ăn hết một nửa và bây giờ cô đang trong tình trạng sắp chết đói, hoặc là cái dạ dày của cô đang cảnh cáo cô như thế. Cô cẩn thận dứt Rule vài miếng thạch anh thích ăn, nhưng anh từ chối món súp đậu tương nấu nhừ và khi Cathryn ném thử nó thì cô cũng hiểu tại sao. Thậm chí là một người đang đói như cô cũng không thể ăn nổi nó. Súp đậu tương nấu nhừ chưa bao giờ xuất hiện trong thực đơn cá nhân của cô và Rule cũng chẳng có sở thích với món ấy.

Anh không ốm đến mức không biết được những gì đang diễn ra xung quanh mình. Sau khi nhìn vào đôi mắt sáng lên của Cathryn khi cô thử món súp và sau đó nhăn nhó mặt, anh nói dịu dàng: “em xuống quán ăn nhanh mà kiếm gì đó ăn đi. Đến giờ chắc em đã đói lắm rồi. Trong lúc em ra ngoài, anh sẽ không sao đâu”.

“Đúng là em đang đói” cô thừa nhận, nhưng nhăn nhó thêm vào: “Nhưng em không nghĩ là họ sẽ cho em ăn khi nhìn dáng vẻ em thế này. Em thậm chí còn không có lấy một cây lược, không mang theo tiền và cả quần áo sạch cũng không. Em còn chẳng nghĩ đến việc phải mang theo ví. Chúng mình cứ chờ anh bình phục và rời khỏi đây thôi”.

“Hãy gọi cho Lewis và nói với anh ta những gì em cần. Anh ấy có thể mang xuống ngay tối nay” anh gợi ý cô

“Em không thể yêu cầu anh ấy được”

“Em có thể. Chẳng phải anh ta là quản lý nông trại của em sao?”, anh yêu cầu một cách gay gắt. Thôi, anh sẽ tự gọi anh ta. Trong khi chờ đợi, hãy lấy ví của anh ở ngăn kéo trên của bàn đầu giường và tự đi ăn đi’

Cô ngậm ngừng. Sau đó, khi anh đang cố gắng để tự đứng thẳng lên, khuôn mặt đang tái nhợt của anh thậm chí còn trắng nhợt hơn nữa khi anh cử động, cô vội chấp nhận: “được rồi, được rồi” khi cô

nhánh chóng đổ dành anh quay trở lại gối nằm. Khi cô mở ngăn kéo ra, cái ví đang nằm ở trên góc phải và cô lấy nó xuống, sau đó đứng tần ngần một lúc nhìn cái ví đầy vẻ hối tiếc. Cô ghét tiêu tiền của anh, mặc dù vì sao điều đó làm cô khó chịu thì cô không thể nói được.

“Đi đi” anh ra lệnh. Và bởi vì cô đang quá đói nên cô ngoan ngoãn làm vậy.

Trong lúc cô đang ngồi ở quán ăn, chậm rãi nhai những chiếc bánh quy nhạt nhẽo và ăn súp khoai tây, cô đã không thể chống lại sự tò mò mà nhìn vào ví của anh. Cô nhìn quanh đây tội lỗi khi lần đầu tiên cô xem xét những bức ảnh anh mang theo. Một cái rõ ràng là ảnh của mẹ anh, người mà Cathryn cũng không nhớ rõ lắm bởi vì bà đã mất khi Rule còn là một đứa trẻ. Nét giống nhau mờ nhạt ở hình dạng lông mày và cái miệng đã nói lên quan hệ huyết thống gần gũi giữa họ. Một cái khác là ảnh của bố Rule, cao và vững chắc, với một cậu bé gầy gò tầm 10 tuổi đứng cứng nhắc bên cạnh ông, cau có nhìn vào máy ảnh. Cathryn mỉm cười, cô đã từng nhìn thấy cái sự cau có ấy nhiều lần trên khuôn mặt người đàn ông này khi trưởng thành.

Khi cô lật tấm nhựa tiếp theo, miệng cô rơi xuống và há hốc. Trong khi cô đang nửa hi vọng sẽ tìm thấy một tấm ảnh của mình, thì cái mà cô nhìn thấy lại không phải là điều mà cô đã mong đợi. Cô đã nghĩ rằng có lẽ anh ấy sẽ mang theo cái ảnh chân dung ở trường chụp khi cô học năm cuối trung học hoặc thậm chí là một trong những bức ảnh thời đại học của cô, nhưng cái mà Rule luôn mang theo bên mình lại là bức ảnh được chụp khi cô mới học lớp một. Khi ấy, cô là người nhỏ tuổi nhất trong lớp, vẫn còn đủ những chiếc răng và những chiếc răng xinh xẻo ấy đang cắn chặt môi dưới đến phát đau khi cô nhìn chằm chằm vào máy ảnh với đôi mắt đen to, sẫm màu. Làm thế nào mà anh ấy có được bức ảnh này? Khi anh bắt đầu đến nông trại, cô phải ít nhất là 12, hay 13 tuổi rồi. Cô cũng không thể nhớ chính xác được. Anh ấy chỉ có thể có bức ảnh đặc biệt này khi xem quyển album gia đình cô.

Còn có một tấm ảnh khác của ...Ward Donahue. Cô chăm chú nhìn vào bức ảnh bố cô với đôi mắt xa xăm mờ ảo, sau đó quay trở lại với sự tò mò ban đầu của mình. Rule chỉ mang theo những thứ giấy tờ nhận dạng cơ bản: bằng lái xe, bằng phi công và thẻ bảo hiểm xã hội. Ngoài trừ những thứ đó và 45 đô la ra, ví anh rỗng không.

Nước mắt cô bỗng trào ra. Bốn bức ảnh và ba tấm thẻ là toàn bộ giấy tờ tùy thân của anh. Không có thứ gì mắc lại trong bất kì khe nào, không ghi nhớ, không có gì để cho biết đặc điểm của người đàn ông luôn khép kín bản thân này. Bỗng nhiên cô hiểu ra rằng trong cả cuộc đời anh, Rule Jackson chỉ nói câu: “Anh cần em” với một người duy nhất, còn cô thì hầu như luôn từ chối anh dù cách này hay cách khác.

Cô hít vào một hơi thở sâu và rung rung. Cô gần như đã phạm phải một lỗi lầm tồi tệ nhất trong

cuộc đời mình, và cô phải hầu như biết ơn vụ tai nạn của Rule, bởi vì nó đã giữ không cho cô bỏ đi và có lẽ sẽ gây ra một vết rạn nứt không thể hàn gắn giữa họ. Cô yêu anh và cô sẽ đấu tranh cho tình yêu ấy.

Cô đã quyết định sẽ không nói bất cứ điều gì với anh nhưng tối muộn hôm đó, những lời ấy lại bất ngờ tuôn ra không kiểm soát nổi: “làm cách nào mà anh có bức ảnh của em ở trong ví thể”?

Một nụ cười nhăn nhó hiện lên trên khóe miệng anh: “anh đang tự hỏi là liệu em có giữ được sự tò mò không. Và rõ ràng là em không thể”

Mặc dù mặt đỏ bừng vì tức giận, Cathryn vẫn không để tâm đến sự trêu chọc của anh. “Anh đã lấy nó ở đâu?” cô khẳng khái hỏi.

“Lấy từ một cái hộp đựng đầy ảnh cũ. Có vài cái hộp như thế được cất trên gác mái. Thế thì sao?”

“Em không hiểu. Tại sao phải là chính cái ảnh ấy?”

“Nó nhắc anh đến một số thứ” cuối cùng anh miễn cưỡng nói.

“Như là gì?”

Anh chậm rãi quay sang nhìn cô, ánh mắt thẫm như đêm đen: “Em thực sự muốn biết?”

“Vâng, Có vẻ như đó là một lựa chọn không chắc chắn lắm”

“Không đúng. Chính đôi mắt ấy đã thu hút anh” anh thì thầm, “Mắt em cũng biểu lộ sự lo lắng, sợ hãi giống như vậy khi em mở mắt ra và nhìn vào anh khi chúng ta lần đầu tiên yêu nhau, bên dòng sông”

Kỉ niệm đó giống như một tia chớp lóe lên, làm cô sững sờ, nó sống động trong đầu cô như thể sự việc vừa mới xảy ra. Anh nâng người mình lên khủy tay, đón nhận sức nặng của mình từ bầu ngực trẻ trung, nhạy cảm của cô, và anh gọi “Cat” với một giọng khản nài nhẹ nhàng. Cho đến lúc ấy, cô đang bị bao bọc trong sự mơ hồ, nhưng từ âm thanh giọng nói của anh, cô trở nên thức tỉnh với bao điều: hơi nóng đang bùng lên của vàng thái dương trên đầu, đám cỏ nhồi nhối dưới thân thể để trần của cô, tiếng vo ve lười nhác của một con ong khi nó đang cố tìm kiếm một bông hoa dại nhỏ bé, hấp dẫn, tiếng ca réo rắt của những chú chim trên tán cây gần đó.

Cô cũng nhận thức được mức độ nghiêm trọng của việc mà cô vừa làm và nhận ra người vừa cùng cô làm điều đó, chính là người đàn ông vẫn đang ôm cô trong sự sở hữu thân mật. Cô cũng nhận ra sự đau đớn khác thường trên cơ thể mình, trong khi những dư âm của sự sung sướng vẫn còn vang vọng.

Kinh hãi vì cơn sự xáo động làm cô run rẩy cả thể xác lẫn tinh thần, niềm khao khát đang nảy nở muốn làm lại cái điều đang chờ đợi đó hầu như lớn hơn những gì cô có thể chịu đựng được. Đôi mắt sợ hãi của cô mở căng ra nhìn trần trời vào anh, trong sâu xa bóng mắt sẫm màu, mềm mượt phản chiếu sự không chắc chắn mà cô cảm nhận khi có bước đầu tiên và quan trọng nhất để trở thành một người đàn bà.

Bây giờ, cô không thể nói điều gì, và một lát sau, anh thở dài mệt mỏi rồi nhắm mắt lại. Với đôi mắt đầy lo lắng, cô thờ thẩn nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của anh. Cô đã đứng suốt đêm cạnh giường của David trong nhiều tuần trước khi anh mất, và cô đau đớn nhớ lại những ngày vô tận ấy. Ở đây chẳng thể có bất cứ sự so sánh thực tế nào cả - Rule chắc chắn sẽ bình phục - nhưng sự trùng hợp bề ngoài ấy cũng đủ để bóp nẹt trái tim cô. Mất David là một nỗi đau thật khủng khiếp. Nếu có bất cứ điều gì xảy đến với Rule, cô không bao giờ có thể chịu đựng được nữa.

Thật là một đêm tồi tệ. Cathryn thậm chí còn chẳng lo mặc đến cái áo ngủ mà Lewis mang đến cho cô. Mặc dù cô đã thuê một trong những chiếc giường cũ được dành cho những người ở lại qua đêm với bệnh nhân nhưng cô vẫn phải ngủ ở ghế suốt đêm vì hoặc là cô hoặc là Rule sẽ phải làm điều đó. Ở giữa sự không thoải mái của đôi chân và cơn đau đầu khủng khiếp mà anh đang chịu đựng, Rule đã không thể ngủ được, và có vẻ như đến lúc anh vừa cố xoay sở để nằm xuống và nhắm mắt lại để ngủ, thì một y tá lại vào đánh thức anh dậy. Đến lúc rạng sáng, anh thốt lên quan điểm của mình rằng việc điều trị ấy đã kéo dài khi vượt qua cả giới hạn của sự kiên nhẫn và Cathryn chắc cũng rơi vào tình trạng căng thẳng tương tự nếu như cô không quá mệt mỏi đến thế.

Có lẽ chính nỗi đau mà anh đang chịu đựng dai dẳng đã khiến anh mơ về Việt Nam, nhưng lập đi, lập lại như thế, anh choàng tỉnh từ giấc ngủ chập chờn, mệt mỏi với bàn tay siết chặt lại và mồ hôi túa ra từ khắp cơ thể. Cathryn không hỏi anh bất cứ câu gì, chỉ an ủi anh bằng sự hiện diện của cô, nói chuyện nhẹ nhàng với anh cho đến khi anh thấy thoải mái. Cô đã gần kiệt sức nhưng cô vẫn ở bên cạnh anh bất cứ lúc nào anh mở mắt ra và tình yêu của cô hiển hiện trong từng cái nắm tay dịu dàng. Anh đã không thể gọi lên tên nó nhưng anh đáp lại cái nắm tay của cô, bình tĩnh lại bất cứ khi nào cô đến gần. Tối hôm đó anh bị ốm nặng và ngày tiếp theo thì bị sốt nhẹ. Mặc dù những người y tá đã trấn an cô rằng đây không phải là điều gì bất thường, nhưng cô vẫn luôn ở bên anh bất cứ lúc nào, giữ một túi đá chườm trên trán anh và không ngừng làm lạnh cơ thể anh bằng khăn ướt.

Anh đã ngủ suốt đêm hôm đó cho đến đêm ngày thứ hai, điều này thật là may mắn, bởi vì Cathryn đã ngã gục trên giường và không hề cựa quậy gì suốt cả đêm dài. Thật không biết là liệu cô có nghe được tiếng anh khi anh gọi cô không nữa.

Vào buổi sáng ngày thứ 3 cô vừa được an ủi vừa bị báo động khi bác sĩ cho anh về nhà. Họ sẽ thoải mái hơn khi ở nông trại nhưng cô không hoàn toàn chắc chắn rằng Rule đã đủ khỏe để làm điều đó mà không cần đến sự theo dõi sức khỏe hiện thời. Bác sĩ đã thân thiện trấn an cô rằng anh hiện rất khỏe nhưng cũng đưa cho cô những hướng dẫn hết sức tỉ mỉ để giúp cho Rule yên ổn ít nhất là cho đến hết tuần này. Anh sẽ phải đi ngủ một cách nghiêm ngặt cho đến khi cơn đau đầu và chóng mặt hoàn toàn khỏi hẳn, bởi vì thật là liều lĩnh khi anh cố đi lại với nặng trong khi lại không thể giữ thăng bằng. Chuyến bay trở lại nông trại khiến anh kiệt sức, và khuôn mặt anh nhợt nhạt một cách đáng báo động khi, không phải là không có khó khăn, nhiều người trong nông trại mang anh lên gác và đặt anh vào giường. Mặc dù hành động của họ rất cẩn thận song anh vẫn bị đau nhói ở đầu và Lorna, người đã gặp họ với khuôn mặt biểu lộ cả sự tin tưởng lẫn lo lắng, đã rời khỏi phòng với đôi mắt mọng nước. Những người đàn ông đi ra khỏi phòng và để Cathryn giúp anh ổn định lại.

Cô chu đáo giúp anh cởi áo sơ mi và quần bò, chân bên trái đã bị thương khó cử động của anh khiến anh khó tuột ống quần ra. Sau khi kê chân anh lên những chiếc gối, và để nó tựa vào những chiếc chăn đã cuộn lại, cô dèm chăn quanh anh: “Anh có đói không” cô hỏi, lo lắng rằng chắc anh vẫn chưa cảm thấy đói, “anh có khát không? Có cần gì không?”

Anh mở mắt và nhìn xung quanh phòng, không trả lời câu hỏi của cô, anh khẽ nói: “đây không phải là phòng của anh”

Cathryn đã nghĩ rất nhiều về việc sắp xếp chỗ ở này và đã hướng dẫn Lorna chuyển đồ của Rule vào phòng khách ở phía trước. Phòng ngủ của anh thì nằm ở góc sau của ngôi nhà này, trông ra khu chuồng ngựa, mà Cathryn thì không nghĩ rằng anh có thể nghỉ ngơi với tất cả những hoạt động diễn ra trong sân. Không chỉ thế, phòng khách còn gần với phòng ngủ của cô, nó sẽ thuận tiện hơn nếu anh gọi cô, hơn nữa nó cũng có một phòng tắm nối liền và là phòng ngủ duy nhất trong ngôi nhà này có sự xa xỉ đó. Xét về việc Rule khó cử động được thì vị trí của phòng tắm là nhân tố cần được quan tâm nhất. Cô chỉ hy vọng anh sẽ hợp tác.

Cô nói một cách bình tĩnh: “Không, đây chỉ là phòng ở bên cạnh phòng em thôi. Em muốn anh ở gần phòng em lúc ban đêm. Nó cũng có cả một phòng tắm nữa đấy”. Cô nói thêm.

Anh cân nhắc những gì cô nói, hàng lông mi rũ xuống che phủ mắt anh: “được thôi”, cuối cùng anh chấp nhận: “anh không đói nhưng anh đã yêu cầu Lorna lấy súp hoặc cái gì tương tự. Điều đó sẽ làm bà ấy cảm thấy tốt hơn”.

Vậy là anh cũng để ý thấy Lorna buồn, mặc dù hoàn cảnh của anh bây giờ... Cathryn cũng không hỏi Lorna đã làm gì cho anh. Ai mà biết có những bí mật gì ẩn chứa đằng sau khuôn mặt khắc khổ của

người đầu bếp ấy? Và cô cũng rất mừng khi thấy rằng anh đang quan tâm đến mọi người bởi vì cô đã từng nghĩ anh đã mất đi cái khả năng ấy từ lâu rồi.

“Lew ở đâu?” Rule gần giọng ”anh có chuyện cần nói với anh ta”

Cathryn nghiêm mặt nhìn anh: “ Bây giờ anh phải nghe lời em, Rule Jackson. Anh phải tuân theo những yêu cầu rất nghiêm ngặt để giữ yên ổn và nếu anh gây ra cho em bất cứ khó khăn nào, em sẽ bốc anh lên máy bay và đưa anh quay trở lại bệnh viện nhanh đến mức đầu anh sẽ quay mòng mòng thậm chí còn tệ hơn trước nữa đó. Không làm việc, không lo lắng và cũng không cố gắng tự ngồi dậy. Anh hiểu không?”

Anh nhìn trừng trừng vào cô: “Quên nó đi. Anh sắp có một vụ làm ăn và ...”

“Bọn em sẽ giải quyết việc đó” cô ngắt lời anh “em không nói rằng anh không được nói chuyện với Lewis, nhưng em phải đảm bảo được rằng anh đã nghỉ ngơi đủ để có thể nói chuyện”.

Anh thở dài: “luúc này, em thật hùng mạnh với vai trò của mình, làm anh vô dụng như một con rùa với cái mai của nó vậy”. Anh nói với sự hoà nhã giả dối: “nhưng điều này sẽ không được lâu dài đâu và tốt hơn hết là em nên nhớ điều đó”

“Anh đang dọa chết em đấy à?” Cô trêu chọc, cúi xuống và hôn nhanh lên môi anh và chạy thẳng đi trước khi phản ứng bị tê liệt của anh nhanh trở lại. Đôi mắt đen lơ mơ buồn ngủ của anh từ từ nhìn xuống người cô với một lời đe dọa uể oải, sau đó hàng lông mi của anh không mở ra lần nữa và nhìn anh như thể đã lơ mơ ngủ rồi.

Cathryn yên lặng kéo cửa sổ để cho bầu không khí trong lành, sau đó nhón chân ra nhẹ nhàng và đóng cửa lại sau cô.

Ricky đang dựa vào tường ở bên ngoài phòng, đôi mắt nâu lục nhạt đầy thành kiến nheo lại giận dữ: “chị đã bảo Lewis không đưa tôi tới bệnh viện để tôi có thể gặp Rule, phải vậy không?” Cô buộc tội “chị không muốn em ở bên cạnh anh ấy. Chị muốn anh ấy lúc nào cũng là của mình chị”

Lo sợ tiếng nói giận dữ của cô ta có thể đánh thức anh dậy, Cathryn túm lấy cánh tay Ricky thật chặt và kéo cô ta ra xa cánh cửa “Yên lặng đi” cô thì thầm một cách giận dữ “anh ấy đang ngủ và anh ấy cần nghỉ ngơi đủ sức”

“Em đoán là anh ấy đã làm thế” Ricky chế nhạo.

Cathryn đã trải qua 2 ngày khủng khiếp và sự bình tĩnh của cô đã mòn xơ rồi, cô cáu kỉnh “cứ nghĩ những gì cô muốn nhưng tránh xa anh ấy ra. Chưa bao giờ tôi có ý làm những điều tôi nói nhiều như

bây giờ đâu. Tôi cảnh cáo cô, tôi sẽ làm bất cứ điều gì tôi cần để ngăn cô gây phiền phức đến anh ấy khi anh ấy còn đang ốm như vậy. Đây là nông trại của tôi và nếu cô muốn tiếp tục ở đây, tốt hơn hết là cô nên chú ý đến những điều mà tôi đang nói”

“Ôi chúa ơi, cô làm tôi cảm thấy phát ốm đấy! Nông trại của cô! Nhà của cô! Cô luôn tưởng rằng cái nông trại ngu ngốc nhỏ tí này làm cho cô hơn những người khác à?”

Bàn tay Cathryn nắm chặt hơn nữa. Cô phát ốm. Cô ốm và mệt mỏi vì sự sợ hãi rõ ràng và đầy ghen tị của Ricky, thậm chí mặc dù cô hiểu được những cái đó. Có lẽ Ricky đã nhìn thấy sự cố gắng kiềm chế cuối cùng đã biến mất qua biểu hiện của Cathryn, bởi vì cô ta nhanh chóng dịch ra xa và đi xuống gác, bỏ lại Cathryn đứng ở hành lang đang cố gắng kiểm soát cơn thịnh nộ có thể làm cô nổ tung ra.

Sau vài phút, cô xuống bếp và chuyển yêu cầu về món súp của Rule, kinh nghiệm từ trước cho cô thấy rằng giấc ngủ của Rule là giấc ngủ ngắn, và cô muốn có cái gì đó sẵn sàng để anh ăn khi anh tỉnh lại. Đôi mắt ướt của Lorna loé sáng khi biết Rule muốn bà làm gì đó cho anh và bà vội vàng lao vào bếp. Trong vòng nửa tiếng đồng hồ cái khay đã được chuẩn bị với một tô súp đậm đà đầy rau mà bà đã nấu và một li trà đá. Khi Cathryn mang cái khay lên lầu, cô ngẫm nghĩ rằng nếu Rule vẫn còn đang ngủ thì cô có thể ăn súp, bởi vì bỗng nhiên cô thấy mình rất đói.

Nhưng Rule đã tỉnh dậy khi mà cô mở cửa, cử động một cách mệt mỏi trên giường. Anh đang cố gắng ngồi dậy và cô vội vã đặt cái khay lên bàn ăn và chạy đến giúp anh, đặt một cánh tay đằng sau lưng anh để hỗ trợ trong khi chèn cái nệm vào đúng vị trí để đỡ anh. Sau đó cô phải đặt chân anh ngồi một cách thoải mái, một quá trình làm cho anh phải xiết chặt quai hàm trước khi nó kết thúc. Anh ăn súp ngon lành hơn biểu hiện khi ăn bất cứ thứ gì trong bệnh viện, nhưng tô súp vẫn còn một hơn nửa khi anh đặt nó xuống và gay gắt nói “ở đây nóng thật đấy”.

Cathryn thở dài nhưng anh ấy nói đúng. Những cái cửa sổ thì thẳng hướng Đông nam và căn phòng nhận đủ hơi nóng từ ánh mặt trời buổi chiều. Nó sẽ chẳng có gì đáng lưu tâm với một người không phải ngồi cả ngày trong phòng, nhưng bây giờ thì mồ hôi đang lấp lánh trên mặt và thân mình anh. Hệ thống lò sưởi trung tâm và điều hòa nhiệt độ chưa bao giờ được lắp đặt trong ngôi nhà cổ này, vì vậy giải pháp duy nhất mà cô có thể nghĩ tới là mua một cái quạt thông gió. Trong lúc đó cô nhớ ra rằng nhà họ có một cái quạt điện và cô vội vàng tìm nó. Ít nhất nó cũng có thể giúp thay đổi không khí cho đến khi cô mua được một chiếc điều hòa.

Cô lắp cái quạt vào chỗ lối ra và bật lên, hướng luồng khí thẳng vào cơ thể anh. Anh thở dài và giờ cánh tay phải lên che ngang mắt “anh nhớ một ngày ở Sài Gòn” anh thì thầm “đó là một ngày nóng

khủng khiếp đến nỗi không khí cũng gần như sánh đặc lại. Đôi giày của anh đã dính chặt lấy vỉa hè khi mà anh chạy dọc theo đường máy bay lên thẳng. Đó là cái nóng, Cat - nóng kinh khủng đến nỗi nếu Nam không phải là địa ngục, thì nó phải là cái thứ hai. Suốt nhiều năm, cái cảm giác mồ hôi tuôn trên lưng cũng tồi tệ như cảm giác có một con rắn đang bò trườn trên lưng anh bởi vì nó nhắc anh về cái ngày ấy ở Sài Gòn”

Cathryn đứng yên như thể cô vừa bị ném một hòn đá, sợ phải nói bất cứ điều gì. Đây là lần đầu tiên anh chia sẻ với cô kí ức của anh về chiến tranh và cô không biết chắc liệu anh có dần dần trở nên quen thuộc khi nói về điều này hay đó chỉ là một chút ngẫu hứng. Anh trả lời câu hỏi đó khi anh di chuyển cánh tay và nhìn thẳng vào cô, đôi mắt đen thẳm của anh điềm tĩnh “cho đến một ngày tháng 7, tám năm trước đây” anh thì thầm “lại là một ngày nóng, nóng đến khắc nghiệt và khi anh nhìn thấy em đang bơi trần dưới dòng sông, anh đã ghen tị với em và anh đã nghĩ đến việc nhảy xuống đó với em. Rồi anh nghĩ rằng những người đàn ông khác cũng có thể dễ dàng nhìn thấy em như anh đã thấy và anh muốn lặc em cho đến khi răng em va vào nhau. Em cũng biết điều gì đã xảy ra. ” anh tiếp tục một cách dịu dàng “Và trong khi anh làm tình với em, ánh mặt trời thiêu đốt trên lưng anh và mồ hôi chảy khắp người anh nhưng anh không nghĩ về Việt Nam cái ngày nóng ấy. Tất cả những gì mà anh có thể nghĩ tới đó là cách mà em ngọt ngào và cuồng nhiệt trong vòng tay anh, nằm dưới anh và thiêu đốt anh bằng một sức nóng hoàn toàn khác hẳn. Anh không bao giờ còn để tâm đến cái nóng và mồ hôi sau ngày đó, bởi vì tất cả những điều mà anh phải làm là nhìn lên ánh mặt trời vùng Texas và nghĩ về việc làm tình với em”

Cathryn nén người lại, không thể nói gì hay cử động được. Anh đưa tay về phía cô “Lại đây em”

Cô nhận thức ra chính mình khi đầu gối cô chạm vào cạnh giường, bàn tay anh nắm lấy tóc cô khi anh kéo thẳng cô về phía mình. Anh không hề cố đón gập cô giữa chừng; mà anh buộc cô đi hết quãng đường hướng đến anh, kéo nửa người cô ngang qua giường. Miệng họ vô vấp vào nhau và lưỡi anh chuyển đến cô một thông điệp đầy sức hút nam tính, khiến cho cô có cảm giác quay cuồng “anh muốn em ngay bây giờ” anh thì thầm vào miệng cô, nắm lấy tay cô và trượt nó xuống phía dưới thân thể anh. Kathryn kêu lên, những ngón tay cô xác nhận sự khẩn thiết của anh.

“Chúng ta không thể” cô phản kháng, giằng môi ra khỏi anh, mặc dù cô tiếp tục như vậy là vô thức quan tâm đến sức khỏe của anh, bàn tay cô trượt thẳng lên, đẩy vào vùng bụng cứng chắc đang tì vào mình “anh không thể, anh không nên cử động....”

“Anh sẽ không” anh hứa, tán tỉnh bằng một giọng thì thầm khàn khàn “anh vẫn khỏe mà”

“Nói dối”, giọng cô run run dịu dàng “Không, Rule. Không phải bây giờ”

“Em phải có trách nhiệm giúp anh thỏa mãn”

“Đó không phải là những gì bác sĩ đã nói” cô lắp bắp “em phải có trách nhiệm giúp anh không quá kích động”

“Anh sẽ không kích động nếu em làm anh thỏa mãn”

“Làm ơn có lý đi”

“Những người đàn ông đang bị kích thích thì không bao giờ có lý cả”. Mặc dù chính cô cũng cảm thấy buồn cười, vùi mặt cô dưới những sợi lông lộn xoăn trên ngực anh cho đến khi cô đã kiềm chế được tiếng cười khúc khích của mình “Cậu bé tội nghiệp” cô ngâm nga.

Anh mỉm cười và vứt bỏ cố gắng để thuyết phục cô vào giường mặc dù cô vẫn nghi ngờ rằng liệu cô có thể chống lại đòi hỏi tình dục của anh không nếu anh kháng kháng lâu hơn.

Anh luồn tay vào tóc cô, nhìn những sợi tóc đỏ thẫm rơi xuống “có phải em đang nghĩ đến việc bỏ đi không khi bây giờ anh không thể làm gì để ngăn em lại?” anh hỏi, thái độ vờ như thờ ơ.

Cathryn ngẩng đầu lên ngay lập tức, tóc cô bị kéo giật ra khi cô làm thế. Cô nhăn mặt vì đau và anh thả món tóc anh đang giữ “ Tất nhiên là không!” cô mạnh mẽ phủ nhận

“Em không nghĩ đến điều đó chút nào à?”

“Không hề” cô mỉm cười nhìn xuống anh và xoa ngón tay quanh núm ti đàn ông nhỏ xíu mà cô tìm thấy giữa những sợi lông tóc xoăn “em nghĩ là em sẽ ở đây sau tất cả mọi chuyện, em chắc chắn sẽ không để mất cơ hội sai khiến anh nữa đâu. Có thể em sẽ không bao giờ có một cơ hội khác”

“Vì thế, em đang ở đây để trả thù?” Anh cũng mỉm cười, nụ cười gian tà chỉ làm khoe miệng anh khê nhếch lên, nhưng với Rule đó đã là một cái gì ý nghĩa. Tiếng cười chưa hề dễ dàng đến với anh.

“Em chắc chắn thế rồi” cô trấn an anh, khuấy động cái điểm nhỏ bé trên thân thể anh đến căng cứng “em sẽ trả lại anh từng nụ hôn và thích thú xem anh xoay sở ra sao. Em cũng sẽ tính nợ anh cho cái lần phát vào mông mà anh đã làm với em. Em không có khả năng để trả cho anh điều tương tự nhưng em chắc chắn sẽ nghĩ ra cái gì đó”. Một hơi thở dài rùng mình phát ra từ ngực anh “anh khó có thể đợi”.

“Em biết” cô nói một cách vui sướng “đó chính là sự trả thù của em. Làm cho anh phải đợi, đợi và đợi.....”

“Em đã bắt anh đợi tám năm. Em sẽ làm gì để bù đắp lại. Biến anh thành một thầy tu?”

“Anh còn xa mới thể, Rule Jackson, vì vậy đừng cố gắng để nói với em về sự khác biệt. Wanda đã nói với em về danh tiếng của anh trong thị trấn. “hoang dã như một chú chồn vizon” là cái cách mà cô ấy đã miêu tả với em về anh và chúng ta đều hiểu điều ấy có nghĩa gì”

“Đúng là chuyện phiếm của đàn bà” anh cười nhàu.

Mặc dù tâm trạng đã tốt hơn nhưng anh rất nhanh mệt, và khi cô giúp anh nằm xuống anh đã không phản đối.

Điều hòa nhiệt độ là thứ đầu tiên trong danh sách những đồ cô cần mua, nhưng Lewis đã mất rất nhiều thời gian để đưa Rule về từ bệnh viện và bây giờ anh ấy khá là bận rộn để cô có thể bảo anh bay về San Antonio, nơi có lẽ là thành phố gần nhất mà cô có thể mua một cái điều hòa nhiệt độ nhỏ mà không cần thêm thiết bị điện khác nữa trong nhà. Điều đó có nghĩa là cô sẽ phải lái xe, một hành trình sẽ mất khoảng hai giờ đồng hồ cho một lượt đi. Và báo cáo thời tiết thì phải gọi là hơn cả giống nhau: nóng, nóng và nóng. Rule cần cái điều hòa nhiệt độ đó.

Nhưng bây giờ thì cô đang rất kiệt sức, và ý nghĩ phải lái xe một đoạn đường dài khó khăn hơn những gì cô có thể đối mặt. Cô phải dậy thật sớm vào buổi sáng và đến cửa hàng đồ gia dụng ở San Antonio trước khi nó mở cửa. Đó là cách để cô có thể quay về nông trại trước buổi trưa và thoát khỏi cái nắng khủng khiếp nhất.

Sau khi tắm một lúc lâu, cô kiểm tra lại Rule một lần nữa và thấy rằng anh ấy vẫn ngủ. Đó là giấc ngủ liền một mạch dài nhất mà anh đã có nên cô cũng thấy an lòng rằng anh vẫn đang được điều trị. Nhìn trầm ngâm vào dải băng trắng bó ở chân anh từ đầu gối đến các ngón chân, cô ước rằng nó biến mất đi và Rule lại một lần nữa ở nơi anh thuộc về, thoát khỏi sự kìm hãm này. Cô nhẹ nhõm với ý nghĩ có anh dưới sự bảo bọc của cô ít nhất vài ngày nữa, cũng nhiều như việc cô đau lòng khi thấy anh yếu ớt và không làm gì được.

Lợi dụng sự yên lặng, cô nằm ngang lên chiếc giường của mình và chìm vào giấc ngủ ngay lập tức, chỉ bị đánh thức bởi một giọng trầm, và câu kính gọi tên cô. Cô đứng lên và hất tóc ra khỏi khuôn mặt và liếc nhìn vào chiếc đồng hồ như cô vẫn thường làm vậy. Cô đã ngủ gần hai tiếng. Chẳng trách vì sao Rule lại gọi cô như vậy. Chắc anh đã thức dậy một lúc và đang băn khoăn không biết có phải mình đã bị bỏ rơi không.

Vội vàng đến phòng anh, cô nhận thấy rút cuộc không có vấn đề gì cả. Khuôn mặt hồng hào và mái tóc rối bù của anh chứng tỏ rằng anh vừa mới tự thức dậy và gọi cô theo bản năng tự nhiên. Sau hai ngày cô luôn lập tức chạy đến bên anh, anh đã quen với việc có cô khi anh vẫy tay và gọi.

“Em đã ở đâu đấy?” anh càu nhàu hỏi.

“Em ngủ” cô nói và khẽ ngáp “thế anh muốn gì nào?”. Trong một khắc anh nằm đó với vẻ gắt gỏng, sau đó anh đáp “anh khát” .

Có một bình nước và một cái ly ở trên bàn cạnh giường của anh nhưng Cathryn không phản ứng lại và cô đi lấy nước cho anh. Bác sĩ đã bảo cô vết thương ở đầu của Rule sẽ khiến anh khó chịu trong vài ngày và bất cứ một sự cử động nhỏ nào cũng sẽ làm anh bị đau. Cô luồn tay xuống dưới gối và cẩn thận nâng đầu anh khi cô giữ cốc nước cho anh. Anh uống nước. “Ồ đây nóng khủng khiếp thật đấy” anh thở dài nói khi đã uống hết ly nước.

Cô phải đồng ý với anh về điều này. “Buổi sáng em sẽ lái xe đi San Antone để mua một cái điều hòa đặt chỗ cửa thông gió” cô nói “anh cố chịu đựng nốt ngày hôm nay, ngày mai anh sẽ được dễ chịu thôi”

“Đó là một khoản chi không cần thiết” anh bắt đầu, mặt nhăn lại

“Nó không phải không cần thiết đâu. Anh không thể mau bình phục được nếu anh cứ nằm ở cái nơi nóng nực như thế này, cái nóng sẽ giết anh dần dần mất”

“Nhưng anh vẫn không thích ...”

“Điều đó không phụ thuộc vào việc anh thích hay không” cô cho anh biết “em nói em sẽ mua một cái điều hòa nhiệt độ và em sẽ làm thế”

Đôi mắt đen huyền của anh nhìn cô một cách nghiêm nghị “hãy làm những gì em thích, bởi vì khi anh khỏe và hoạt động trở lại, em sẽ gặp rắc rối đấy”

“Em không sợ anh đâu” cô mỉm cười, mặc dù đó gần như một lời nói dối. Anh thật mạnh mẽ, cứng rắn và có sức mạnh tình dục ảnh hưởng tới cô đến nỗi, nếu không thực sự sợ anh thì cô cũng cần cẩn thận nhiều hơn.

Sau một hồi, biểu hiện trên mặt anh đã dịu bớt vài phần “Em trông như thể là đang tê liệt cả chân rồi. Thay vì chạy đi, chạy lại, sao em không ngủ luôn lại đây với anh? Cả hai chúng ta có lẽ sẽ ngủ ngon hơn.”

Lời đề nghị của anh khiêu khích đến nỗi cô gần như trèo lên nằm cạnh anh ngay lúc đó, nhưng cô nhớ lại nỗ lực gần như nghiêm túc của anh khi quyến rũ cô chỉ vài giờ trước và cô miễn cưỡng chống lại hành động ấy “không có cách nào cả. Anh sẽ chẳng bao giờ chịu nghỉ ngơi nếu có một người phụ nữ nằm trên giường với anh” (*hihi hiểu nhau thế :D*)

“Tuần tới thì sao?” Anh thì thầm, dò dẫm một ngón tay trên cánh tay trần của cô.

Cathryn chẳng biết nên cười hay khóc nữa. Phải chăng anh đã cảm thấy rằng cảm giác của cô đã thay đổi một cách mạnh mẽ ? Có vẻ như anh biết rằng điều duy nhất giữ cô tránh xa giường anh chính là mối bận tâm của cô về vết thương của anh. Anh đang hành động như thể mọi thứ đã tốt đẹp giữa họ, như thể chẳng có nghi ngờ gì vương bận trong đầu cô cả. Có lẽ cũng chẳng có gì thật. Cô đã thực sự không có thời gian để quyết định chính xác cô sẽ làm gì với lời cầu hôn của anh. Có lẽ cô đã quyết định rồi và cô chỉ phải đối mặt với nó thôi. Thật nhiều điều có lẽ ...

Nhưng cô không ngóc đến nỗi thừa nhận với bản thân mình bất cứ điều gì ngay lúc này. Cô đã quá mệt mỏi và kiệt sức do những việc đã xảy ra trong hai ngày qua. Mà cô còn có một nông trại phải quản lý, một thương vụ bán ngựa phải chuẩn bị, phải đấu tranh với sự hiểm ác của Ricky, thời gian dành cho những đòi hỏi của Rule. Ngay lúc này, cô còn quá nhiều điều phải quan tâm để có thể đưa ra một quyết định nghiêm túc như vậy. Một trong những nguyên tắc căn bản của cô là không đưa ra quyết định không thể thu hồi nếu cô đang chịu nhiều áp lực. Sau này, khi chân Rule đã hồi phục sẽ còn rất khó thời gian để nghĩ về điều đó.

Cô mỉm cười với anh và vuốt ngược tóc khỏi trán anh “tuần tới chúng ta sẽ nói về điều này nhé” cô đáp.

CHƯƠNG 9

“Cat!”

“Bà Ashe, bà nghĩ sao về ...”

“Cathryn, chúng ta cần ...”

“Cat, anh cần cạo râu ...”

“Vi Chúa, Cathryn, sao cô không thể làm gì đó với ...”

“Cathryn, tôi xin lỗi, nhưng Rule không cho tôi làm gì cho anh ấy ...”

Chưa bao giờ Cathryn bị quá nhiều người gọi tên cô và yêu cầu thời gian cũng như sự chú ý của cô như vậy. Đường như mọi nơi cô quay sang, đều có một người với vấn đề gì đó cần được cô quan tâm ngay lập tức. Có một trăm lẻ một thứ phải được thực hiện mỗi ngày ở nông trại này, dù Lewis Stovall thì rất cần thiết, nhưng anh không thể đưa ra quyết định nào và Rule không trong tình trạng được đề cao. Monica dường như luôn muốn có gì đó, và Ricky thì đóng góp những lời phàn nàn của cô ta. Lorna cố gắng để gánh vác Rule từ đôi vai của Cathryn, nhưng chính Rule lại phá ngang bà. Không ai ngoài Cathryn có thể cạo râu cho anh, cho anh ăn, tắm cho anh, đáp ứng những nhu cầu cá nhân của anh. Không ai ngoài Cathryn có thể giúp anh vui vẻ (*khiếp, anh làm nũng thấy ghê :D*)

Trong tất cả những giọng nói gọi cô mỗi ngày, giọng Rule vang lên thường xuyên nhất. Cô chạy lên chạy xuống cầu thang không biết bao lần mỗi ngày để đáp ứng nhu cầu của anh. Không phải anh là một bệnh nhân khó chịu, đơn giản là anh muốn cô - và chỉ cô thôi - chăm sóc anh.

Cô đã mua một máy điều hòa sau khi anh ra viện một ngày, và anh đã nghỉ ngơi tốt hơn khi căn phòng có nhiệt độ dễ chịu hơn. Hơn nữa, tiếng rì rì êm ru của động cơ còn át đi những âm thanh khác có thể quấy rầy anh. Anh ngủ là chủ yếu, nhưng khi anh thức dậy anh không hề kiên nhẫn nếu như Cathryn không đến ngay lập tức.

Cô không thể nổi giận với anh, không thể khi cô có thể tận mắt thấy anh trở nên tái nhợt đi thế nào nếu anh cố gắng di chuyển quá nhiều. Chân anh vẫn đau, và đang bắt đầu ngứa ngáy dưới lớp băng, thêm nữa anh lại không thể làm gì để thoải mái với tình trạng đó. Cô không ngạc nhiên khi anh nóng nảy; bất cứ ai trong tình trạng anh cũng sẽ như thế thôi. Với một người đàn ông nóng tính, anh đang cư xử tốt hơn cô mong đợi.

Tuy nhiên, sự thông cảm cũng không ngăn cô khỏi đau đớn sau hàng trăm lần chạy lên chạy xuống cầu thang. Cô đang không ngủ đủ hay ăn đủ, và thời gian duy nhất cô nghỉ ngơi là khi cô ngồi trên lưng một con ngựa hoặc là lúc cho Rule ăn. Chỉ sau có hai ngày cô đã sẵn sàng ngã khụy.

Tối đó cô thật sự buồn ngủ ở bên cạnh Rule. Cô có thể nhớ là đã cho anh ăn, và khi anh ăn xong cô

đặt đĩa lại cái khay và dựa người xuống một lát dựa đầu vào vai anh. Điều tiếp theo mà cô nhớ là sáng hôm sau, và Rule đang rên rỉ vì chứng chuột rút trên tay anh. Anh đã giữ cô cả đêm dài và cả đêm dựa người vào gối của anh, cánh tay phải của anh vòng quanh người cô. Anh hôn cô và mỉm cười, nhưng có vẻ không thoải mái trên mặt anh, và cô biết rằng anh đã phải ngủ một cách khó khăn, nếu có ngủ.

Cả buổi sáng đó thật sôi động, hết vấn đề này nối tiếp vấn đề khác. Cô vừa ra khỏi khu chuồng ngựa, đang quay lại cho Rule ăn trưa, thì một xe tải dừng lại ở sân và một gương mặt quen thuộc xuất hiện.

“Ông Vernon,” Cathryn thân mật gọi, đi xuống để chào đón người bạn già của cô. Một người đàn ông khác ra khỏi chiếc xe và cô nhìn một cách tò mò trước khi cô nhận ra anh ta. Anh ta là người đã ở cùng với Paul Vernon cái ngày cô gặp ông trước cửa hiệu thuốc, nhưng cô không thể nhớ được tên của anh ta.

Paul Vernon giải quyết vấn đề đó bằng cách chỉ vào người đàn ông với một cái vung tay và nói, “Cháu có nhớ Ira Morris không? Cháu đã gặp anh ta một tuần trước hay khoảng đó.”

“Vâng, dĩ nhiên là có rồi,” Cathryn nói, chìa tay ra với người đàn ông.

Anh ta bắt tay, nhưng anh ta không nhìn cô. Mắt anh ta đang lướt qua những cái chuồng ngựa và nhà kho, cuối cùng dừng lại ở chỗ những con ngựa đang yên lặng nhai cỏ trên cánh đồng.

“Tôi đã được nghe nhiều về nơi này,” anh nói, “và không có chuyện gì xấu cả. Những con ngựa tốt, chắc nịch và cư xử tốt, một phần tư số ngựa tốt nhất được tìm thấy ở khu vực này. Nhưng tôi nghe nói, lúc này cô đang đẩy nhanh việc gây giống. Mở rộng việc kinh doanh ngựa thuần chủng phải không? Việc đó chạy tốt chứ?”

Một vài ngày trước, Cathryn sẽ không biết liệu chúng có tốt hay không, nhưng cô đã quan tâm nhiều đến hoạt động kinh doanh do điều kiện bắt buộc. “Năm ngoái, chúng tôi đã bán một con ngựa đực còn non cho người đã thắng lớn ở Canifornia mùa này.”

“Tôi có nghe về anh ta,” Ira Morris nói. “Irish Venture, do Irish Gale cưỡi, loại cả con Wanderer. Từ ngữ được nhắc đến rằng con ngựa cái đã bị bỏ rơi bởi một con ngựa non Irish Gale cưỡi; tôi mong dành vị trí đứng đầu trong cuộc mua bán đó.”

“Không con ngựa nào trong danh sách sẽ được bán cho đến ngày giao dịch,” Cathryn nói chắc chắn.

“Được thôi, tôi có thể hiểu điều đó,” anh ta vui vẻ đồng ý. “Liệu có ổn không nếu như tôi xem con

ngựa đực đó?”

Cô nhún vai và mỉm cười. “Tôi nghĩ không sao, nhưng con ngựa non là một cô ngựa cái chứ không phải ngựa đực. Tên của cô nàng là Little Irish, nhưng Rule gọi nó là Hooligan.”

“Nó có bướng bình không?” Paul Vernon hỏi.

Nụ cười của Cathryn lại rộng hơn và cô giơ tay chỉ đến chỗ một con ngựa non xinh xắn đang nhảy tung tăng trên bãi cỏ. “Hooligan thì khác đây,” cô nói. Họ nhìn những chuyển động uyển chuyển trong im lặng khi con ngựa non nhẹ nhàng nhảy trên bãi cỏ xanh. Chỉ khi con ngựa non đi dọc theo bên một con ngựa khác thì người ta mới có thể có ý tưởng về kích cỡ của cô nàng. Bởi vì nó quá duyên dáng, nên ấn tượng đầu tiên không phải đó là một con ngựa khỏe và cao. Dáng người duyên dáng của nó đã che dấu hiệu quả cơ bắp mạnh mẽ của nó; một người quan sát lần đầu sẽ chú ý đến vẻ đẹp bóng bẩy của nó, đường dốc sinh động của cổ nó và sự duyên dáng thanh nhã với mỗi bước mà nó chạy. Sau đó, giống như bình minh lên chậm chậm, sẽ đi đến nhận thức rằng con ngựa non đó có tốc độ thiêu hủy, và đôi chân thon của nó thì cứng như thép vậy.

“Nó không dành để bán,” Cathryn nói. “Ít nhất không phải năm nay. Rule muốn giữ nó lại.”

“Nếu cô không phiền, tôi muốn nói chuyện với anh ta.”

“Tôi rất tiếc,” Cathryn nói, tiết lộ sự thật một chút. Cô không thích Ira Morris lắm. anh ta có vẻ là một người đàn ông lạnh lùng, tính toán. “Rule đã gặp một tai nạn đầu tuần này và anh ấy buộc phải ở trên giường; anh ấy không thể bị quấy rầy.”

“Bác rất tiếc khi nghe chuyện đó,” Ông Vernon nói ngay “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Con ngựa của anh ấy trượt chân và ngã xuống cùng với anh ấy, sau đó lăn lên chân của Rule.”

“Bị gãy chân sao?”

“Cháu e là vậy. anh ấy còn bị một chấn động nữa, và chúng cháu phải giữ cho anh ấy được yên tĩnh.”

“Thật là điều đáng tiếc khủng khiếp, khi mà cuộc mua bán đang đến gần.”

1“Ồ, anh ấy sẽ không bỏ lỡ chuyện mua bán đó đâu,” Cathryn khẳng định với ông. “Nếu cháu hiểu Rule Jackson, thì anh ấy sẽ tập tễnh đến đó trước cơ. Cháu chỉ hi vọng là cháu có thể giữ cho anh ấy nằm nghỉ ngơi hết tuần này.”

“Cậu ta bướng bình lắm phải không?” Ông Vernon cười.

“Như con la ấy,” Cathryn nhiệt tình đồng ý.

Ira Morris đổi tư thế một cách thiếu kiên nhẫn và cô nhận ra rằng anh không thích thú gì lắm với chuyện sức khỏe của Rule. Anh ta chỉ thích thú với những con ngựa thôi, cho đến lúc cô đề cập rằng họ không có con ngựa nào để bán cho đến tận ngày giao dịch. Rule sẽ biết ngay con ngựa nào anh đã được đưa vào danh sách, nhưng vì danh sách vẫn chưa được nhà in gửi đến, Cathryn không có cách nào biết mà không phải chạy đến hỏi anh, điều mà cô từ chối thực hiện.

Morris nhìn qua một lượt chuồng ngựa. “Chỉ có một thứ, bà Ashe à,” anh nói một cách cộc cằn. “Tôi đến đây để nói chuyện làm ăn, nhưng bây giờ tôi không chắc là tôi nên nói chuyện với ai. Ai quản lý nơi đây, bà hay Jackson?”

Cathryn do dự một chút, cân nhắc chuyện đó. “Tôi sở hữu nông trại này,” cuối cùng cô nói với một giọng đều đều. “Nhưng ông Jackson quản lý nó giúp tôi, và ông ấy biết về ngựa nhiều hơn tôi.”

“Nên quyết định của anh ta là cuối cùng?”

Cô đang bắt đầu cảm thấy bức mình. “Ông đang hỏi cái gì vậy, ông Morris? Nếu ông muốn mua ngựa ngay bây giờ, vậy thì câu trả lời của tôi là, tôi rất tiếc, nhưng không có chuyện đó cho đến ngày giao dịch. Hay là có điều gì khác trong suy nghĩ của anh?”

Anh ta mỉm cười khó chịu, lạnh nhạt, đôi mắt lạnh lùng của anh ta chiếu thẳng vào cô. “Điều gì xảy ra nếu tôi muốn mua tất cả? Mọi thứ - ngựa, đất, những tòa nhà.”

Điều đó làm cô mất bình tĩnh. Đẩy một lọn tóc bướng bỉnh ra khỏi mắt cô, cô nhìn quanh. Bán Bar D sao? Ngôi nhà cũ đó là nơi mà cô sinh ra. Cô biết đến từng inch của mảnh đất này, mọi chỗ lên, xuống, mọi mùi hương và âm thanh của nó. Đó là nơi cô khởi đầu biết yêu Rule, nơi cô đã nhận biết chính mình như một người đàn bà. Sẽ không thể bán nó ... Cô mở miệng ra để nói với anh như vậy, nhưng sau đó một ý nghĩ bỗng nhiên xuất hiện rằng nếu cô không sở hữu Bar D, cô sẽ không phải lo lắng liệu Rule có muốn đất đai của cô nhiều hơn là anh muốn cô không. Cô sẽ biết chắc chắn ...

Nếu cô muốn biết. Một nỗi đau buốt nhói lướt qua cô với ý nghĩ rằng câu trả lời có lẽ còn đau đớn hơn cả câu hỏi. Rule sẽ không bao giờ tha thứ cho cô nếu cô bán nông trại đi.

Hướng sang Morris, cô nặn ra nụ cười miễn cưỡng. “Đó là một chữ “nếu” to tướng,” cô nói. “Và nó là một điều mà tôi chưa từng nghĩ đến trước đây. Tôi không thể đưa ra một quyết định vội vàng với chuyện đó.”

“Nhưng cô sẽ nghĩ về chuyện đó phải không?” anh ta nhấn mạnh.

“Ồ, có,” cô gắng gượng khẳng định. “tôi sẽ nghĩ tới chuyện đó.” Thật khó cho cô để nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác. Lối vận vẹo của ông Morris, đã đảo ngược vai trò của cô và Rule. Cô muốn điều gì nhiều hơn, trang trại hay Rule Jackson? Nếu cô giữ trang trại, cô có lẽ sẽ không bao giờ biết anh thật sự cảm nhận thế nào về cô; mặt khác, nếu cô bán nó cô có lẽ sẽ mất anh mãi mãi, nhưng cô lại sẽ biết chính xác vị trí của mình trong trái tim anh.

Có một gợi ý mà cô biết là cô nên thảo luận với Rule, cho dù cô biết trước phản ứng của anh sẽ thế nào. Anh sẽ phản đối quyết liệt chuyện bán trang trại. Nhưng anh là một người quản lý và anh có quyền biết chuyện gì đang diễn ra, thậm chí, dù cô khiếp sợ cái ý tưởng làm anh bức mình.

Cô cho anh ăn trưa muộn hơn so với thường lệ. đầu tiên, cô bị cản trở bởi Paul Vernon và Ira Morris; sau đó cô bần đến nỗi phải tắm vội trước khi cô có thể làm bất cứ chuyện gì khác. Trong khi Lorna chuẩn bị khay ăn trưa cho Rule, Cathryn dựa người vào tủ và ngấu ngien một chiếc sandwich, tự hỏi tại sao Rule đã không gọi cô. Có lẽ anh đang chợp mắt...

Anh không ngủ. khi cô mở cửa phòng anh cẩn thận quay đầu sang nhìn cô và cô bị choáng bởi biểu hiện sắt đá trong đôi mắt anh. Cái nhìn của anh trượt chậm chậm qua cô, đánh giá vẻ ngoài đã cọ rửa sạch sẽ của cô từ đỉnh đầu, nơi cô bện tóc thành một lọn dài, xuống qua chiếc áo cotton không tay mát mẻ, chiếc quần jean bạc màu, và cuối cùng là đôi chân trần của cô. Cẩn thận đặt chiếc khay lên bàn, cô hỏi, “Có chuyện gì sao? Đầu anh đang đau à?”

“Anh nghe nói em đang cân nhắc việc bán nông trại,” anh khắc nghiệt nói, cố gắng nâng người lên bằng khuỷu tay. Chuyển động vội vàng đó đã làm cái chân gầy của anh rơi khỏi cái nệm nơi nó được đặt lên và anh ngã lại gối với một tiếng rên khó nhọc, được nối tiếp bởi vài câu nguyên rủa khùng khiếp. Cathryn lao đến phía cuối giường và nhẹ nhàng nâng cái chân của anh kê lại gối, đặt nó an toàn hơn. Tâm trí của cô đang loạn lên. Làm thế nào anh có thể nghe thấy chuyện đó nhanh đến vậy? Ai đã nói cho anh biết? Cái sân và khu chuồng ngựa lúc đó rất đông đúc. Bất cứ ai trong số hai mươi người đàn ông cũng có thể nghe thấy lời đề nghị mua chuồng ngựa, nhưng cô không nghĩ là bất cứ ai trong số họ đã làm một chuyến đi đặc biệt đến ngôi nhà để nói cho Rule về chuyện đó. Lewis ở trong nhà rất lâu, nhưng cô biết là lúc này anh đang ở bãi cỏ tận phía nam.

“Ricky đã nói cho anh biết,” Rule cau kinh, đọc chính xác những suy nghĩ của cô.

“Cô ấy đã vô ích khi làm thế,” Cathryn bình tĩnh đáp lại, ngồi xuống bên cạnh anh và với đến chỗ cái khay thức ăn. “Em đã định chính mình nói cho anh biết.”

“Khi nào? Sau khi những tờ giấy đó được ký sao?”

“Không, em định sẽ nói với anh khi anh đang dùng bữa.”

Anh giận dữ đẩy cái thìa sang một bên khi cô đưa nó đến trước miệng anh. “Mẹ kiếp, đừng cố đút cái thìa đó vào miệng anh giống như anh là một đứa trẻ. Điều này sẽ giải quyết tất cả các vấn đề của em đúng không? Tổng khứ nông trại đi, tổng khứ anh đi, kiếm thật nhiều tiền để sống được ở Chicago.”

Với sự khó khăn, Cathryn kìm nén cơn nóng mặt muốn phản công lại anh. Cô không nói gì và đặt lại cái khay về chỗ cũ. “Rõ ràng Ricky đã tự mình cho thêm một vài chi tiết vào câu chuyện ban đầu. Thứ nhất, em không đồng ý bán trang trại. Thứ hai, anh sẽ được hỏi ý kiến trong bất kỳ quyết định nào em đưa ra liên quan đến nông trại. Và thứ ba, em mệt phát khiếp vì anh cứ nhảy vào chặn họng em, thế nên em cho rằng anh có thể tự xúc ăn lấy rồi!” cô đứng lên và đi ra ngoài, đóng sập cửa trước lời yêu cầu giận dữ của anh đòi cô quay lại.

Ricky đứng ở đầu cầu thang, một nụ cười hài lòng hiển hiện trên khuôn mặt cô ta, và Cathryn nhận ra rằng tất cả cô ta đã lắng nghe từng từ một. Mắt cô nheo lại, cô dừng lại trước mặt cô em kế và nói qua kẽ răng, “nếu tôi thấy cô trong phòng của Rule lần nữa, hay nghe nói cô ở đó, tôi sẽ ném cô ra khỏi nơi đây nhanh đến mức cô sẽ bị gió cuốn đi.”

Ricky nhướn mày châm chọc “Chị sẽ sao, chị gái bé nhỏ? Chị và ai khác chứ?”

“Tôi nghĩ là tôi có thể làm được việc đó, nhưng nếu tôi không thể, thì đã có rất nhiều công nhân nông trại để giúp tôi.”

“Thế điều gì làm cho chị nghĩ là họ sẽ ở bên cạnh chị? Chị là một người lạ đối với họ. Em mới luôn ở bên cạnh họ, làm việc với họ, gần gũi ... như bạn bè ... với một vài người trong số họ.”

“Tôi chắc là cô thế rồi,” Cathryn nói cay độc. “Lòng trung thành chưa bao giờ là một trong những tính cách của cô.”

“Và đó là tính cách của chị sao? Chị vẫn nghĩ đó là một bí mật được giữ kín chuyện chị là món thứ đồ chơi nho nhỏ của Rule khi chị chỉ là một đứa trẻ à?”

Kinh hoàng, Cathryn nhận ra rằng Ricky có lẽ đã lan những lời thù ghét ác tâm đó nhiều năm rồi. Chỉ có Chúa mới biết người đàn bà này đã nói gì về cô. Sau đó cô vươn thẳng vai và thậm chí còn mỉm cười, nghĩ rằng cô không phải hổ thẹn khi yêu Rule. Anh không phải là người đàn ông dễ dãi nhất trên thế giới để yêu, nhưng anh là của cô, và cô không quan tâm liệu cả thế giới có biết điều đó không.

“Đúng thế, tôi là thế đó,” cô thoải mái thừa nhận. “Tôi yêu anh ấy, và tôi sẽ tiếp tục yêu anh ấy.”

“Chị yêu anh ấy nhiều đến mức chị có thể chạy trốn và kết hôn với một người đàn ông khác sao?”

“Đúng, đúng thế. Tôi không phải tự mình giải thích cho cô, Ricky. Chỉ muốn chắc chắn là cô tránh xa Rule ra, bởi đó là cơ hội cuối cùng của cô.”

“Ồ, Ricky, con không thể nói nếu con chưa được cảnh báo,” Monica nói từ phía sau họ, giọng bà thích thú. “Và trừ khi con chuẩn bị được để tìm được một công việc và bắt đầu tự nuôi sống bản thân con, mẹ gợi ý con nên lắng nghe cô ấy.”

Ricky quay đầu lại. “Con đã giúp đỡ nông trại này nhiều năm rồi, nhưng con chưa bao giờ thấy mẹ làm vì tốt hơn là dọn dẹp giường cho riêng mẹ. Mẹ thì sao? Mẹ cũng sống dựa vào nông trại này mà”

“Không lâu nữa đâu,” Monica nói nhanh nhẩu. “mẹ sẽ không bao giờ tìm thấy một người chồng khác trong khi mẹ đang bị mắc kẹt ở đây nơi miền quê này.”

Một cách kỳ lạ, Ricky tái mặt. “Mẹ định rời khỏi Bar D sao?” cô ta thì thầm.

“Ồ, chắc chắn là con biết là mẹ sẽ không ở đây mãi mãi,” Monica nói, nhẹ nhàng giải đáp. “Nông trại này thuộc về Cathryn, và có vẻ như là cô ấy về nhà để ở lại. Đã đến lúc mẹ tạo một ngôi nhà cho chính mình, và mẹ chưa bao giờ muốn nó nằm trên một nông trại. Mẹ chịu đựng cuộc sống nơi nông trại, nhưng chỉ là vì Ward Donahue.” Bà nhún vai duyên dáng. “Đàn ông như ông ấy không còn xuất hiện thường xuyên nữa. Mẹ sẽ sống trong một lều tuyết nếu đó là nơi ông ấy muốn.”

“Nhưng ... Mẹ ... còn con thì sao?” Ricky thốt lên tuyệt vọng đến mức Cathryn đột nhiên cảm thấy tiếc cho cô ta, thậm chí dù cô ta là một mụ phù thủy đầy hần học.

Monica mỉm cười. “Tại sao chứ, con yêu, con có thể tìm được một ông chồng của riêng con. Dầu sao, không phải là con hơi quá già dặn để sống với mẹ hay sao? Cathryn đã gợi ý cho mẹ sử dụng nhà của cô ấy ở Chicago và mẹ có lẽ nhận lời cô ấy về điều đó. Ai biết chứ? Mẹ có lẽ sẽ kiếm được một người Mỹ nào đó thích giọng của mẹ.”

Hờ hững một cách kiêu kỳ, Monica tiếp tục đi xuống cầu thang, sau đó dừng lại và quay lại nhìn con gái bà. “Gợi ý của mẹ với con, Ricky, là dừng cái trò chơi với chàng cao bồi mà con đang trêu chọc. Con có thể làm nhiều việc tồi tệ hơn là dựng anh ta dậy vì những thứ mà anh ta sẽ cho con.” Bà tiếp tục đi xuống, bỏ lại sự im lặng đặc quánh phía sau bà.

Cathryn nhìn Ricky, người vừa ngồi sụp xuống dựa vào dây lan can như thể cô ta đã bị đánh vào đầu. Có lẽ cô ấy bị thế thật, bởi vì Monica có thể không bao giờ kết tội một cách khôn khéo như vậy. “Bà ấy đang nói về điều gì thế?” Cathryn hỏi. “Chàng cao bồi nào?”

“Không phải ai quan trọng,” Ricky nói lầm bầm, và chậm chạp đi xuôi hành lang tới phòng cô ta.

Cảm thấy cả bị dồn ép lẫn bối rối, Cathryn tìm lấy một chỗ ẩn náu trong nhà bếp với Lorna. Cô cuộn mình trong cái ghế và chống khuỷu tay lên bàn.

“Ricky đã nói với Rule là cháu sắp sửa bán nông trại,” cô thẳng thắn nói. “Rule đã nhảy ngay đến kết luận là câu chuyện đó là thật. Bọn cháu đã có tranh cãi và cháu nói anh ấy tự đi mà bón com cho mình; anh ấy có lẽ đã ném cái khay vào tường. Sau đó cháu có một cuộc cãi vã với Ricky về Rule, và đúng lúc giữa chừng thì Monica nói cho Ricky biết là bà có kế hoạch rời khỏi Bar D, và Ricky nhìn như thể bị ai đó đánh cô ấy. Cháu không biết điều gì đang diễn ra nữa!” cô than vãn.

Lorna cười. “Hầu hết chuyện đang xảy ra là do cô quá mệt khi cô đang điều hành công việc một mình và không có gì có thể làm cho cô có nhiều cảm xúc như lúc này. Monica và Ricky đã tranh luận suốt về cuộc sống của họ; không có gì là bất thường cả. Và Monica luôn luôn nói là nếu cô quay lại bà ấy sẽ rời đi. Ricky ... Ồ, điều mà Ricky cần là một người đàn ông tốt, khỏe mạnh yêu thương cô ấy và làm cho cô ấy cảm thấy cô ấy có giá trị.”

“Cháu lấy làm tiếc cho cô ấy,” Cathryn chậm rãi nói. “Thậm chí khi cháu muốn làm cô ấy tức chết, cháu vẫn cảm thấy tiếc cho cô ấy.”

“Tiếc đủ để cho phép cô ấy có được Rule sao?” Lorna ranh mãnh khiêu khích.

“Không!” Sự đáp lại của Cathryn là ngay tức khắc và bùng phát, và Lorna cười.

“Tôi không nghĩ vậy.” bà lau tay vào cái tạp dề. “Tôi cho là tôi tốt hơn nên đi lên lầu và xem Rule thế nào, dù nếu cậu ấy không ném cái khay thức ăn vào tường thì cậu ấy chắc chắn sẽ ném nó vào tôi khi cậu ấy nhìn thấy tôi không phải là cô. Cô sẽ lên gặp cậu ấy chứ?”

“Cháu cho là cháu sẽ phải làm thế,” Cathryn thở dài. “Nhưng không phải ngay lúc này. Hãy để anh ấy trấn tĩnh lại đã, và có lẽ sau đó chúng cháu có thể nói chuyện mà không phải hét lên với nhau.”

Sau khi Lorna lên lầu, Cathryn ngồi ở bàn một lúc, quan sát nhà bếp ấm cúng dễ chịu này. Không chỉ có Rule cần bình tĩnh lại; tâm trạng của cô ít nhất cũng nóng như anh ấy, và nếu cô đang thành thực với bản thân, cô phải thừa nhận là anh ấy thường kiểm soát bản thân tốt hơn cô kiểm soát chính mình.

Cánh cửa phía sau mở ra và Lewis Stovall dựa thân hình cao lớn của anh vào cánh cửa ra vào. “Lại đây nào, Cathryn,” anh tán tỉnh cô. Anh đã đánh mất từ “bà Ashe,” trong suốt một vài ngày trước và bắt đầu gọi tên thân mật của cô, điều mà là thứ duy nhất hợp lý để cân nhắc xem họ đã làm việc gần với nhau như thế nào. “Có việc cần được làm.”

“Có phải Rule đã nói với anh là giữ cho tôi bận đến mức tôi không còn có năng lượng để làm bất

cứ việc gì khác trừ làm việc, ngủ và chăm sóc anh ấy không?” cô nghi ngờ hỏi.

Đôi mắt cứng rắn của anh nheo lại nơi khoé mắt khi một nụ cười nhỏ bé xuất hiện trên gương mặt anh. “Em mệt mỗi lần đúng không?”

“Say đòn rồi,” cô nói.

“Chuyện đó sẽ không kéo dài lâu hơn được đâu. Rule nên đứng dậy và đi loanh quanh vào tuần tới, và anh ấy có lẽ sẽ quay lại với cái yên ngựa một tuần sau đó. Anh đã thấy anh ấy làm việc đó trước đây rồi.”

“Với một vết thương ở chân sao?” cô nghi ngờ hỏi.

“Hay tay anh ấy, hay xương sườn bị băng bó, hay xương cổ bị gãy. Không gì giữ anh ta lâu được. Sự chấn động này đã đặt buộc anh ta nằm lâu hơn bất cứ thứ gì khác.

Cô đứng lên và đi tới chỗ cánh cửa, thở dài khi cô kéo một cái tất sạch lên và cho chân vào giày của cô. Lewis đứng nhìn cô với một sự biểu hiện là lạ trong mắt anh, và cô nhìn lên đúng lúc để bắt gặp cái nhìn lướt nhanh của anh. “Lewis?” cô hỏi một cách không chắc chắn.

“Tôi vừa mới nghĩ rằng dưới vẻ quyền rũ của gái thành phố lớn, cô thật sự không có vẻ gì của một cô gái nông thôn.”

“Quyền rũ?” cô cười to, cảm thấy buồn cười với ý nghĩ đó. “Tôi sao?”

“Cô sẽ hiểu tôi đang nói về gì nếu như cô là một người đàn ông,” anh nói lè nhè.

“Nếu tôi là một người đàn ông tôi thậm chí sẽ không nghĩ đến điều đó.”

Tiếng cười của anh thừa nhận sự thật của điều đó. Khi họ đi bộ ngang qua sân, Cathryn đã lấy hết tinh thần để hỏi anh một câu hỏi vẫn ở trong đầu cô từ lần đầu tiên cô gặp Lewis. “Anh đã từng ở Việt Nam với Rule phải không?” cô hỏi bình thường.

Anh nhìn xuống cô. “Tôi đã từng ở Việt Nam, nhưng không phải với Rule. Tôi không gặp anh ấy cho đến bảy năm trước.”

Cô không nói gì thêm, và khi họ tiến gần đến chuồng ngựa anh hỏi, “Sao?”

“Anh dường như trông giống thế,” cô chậm rãi đáp lại, không chắc là tại sao họ có vẻ giống nhau như đúc. Họ đều là những người đàn ông nguy hiểm, những người đàn ông cứng rắn đã nhìn thấy quá nhiều chết chóc và đau đớn.

“Anh ấy chưa từng đề cập đến Việt Nam với tôi.” Một lời giải thích khó nghe thoát ra từ giọng nói của Lewis. “Và tôi cũng không nói về nó, – không một chút nào. Những người duy nhất biết về điều mà tôi đang nói cũng ở đó, và họ có những rắc rối của riêng họ. Cuộc hôn nhân của tôi tan vỡ bởi vì vợ tôi không thể chịu được nó, không thể kiểm soát được tôi khi lần đầu tiên tôi quay lại.”

Cái nhìn mà cô nhìn anh là đau đớn và cảm thông, và anh cười toe toét – và thật sự là cười toe toét. “Đừng kéo dài những vĩ âm” anh trêu chọc. “Tôi đang khá ổn. Ngày nào đó tôi có lẽ sẽ lại kết hôn. Hầu hết đàn ông than vãn và rên rỉ về hôn nhân, nhưng có cái gì đó ở người phụ nữ giữ họ hồi tỉnh nhiều hơn.”

Cathryn kìm không được, cười to lên. “Tôi tự hỏi đó là cái gì.”

Cảm nhận mới về sự gần gũi với Lewis giúp cô trải qua hết phần còn lại của một ngày, với một buổi sáng sôi động và rắc rối. Một trong những con ngựa đực giống bị đau bụng, và hai con ngựa cái có dấu hiệu chúng sắp sinh con trước khi đêm xuống. Khi cô cuối cùng cũng lê bước về nhà thì cũng đã hơn bảy giờ, và Lorna thông báo rằng bà đã sẵn sàng mang khay thức ăn của Rule lên cho anh.

“Cậu ấy đang trong tâm trạng tồi tệ,” bà thông báo.

“Vậy thì anh ấy sẽ phải ở đó,” Cathryn mệt mỏi nói. “Cháu không cảm thấy nên an ủi anh ấy tối nay. Cháu sẽ đi tắm và ngã vào giường ngủ đây.”

“Cô không định ăn sao?”

Cô lắc đầu. “Cháu quá mệt rồi. Cháu sẽ ăn vào sáng ngày mai, cháu hứa đó.”

Sau khi tắm cô ngã ngang ra giường, quá mệt để mà thậm chí là lăn xuống dưới chăn. Cô buồn ngủ ngay tức thì, điều khá là may mắn, bởi vì dường như chỉ vài phút sau cô đã bị lay thức dậy.

“Cathryn, dậy đi.” Đó là giọng của Ricky, và Cathryn buộc phải mở mắt ra.

“Chuyện gì thế?” cô nghiêng ngả hỏi, chú ý rằng Ricky vẫn mặc đồ như vậy. “bây giờ là mấy giờ?”

“Mười một giờ ba mươi. Đi nào. Cả hai con ngựa cái đang sắp đẻ, và Lewis cần có sự giúp đỡ.” Giọng của Ricky hoàn toàn thiếu mất sự thù địch, nhưng cô luôn luôn quan tâm đến công việc của nông trại. Không có gì lạ khi Lewis cầu cứu hai người phụ nữ thay vì đánh thức một vài người công nhân khác tới giúp anh; cả hai bọn họ đều đã giúp ngựa đẻ con trước đây, dù đã là nhiều năm từ khi Cathryn làm như vậy. Nhưng nông trại là của cô, và đó là trách nhiệm của cô.

Cô nhanh chóng mặc đồ và vội vã đi đến nơi chuồng ngựa non, nơi chỉ có một vài tia sáng lờ mờ

chiếu sáng nơi những con ngựa cái nằm. Họ phải đi nhẹ nhàng để tránh làm kích động những bà mẹ đang được mong đợi, nên họ không nói gì ngoại trừ những âm thanh nhỏ. Lewis và một người đàn ông đỡ đẻ, Floyd Stoddard, đang đợi ở một ngăng chuồng ngựa trống không.

Lewis nhìn lên khi hai người phụ nữ bước vào. “Chắc sẽ không lâu nữa với Sable,” anh nói. “Andalusia thì sẽ lâu hơn, tôi nghĩ thế.”

Nhưng dù cho họ đợi, Sable vẫn chưa đẻ, và Floyd bắt đầu lo lắng. Đã gần hai giờ sáng khi anh kiểm tra lại nó và quay lại căn phòng nơi mà họ vẫn đợi, khuôn mặt anh căng thẳng. “Sable đang kiệt sức,” anh thông báo. “Nhưng ngựa con đã xoay sang bên. Chúng ta sẽ phải giúp nó. Mọi người rửa tay đi.”

Hai người đàn ông thắt áo đến tận eo và rửa tay trong nước xà phòng ấm, sau đó chạy tới ngăn chuồng của Sable. Ricky và Cathryn kéo ống tay áo lên cao hết mức và cũng rửa tay. Mặc dù họ sẽ không thật sự giúp xoay con ngựa con được. Con ngựa cái nâu đen đáng yêu đó đang nằm xoài, chỗ mang thai của nó phình lên một cách lộ bịch. “hãy giữ lấy đầu nó,” Folyd hướng dẫn cho Ricky, sau đó quỳ gối xuống phía sau con ngựa cái.

Một tiếng hí to đau đớn phát ra từ cái ngăn còn lại, họ ngẩng đầu lên nhìn quanh. Lewis nói. “Cathryn, hãy xem con Andalusia đi.”

Andalusia cũng đã kiệt sức, nhưng nó không phải ở trong tình trạng áp lực quá mức. Cathryn thông báo lại, sau khi cân nhắc tình huống. Ricky đang sử dụng tất cả sức lực của cô để giữ cái đầu của con Sable; Lewis đang tiếp những áp lực bên ngoài để giúp cho Folyd quay đầu cái thai.

“Audalusia khá tốt, nhưng nó cũng đang sẵn sàng. Tôi sẽ ở đó cùng với nó.”

Mồ hôi chảy trên khuôn mặt của Lewis. “Cô biết phải làm gì phải không?” anh cầu nhàu.

“Có, đừng lo. Tôi sẽ gọi nếu có bất cứ rắc rối nào.”

Andalusia nâng cái đầu xám ngọc của nó lên và hí lên một tiếng mềm mại khi Cathryn bước vào chuồng của nó, sau đó lại rơi đầu xuống đồng cỏ khô. Cathryn quỳ gối xuống bên cạnh nó, sự vuốt ve nhẹ nhàng của cô nói cho con ngựa cái biết nó không ở một mình. Đôi mắt đen to của con vật nhìn vào Cathryn đang vuốt ve nó, hầu như có được sự thanh thản của con người.

Hai bên sườn của con ngựa cái phập phồng với sự co thắt, rồi những cái móng cứng nhỏ bé xuất hiện. Andalusia không cần bất cứ sự trợ giúp nào. Chỉ trong vòng vài phút con ngựa con đã đang đi loạng choạng trên đồng cỏ khô, vẫn bị bọc trong cái túi mờ mờ. Cathryn nhanh chóng xé toạc cái vỏ

bọc ra và giải thoát cho con vật nhỏ bé, sau đó lấy một tấm vải mềm khô và bắt đầu lau cho nó với những cái vuốt ve dài, nhịp nhàng. Cô cúi mình trên đồng cỏ khi con ngựa cái cổ gượng trên chân nó đứng lên với cái đầu cúi xuống, hai bên sườn của nó phập phồng. Cathryn căng thẳng, sẵn sàng tóm lấy con ngựa con và chạy đi nếu như con ngựa mẹ không chấp nhận con nó. Nhưng Andalusia nhẹ nhàng thở qua miệng nó và đi đến để xem xét con vật nhỏ bé đang run lên trên đồng cỏ. Nó liếm láp con đầy yêu thương thay cho miếng vải lau của Cathryn.

Con ngựa non nhỏ bé màu hạt dẻ chiến đấu để chống chân trước lên, nhưng ngay khi nó chống chúng lên được và cố buộc chân sau tuân theo, hai chân trước lại phản bội nó và nó lại ngã ra. Sau vài cố gắng non nớt, nó đã xoay sở để đứng lên, sau đó nhìn xung quanh với sự bối rối của một đứa trẻ, không chắc nó định làm gì tiếp theo. Andalusia, may mắn thay, là một kẻ từng trải với chuyện này; nó nhẹ nhàng thúc khủy chân vào con ngựa con để chỉ dẫn phù hợp theo bản năng mách bảo nó làm thế. Chỉ trong vòng có vài giây được chăm sóc một cách chu đáo, những chiếc chân nhỏ bé gầy gò của nó đã đặt choãi rộng ra hai bên khi nó lấy thăng bằng một cách cẩn thận ở phía trên chúng. (bé ngựa này yêu thế : x)

Khi Cathryn quay lại gần chuồng ngựa kia, Ricky đang quỳ gối bên cạnh một con ngựa non nhỏ bé một cách bất thường, lau người nó và ngâm nga hát với nó. Lewis và Floyd vẫn đang làm giúp con ngựa cái và Cathryn nhìn thấy ngay lập tức rằng đó là một ca sinh đôi. Tim cô run lên một chút, bởi vì thường thì với những ca sinh đôi, một hoặc cả hai con ngựa non sẽ khó sống nổi. Từ những cái nhìn của con vật nhỏ bé với Ricky, mọi lợi thế đều chống lại nó.

Chẳng bao lâu sau, một con ngựa con khác đã ở trên đồng cỏ khô và nó to hơn con vừa nãy, dù có vẻ ngoài gần như giống hệt. Đó là một con ngựa cái non nhỏ bé, hoạt bát, nó đã chiến đấu để đứng trên chân mình ngay lập tức và nâng cái đầu kiêu hãnh nhỏ bé lên để quan sát sự mới mẻ của thế giới mới mà nó đang sống.

Floyd đang chăm sóc con Sable, nên Lewis đi đến để kiểm tra con ngựa non còn lại. “Tôi không nghĩ là nó đủ khỏe để sống sót,” anh nghi ngờ nói, đi đến chỗ con ngựa non đang nằm. Nhưng không ai ở Bar D bỏ mặc một con ngựa chết. Họ làm việc suốt cả đêm với con ngựa non này, giữ cho cơ thể nó ấm, chà xát người nó để giữ sự lưu thông máu, nhỏ vài giọt sữa mẹ nó vào cổ họng nó. Nhưng nó rất yếu, và ngay sau khi mặt trời mọc, nó chết mà chưa kịp đứng vững trên đôi chân. (tội nghiệp quá ☹)

Nước mắt chan chứa trên mắt Cathryn, dù cô biết ngay từ đầu là kết quả có lẽ sẽ như thế. Không có gì để nói. Mọi người trong chuồng ngựa im lặng, nhìn vào những sinh vật vẫn đang còn nhỏ. Nhưng khi họ nhìn theo hướng khác họ không thấy chết chóc mà là một cuộc đời tươi sáng, hạnh phúc khi hai con ngựa non mới chào đời còn lại đang dụi những cái mõm xinh xắn vào những lãnh địa vừa được

mở rộng của chúng.

Lewis nhún vai, giữ tung nút thắt áo. “Cả một đêm dài,” anh thở dài. “Và chúng ta còn một ngày dài phía trước. Đi rửa mặt và ăn sáng nào.”

Cathryn đến gần nhà khi cô nhận ra rằng Ricky không đi cùng cô. Nhìn quanh, cô thấy Ricky đang đứng cùng với Lewis. Cô mở miệng định gọi, khi đột nhiên nhận ra bàn tay của Lewis tóm lấy tay của Ricky. Rõ ràng là họ đang tranh cãi, dù họ chỉ vừa làm thế trước đó một giây. Sau đó Lewis trượt tay quanh eo của Ricky và buộc cô đi theo khi anh sải bước đến một ngôi nhà nhỏ là chốn riêng tư của anh. Không đến mức Ricky cần bị ép buộc, Cathryn nghĩ một cách hài hước, quan sát cánh cửa đóng lại phía sau họ.

Ồ, ồ. Vậy Lewis là chàng cao bồi mà Monica đã đề cập tới. Cô thậm chí đã không nghĩ đến, dù nếu cô ít bận rộn hơn với Rule, có lẽ cô sẽ chú ý đến cách mà Lewis nhìn Ricky. Anh ấy đã quan sát Ricky cái hôm đó Cathryn nhìn thấy cô ấy ôm Rule. Có lẽ Ricky chưa biết chuyện đó, nhưng Lewis Stovall là một người đàn ông biết anh ấy muốn gì và làm thế nào để đạt được nó. Ricky tốt hơn là nên tận hưởng những ngày cuối cùng tự do của mình, Cathryn ngẫm nghĩ, và mỉm cười. Điều đó chắc chắn phải là mối quan tâm đeo đuổi tiếp sau Rule của Ricky.

“Mọi việc diễn ra thế nào?” Lorna hỏi khi Cathryn chậm chậm di chuyển vào nhà bếp, rên rỉ với từng bước chân.

“Sable sinh đôi, nhưng một con đã chết một vài phút trước. Nhưng con của Andalusia thì là một con ngựa to, đỏ như lửa, vì thế điều đó chắc làm Rule hài lòng. Anh ấy thích ngựa đỏ.”

“Nhắc đến Rule ...” Lorna nói đầy hàm ý.

Cathryn do dự, “Oh, Chúa ơi. Lorna, cháu không thể. Không phải ngay giờ. Cháu tê dại cả chân và anh ấy sẽ đập nát cháu ra mất.”

“Ồ, tôi sẽ cố giải thích.” Nhưng Lorna có vẻ nghi ngờ, và Cathryn gần như nhượng bộ. Nếu cơ thể cô không phải đang rộn lên với sự mệt mỏi, có lẽ cô đã chiều theo sự thôi thúc đến gặp anh, nhưng cô đã quá mệt mỏi để đối mặt với anh lúc này.

“Hãy nói với anh ấy về những con ngựa con,” cô hướng dẫn, vừa nói vừa ngáp. “Và hãy nói cho anh ấy biết là cháu vừa vào thẳng giường để ngủ lấy một vài giờ, và cháu sẽ lên gặp anh ấy khi cháu ngủ dậy.”

“Cậu ấy sẽ không thích thế đâu. Cậu ấy muốn gặp cô ngay bây giờ”. Đột nhiên Cathryn cười khúc

khích. “Nói với cô gì đây. Hãy nói với anh ấy là cháu đã tha thứ cho anh ấy. Điều đó sẽ làm cho anh ấy điên lên đến nỗi nếu cô may mắn anh ấy thậm chí sẽ không nói gì.”

“Nhưng cô sẽ không gặp cậu ấy bây giờ phải không?”

“Không, không phải bây giờ. Cháu thật sự quá mệt rồi.” Sau đó, nằm xuống một cách mệt mỏi trên giường của mình, cô ước cô đã đi đến nói chuyện với anh. Cô có thể kể với anh về những con ngựa con và anh sẽ hiểu nếu cô khóc một chút trên vai anh. Cô đang dạy anh một bài học, nhưng cô ước rằng cô đã không phải học nó cùng anh. Cô muốn bên cạnh anh, để chạm vào anh và chăm sóc anh. Thật tốt khi cô đã hứa gặp anh sau, bởi một ngày không ở cùng anh thì hầu như hơn cả sự chịu đựng của cô.

Lorna đánh thức cô vào buổi chiều để nhận một cuộc điện thoại. Cô lão đảo lê tới chỗ điện thoại. “Xin chào,” Glenn Lacey nói hào hứng. “Anh chỉ muốn nhắc em về cuộc hẹn của chúng ta tối nay. Đoán xem chúng ta sẽ đi đâu?”

Cathryn chết điếng người. Cô đã quên tuốt về việc có một cái hẹn với Glenn vào tối hôm đó. “Đi đâu?” cô hỏi yếu ớt.

“Anh kiếm được vé tới trận đấu của Astro ở Houston vào tối nay. Anh sẽ đón em lúc bốn giờ và chúng ta sẽ bay tới thành phố và ăn tối sớm trước khi trận đấu bắt đầu. Nghe thế nào?”

“Điều đó thật tuyệt,” Cathryn đáp lại, buồn bã nghĩ đến người đàn ông trên lầu.

CHƯƠNG 10

Nếu không phải vì Rule, Cathryn sẽ có một tối vui vẻ. Bề ngoài cô hạnh phúc, tươi cười và

chuyện trò, nhưng đằng sau cô rất khổ sở. Giống như thể anh đang hẹn hò với cô, vô hình với tất cả mọi người trừ cô. Nếu cô cười chuyện gì đó, cô nghĩ đến việc Rule đang nằm đợi cô đến gặp anh bởi vì anh không thể đứng dậy và đến chỗ cô, và cô cảm thấy tội lỗi vì đã cười. Thêm nữa, cô cảm thấy có lỗi, bởi vì Glenn đang là một bạn đồng hành vui vẻ, không đòi hỏi mà cô thì lại không thể chú ý hoàn toàn đến anh.

Khi họ đã ở trong sân bóng, cô có thể tập trung vào chuyện đang xảy ra và đẩy những suy nghĩ về Rule sang một bên. Cô chưa từng là một fan lớn của môn bóng chày, nhưng cô thích quan sát đám đông. Có nhiều người với đủ mọi hình dáng, kích thước và diện mạo, họ mặc đủ kiểu quần áo mà đầu óc thể tưởng tượng ra. Một cặp đôi, rõ ràng đang ở trong tâm trạng say mê, không quan tâm tí nào đến trận đấu, mà bắt đầu trình diễn một màn lãng mạng giữa hàng ngàn con mắt theo dõi. Một người đàn ông ngồi ngay phía sau họ, chỉ mang giày, và mặc quần, còn cái áo thun thì buộc quanh đầu ông, cổ vũ lớn và công bằng cho cả hai đội chơi. Glenn cho rằng ông ta không biết đội nào ra đội nào.

Nhưng thậm chí quan sát đám đông cũng có những giây phút đau đớn. Một người đàn ông với mái tóc đen dày xuất hiện trong mắt cô và hơi thở của cô thất lại trong một giây đau đớn. Rule đang làm gì bây giờ? Anh đã ăn chút gì chưa? Anh có đau không?

Cô đã làm anh tức giận, mà bác sĩ đã đề nghị cô giữ anh yên lòng. Sẽ thế nào nếu anh cố gắng tự đứng dậy và ngã xuống?

Cô chợt hiểu, như thể có một cơn ớn lạnh sâu xa dọc xương sống, rằng nếu như anh không tức giận trước đó, bây giờ anh sẽ thế. Nhưng cô không thể bỏ cuộc hẹn với Glenn vào phút cuối; Glenn quá tốt để bị đối xử tồi tệ như thế. Có lẽ anh ấy sẽ hiểu và sẽ xem trận đấu vui vẻ sau đó, nhưng Cathryn cảm thấy rằng thật là tồi khi từ chối anh sau khi anh đã có được vé cho trận bóng.

Đột nhiên, những giọt nước mắt xối xa tràn lên mắt cô và cô phải quay đầu tránh Glenn; giả vờ nhìn vào đám đông. Cô nhức nhối muốn về nhà, chỉ là để ở cùng một mái nhà với Rule, để có thể chăm sóc anh và chắc chắn rằng anh vẫn ổn, thậm chí dù anh nổi giận đủ để ăn cả móng tay. Tình yêu! Ai đã từng nói tình yêu làm cho thế giới quay vòng? Tình yêu là một nỗi đau chết người, là một cơn nghiện cần được thỏa mãn; nhưng thậm chí trong nỗi đau, cô vẫn biết cô sẽ không có nó theo cách khác nào khác. Rule là một phần của cô, quá nhiều đến nỗi cô chỉ sống một nửa nếu thiếu anh. Cô đã không thật sự biết điều đó phải không?

Cô yêu Rule và cô yêu nông trại, nhưng giữa hai thứ tình cảm đó chúng đang làm cho cô phát điên lên. Cô không biết cái nào đòi hỏi nhiều hơn, và cách mà cô cảm thấy về cả hai chỉ làm vấn đề thêm phức tạp.

Liếc nhìn Glenn, cô nhận ra rằng cô không thể tưởng tượng nổi Rule đang ngồi khom người trên một cái sân vận động, lơ đãng nhai một miếng hot dog được xé ra và uống một cốc bia âm, đầy bọt. Cô đã chưa bao giờ nhìn thấy Rule đang thư giãn với một thứ gì đó. Anh tự thúc ép bản thân cho đến khi anh mệt mỏi đến mức phải đi ngủ, sau đó bắt đầu lại cái vòng quay đó vào sáng hôm sau. Anh đọc rất nhiều, nhưng cô không thể nói rằng đó là việc đọc giải trí. Anh đọc những quyển sách kỹ thuật dày cộp về việc chăn nuôi và phối giống; anh nghiên cứu những dòng giống, duy trì việc cập nhật những loại thuốc mới và các kinh nghiệm thú y. Cuộc đời của anh được xây dựng xung quanh nông trại. anh đã từng đến một cuộc dạ vũ, nhưng anh không hề tham gia. Anh chỉ đến để chắc chắn là cô không đang dính líu tới một người đàn ông nào khác. Chẳng có gì tồn tại với anh trừ cái nông trại đó sao?

Đột nhiên một cơn sóng buồn khổ tràn qua người cô. Nông trại! Luôn luôn là nông trại! cô sẽ tốt hơn nếu cô đã bán nó đi. Cô có lẽ đã mất Rule, nhưng ít nhất cô sẽ biết bằng cách này hay cách khác anh cảm thấy thế nào về cô. Cô hoàn toàn nhận ra rằng cô ghen với cái nông trại đó hơn với bất cứ người phụ nữ nào. Sự cố gắng của Ricky để thu hút sự chú ý của Rule đã làm cô tức điên lên, nhưng hơn hết là thương hại, bởi vì Cathryn đã biết rằng em kế cô không có cơ hội thành công. Ricky đã không có cái để thành công; cô ấy không có nông trại.

Nếu cô có chút can đảm nào, cô đã hỏi thẳng Rule điều anh muốn ở cô là gì. Đó là phần khó khăn khi yêu ai đó, cô cay đắng nghĩ; nó làm bạn bất an và đau đớn làm sao. Tình yêu biến những người ôn hòa thành những người điên, dửng dưng cảm thành hèn nhát, và đạo đức chỉ còn là sự cần thiết mờ nhạt.

Khi Glenn đứng và đuổi thẳng người ra, vừa nói vừa ngáp dài, Cathryn giật mình nhận ra là trận đấu bóng đã kết thúc, và cô phải nhìn nhanh qua bảng điểm để biết được ai đã thắng. đội Antros đã thắng, nhưng chỉ với một bàn thắng. Đó là một trận đấu có tỷ số điểm thấp, một cuộc đọ sức của những cầu thủ giao bóng hơn là của những kẻ phát cuồng.

“Ta hãy dừng lại uống vài cốc cà phê trước khi quay trở về,” Glenn gợi ý. “Anh mới chỉ uống một cốc bia, nhưng anh thích thấy thêm một chút cảnh báo trước khi anh lên máy bay và bắt đầu bay”.

Ít nhất anh vẫn ôn hòa, Cathryn nghĩ. Cô thốt lên đồng ý rằng cà phê là một ý kiến tuyệt vời và họ đã dành một giờ rảnh rỗi ở quán cà phê tại sân bay. Cô ý thức được từng phút trôi qua, ý thức được rằng nếu Rule vẫn đang thức anh sẽ run lên vì tức giận vào lúc này. Ý nghĩ đó làm cho cô vừa háo hức vừa lo lắng để trở về, muốn trì hoãn nó lâu như có thể.

Khi họ đã ổn định trong ghế của mình trên máy bay, dường như cô sẽ đạt được ước muốn của cô. Glenn nhanh chóng làm chết máy. “Áp suất nhiên liệu không có,” anh thàn thì, trườn ra khỏi ghế.

Bơm nhiên liệu bị hỏng. Đến lúc tháo được nó và lắp xong một cái mới thì đã quá nửa đêm trước

khi họ cuối cùng cũng bay vào khoảng không. Hơn là đánh thức mọi người ở nông trại thức dậy do việc hạ cánh, Glenn đưa máy bay quay lại nhà để máy bay rời lái xe đưa cô về nhà. Sau khi anh hôn cô một cách tự nhiên vào má và để cô lại ở cửa nhà, cô tháo giày giống như một đứa trẻ về muộn sau một cuộc hẹn và đi nhẹ nhàng vào căn nhà tối đen, tránh những chỗ, mà cô biết nó sẽ kêu cọt két, trên sàn nhà cũ kỹ.

Khi cô nhón chân qua cửa phòng của Rule cô để ý thấy một vệt sáng mỏng bên dưới nó và do dự. Anh không thể với tới cái đèn và tắt nó đi. Nếu mọi người đi ngủ mà không tắt đèn cho anh, nó sẽ sáng suốt đêm. Không phải đêm còn dài nữa, cô nghĩ trong niềm vui méo mó. Tại sao lại không thừa nhận là cô muốn nhìn thấy anh? Đã là ba mươi sáu giờ từ khi cô thấy anh và đột nhiên, thời gian đó là quá dài. Giống như một kẻ nghiện ma túy, cô cần chích một phát. (:D)

Di chuyển chậm chậm, một cách cẩn thận, cô mở cửa phòng anh và nhìn hé vào. Ít nhất anh đang nằm xuống, vậy là ai đó đã nhớ để giúp anh nằm xuống từ tư thế ngồi dựa. Mắt anh nhắm chặt và bờ ngực rộng cơ bắp rắn chắc nâng lên và hạ xuống một cách đều đặn.

Một cái run khe khẽ nóng hổi chạy lướt qua người cô và làm bối rối sự bình tĩnh của cô. Chúa ơi, anh trông quá tuyệt vời! mái tóc đen mượt của anh bù xù, cằm anh sẫm lại với đám râu mọc lờm chờm; một cánh tay mạnh mẽ của anh được đặt bên cạnh đầu anh, cánh tay với những ngón tay dài để thoải mái. Cái nhìn của cô lang thang xuống sự rực rỡ của bờ vai nâu đen của anh, dừng lại tại nơi hình thành đầy nam tính của dải lông sẫm màu bao phủ vòm ngực và chạy xuống bụng anh, sau đó trải tới phần da để trần của bắp đùi vạm vỡ đang lộ ra. Anh đã kéo chăn chỉ lên tới rốn của anh, nhưng chân trái của anh hoàn toàn không được che phủ, tì nặng vào sườn một cái gối để lấy điểm tựa.

Run lên trong sự thương thức vẻ đẹp đàn ông của anh, cô lặng lẽ đi tới giường và cúi xuống để lần tới nút tắt của đèn. Cô không tạo ra một tiếng động nào, cô chắc chắn là thế, tuy nhiên cánh tay phải của anh bất ngờ vung lên những ngón tay của anh tóm vòng qua eo cô. Đôi mắt đen của anh đột nhiên mở ra và anh nhìn chăm chăm vào cô vài giây trước khi ánh giận dữ trong đôi mắt sâu thẳm mờ đi. “Cat,” anh thì thầm.

Anh đã say ngủ. Cô sẽ thề là thế. Nhưng bản năng của anh vẫn được mài dũa để phản ứng với sự tấn công, ý thức được bất cứ sự thay đổi nào xung quanh anh, bất cứ sự xuất hiện nào, và cơ thể anh đã phản ứng thậm chí trước khi anh tỉnh lại. Cô nhìn anh khi mớ hỗn độn mất dần khỏi trong tâm trí anh và anh nhớ lại vị trí hiện tại của mình. Cái nhìn cứng rắn, hung tợn của anh biến đổi thành một cái nheo mắt giận dữ. Áp lực của những ngón tay của anh giảm xuống, nhưng không đủ để cho phép cô lùi lại. thay vì thế anh kéo cô lại phía anh, kéo cô ngã xuống giường trong một tư thế vụng về, giữ cô bởi sức mạnh của cánh tay anh.

“Anh đã nói với em tránh xa Glenn Lacey ra,” anh nhẹ nhàng gầm lên, ôm cô chặt đến nỗi hơi thở của anh phả vào má cô.

Ai đã nói cho anh biết? cô thất vọng tự hỏi. Bất cứ ai cũng có thể làm thế. Toàn cái khu trại này chắc hẳn phải nhìn thấy Glenn đến để đón cô. “Em đã quên là em đã có một cuộc hẹn với anh ấy,” cô thú nhận, giữ giọng cô thấp xuống. “Khi anh ấy gọi, anh ấy đã có sẵn những cái vé cho trận bóng ở Houston và em chỉ không thể trở mặt với anh ấy sau khi anh ấy đã gặp quá nhiều rắc rối như thế. Anh ấy là một người đàn ông tốt bụng.”

“Anh không quan tâm cho dù cậu ta có là một vị thánh mới của Mỹ,” Rule đáp lại, vẫn với cái giọng đe dọa nhẹ nhàng, mềm mại ấy. “Anh đã nói với em là anh sẽ không để em ra ngoài với một người đàn ông khác và anh vẫn giữ nguyên ý đó.”

“Chỉ một lần này thôi, mà bên cạnh đó, anh đâu phải là chủ của em!”

“Em nghĩ thế sao? Em là của anh, và anh sẽ làm bất cứ điều gì để giữ được em.”

Cô trao anh một cái nhìn ý tứ và đau đớn. “Anh sẽ ư?” cô nói, sợ rằng cô hoàn toàn biết quá rõ phản ứng của anh sẽ là gì nếu cô bán nông trại đi. Anh sẽ ghét cô. Anh sẽ bỏ rơi cô nhanh đến nỗi cô sẽ không bao giờ phục hồi được từ sự tàn phá của nó.

“Thúc ép anh đi và sẽ thấy,” anh mời mọc. “Dù sao đó cũng là điều mà em đang muốn làm. Thúc ép anh đi, cố gắng tìm những giới hạn của sợi dây vô hình đang quấn quanh cái cổ nhỏ bé, xinh đẹp của em.Ồ, em yêu, em sẽ đạt được nó.”

Áp lực trên tay cô gia tăng và anh kéo cô lại gần hơn. Cathryn chống tay cô xuống giường và cố gắng thoát ra, nhưng thậm chí khi đang nằm anh vẫn mạnh hơn cô. Cô thốt lên tiếng kêu nhỏ khi cánh tay của cô bỏ cuộc và cô nằm dài ngang qua anh, cố gắng một cách điên cuồng để không làm chấn động anh hay va vào cái chân gãy của anh. Anh thả tay cô ra và luồn tay vào trong tóc cô, quấn rối những ngón tay anh trong chiều dài mềm mại của nó và kéo đầu cô xuống. “Rule! Dừng lại!” cô than vãn, chỉ một khắc trước khi miệng anh dính chặt vào miệng cô.

Cô cố gắng để từ chối nụ hôn của anh, cố gắng giữ cho răng cô khép chặt và môi cô mím chặt lại với nhau. Cô thất bại với cả hai việc đó. Không làm cô đau, anh tóm lấy hàm của cô và ép vào đó đủ lực để tách miệng cô ra, và lưỡi của anh di chuyển ngang qua vùng chần của răng cô, khơi lên ngọn lửa nhỏ mỗi nơi nó chạm đến. Ngạc nhiên, cô cảm thấy sức mạnh rời bỏ cơ thể cô và cô đắm chìm sâu vào trong anh.

Anh hôn cô lâu và mạnh đến nỗi cô biết môi cô sẽ bị sưng và thâm tím vào ngày tới, nhưng lúc đó

tất cả điều mà cô cảm nhận là hương vị quyến rũ của anh, sự tấn công đầy khoái lạc của lưỡi anh, những cái cắn nho nhỏ gây nhức nhối mà anh dùng như là cả sự trừng phạt và phần thưởng, trượt chúng từ miệng cô xuống cổ cô và qua vùng da nhạy cảm tới đường lượn mềm mại của vai cô. Chỉ khi đó cô mới nhận ra anh đã tuột hết hàng khuy phía trước áo cô và kéo nó mở rộng ra, và cô rên lên trong cổ họng. “Rule.. hãy dừng lại! Anh không thể...”

Anh cẩn thận đặt đầu anh ngả lại xuống gối nhưng anh không thả cô ra. Tay anh len lỏi vào trong áo ngực của cô và anh áp lấy bầu ngực cô trong lòng bàn tay nóng bỏng. “Không, anh không thể, nhưng em có thể,” anh thì thào.

“Không ... đầu anh .. chân anh,” cô chống đối một cách rời rạc, nhắm mắt lại để chống lại niềm khoái cảm đang hun nóng rần rật qua các mạch máu của cô khi anh tiếp tục mơn trớn cô.

“Đầu của anh và chân anh không làm phiền anh lúc này.” Anh kéo cô lại gần hơn và bắt đầu lại hôn cô, nài nỉ sự đáp lại cái mà anh biết cô hiểu. Chiều sâu thúc giục của nụ hôn làm đầu cô quay tròn, và cô lại chìm đắm trong anh một lần nữa.

Anh giật mạnh vành áo ngực của cô cho đến khi nó tuột ra; sau đó anh vớ ra phía sau cô và khéo léo cởi quai áo ra, để cho ngực cô hoàn toàn tự do. Cathryn khẽ thốt ra một âm thanh ghen ngào, “Làm ơn,” thậm chí bản thân cô cũng không biết là cô van nài anh dừng lại hay tiếp tục nữa. Cô run lên dữ dội khi tay anh lướt lên bên dưới áo cô và vuốt ve cô với sự xâm lăng táo tợn, và dù cô vẫn vô thức tiếp tục thì thầm những lời chống đối và cầu xin của mình, cô đang bám chặt lấy anh với tất cả sức lực của cánh tay cô.

Anh rên rỉ cay nghiệt và kéo chân cô qua hông anh, kéo cô vào vị trí. Những giọt nước mắt đột nhiên rơi trên má cô, dù cô không biết rằng cô đang khóc. “Em không muốn làm anh đau,” cô nức nở.

“Em sẽ không làm thế,” anh nói ngân nga. “Làm ơn, em yêu, hãy làm tình với anh. Anh cần em quá nhiều. em không thể cảm nhận được anh đau đớn thế nào vì em sao?”

Vào lúc nào đó trong suốt những cái vuốt ve thân thiết, táo bạo đó, anh đã kéo được quần lót của cô ra, không kiên nhẫn ném đi cái rào cản mềm mại đang cản trở anh với tới miền bí ẩn của thân thể cô. Bàn tay anh chỉ dẫn cô chậm chậm, dịu dàng hướng cô xuống cho đến khi họ hoàn toàn hoà nhập làm một.

Cuộc tình ngọt ngào và cuồng nhiệt đến nỗi cô gần như hét lên, chỉ dập tắt âm thanh trong cổ họng cô vào giây cuối. Với mọi thớ thịt trong cơ thể mình cô ý thức được sự gợi tình đặc biệt của một người đàn ông nằm dưới và để một người phụ nữ hưởng thụ cơ thể anh, để cô đặt ra nhịp độ cho cuộc

ân ái của họ. Đó còn hơn cả sự cảm dỗ bởi vì Rule đàn ông đến mức hấp dẫn, sức mạnh của anh không hề bị kiềm chế bởi chấn thương của anh. Cô yêu anh, yêu anh bằng cả trái tim, tâm hồn cô và sự kỳ diệu đang gợn sóng khắp cơ thể cô. Với sự dịu dàng tinh tế cô đón nhận điều mà anh trao cho và hoàn trả cho anh gấp mười lần, tặng anh món quà là sự thỏa mãn vút bay của cô rồi quay về mặt đất để thưởng thức sự hưởng ứng quần quai của anh khi anh cũng thỏa mãn.

Cô đang nằm trên ngực anh trong sự hòa hợp trọn vẹn, đôi mắt khép hờ của cô nhìn vợ vẫn khắp phòng, khi cô trông thấy cánh cửa phòng vẫn mở và cứng người lại. “Rule,” cô rên rỉ trong sự xấu hổ. “Em đã không đóng cửa lại!”

“Vậy thì hãy đóng nó ngay bây giờ,” anh nhẹ nhàng chỉ dẫn. “Từ bên trong. Anh chưa kết thúc với em đâu, em yêu.”

“Anh cần phải ngủ ...”

“Sắp bình minh rồi,” anh chỉ ra. “Chúng ta dường như đã làm tình suốt sáng sớm. Và anh đã không làm gì ngoài việc ngủ cả một tuần. chúng ta cần nói chuyện, và giờ là thời gian tốt nhất.”

Đó là sự thật, và cô miễn cưỡng rời khỏi anh. Cô ra khỏi giường, cẩn thận không làm anh đau thêm hơn là cô đã làm, và đóng cửa lại, khóa nó là sự cẩn thận nhất. Nó sẽ chỉ giống như là Ricky đến đột ngột vào buổi sáng, biết rằng Cathryn ở cùng anh. Sau đó cô trượt ra khỏi chiếc váy, đang che đậy cả được bao nhiêu, thấy rằng anh đã đẩy phần quai váy xuống tận eo cô và cả cái áo của cô tơi đúng chỗ đó. Trần truồng, cô bò xuống dưới chân với anh và áp vào bên người anh, hầu như là say sưa với sự hài lòng được nằm bên cạnh anh một lần nữa. Cô – rúc mặt mình vào chỗ hõm của vai anh và hít vào hương vị đàn ông làm say người của anh. Cô mới thoải mái, mới đầy đủ làm sao ...

“Cat,” anh thì thầm trong tóc cô, cảm nhận được cái cách mà cô nằm áp vào anh. Cô không trả lời, một tiếng thở dài của sự bối rối nguyên sơ phát ra từ anh khi anh nhận ra cô đã ngủ; sau đó anh kéo cơ thể mềm mại của cô nhẹ nhàng sát hơn vào anh và đặt một nụ hôn vào đám xáo trộn của mái tóc đỏ sẫm đang chảy thành suối ngang qua vai anh.

Khi Cathryn tỉnh dậy vài giờ sau đó, bị đánh thức bởi cơn đau trên cánh tay cô do thực tế là cô đã đè cả người lên nó, Rule đang ngủ. cô cẩn thận nâng đầu lên và xem xét anh, nhận thấy anh trông xanh xao và mệt mỏi đến thế nào, thậm chí cả trong khi ngủ. Cuộc ái ân của họ thật ngọt ngào và khẩn thiết, nhưng anh thật sự chưa đủ khỏe. Cô nhích người ra khỏi anh và đứng dậy, xoa bóp cánh tay cô để phục hồi sự tuần hoàn máu. Hàng ngàn cái nhoi nhói châm chích da cô và cô ôm cánh tay vào người cho đến khi điều tồi tệ nhất qua đi; sau đó cô lặng lẽ mặc váy và nhặt những quần áo còn lại, ra khỏi phòng trước khi anh thức dậy.

Cô mệt mỏi. Những giờ được ngủ thật sự vẫn chưa đủ, nhưng cô tắm và mặc quần áo chuẩn bị cho ngày mới. Lorna mỉm cười với cô khi cô bước vào nhà bếp. “Tôi nghĩ là hôm nay cô nên nghỉ ngơi,” bà nhắc nhở.

“Rule đã bao giờ nghỉ ngơi chưa ạ?” Cathryn nhăn nhó hỏi.

“Rule khỏe hơn cô. Chúng ta biết điều đó; cái trang trại này được quản lý quá tốt để không thể bị chệch choạc đi trong một đôi tuần. Bữa sáng với bánh quế được không? Tôi vừa mới trộn bơ.”

“Điều đó thật tuyệt,” Cathryn đáp lại, rót một cốc cà phê cho chính mình. Cô dựa người vào tủ và nhắm nháp nó, cảm nhận được sự mệt mỏi đè nặng lên chân tay cô giống như sức nặng của chì vậy.

“Ông Morris đã gọi đến hai lần,” Lorna nói một cách tự nhiên, và đầu của Cathryn ngẩng lên. Cô đã uống hết cốc cà phê và cô đặt ly xuống.

“Cháu không thích người đàn ông đó,” cô bực bội nói. “Tại sao anh ta không để cháu yên nhỉ?”

“Điều đó có nghĩa là cô sẽ không bán trang trại này cho anh ta phải không?”

Không có gì là riêng tư cả, Cathryn nhận ra điều đó, sờ trán cô một cách lơ đãng. Không nghi ngờ gì là mọi người ở nông trại đều biết chuyện Morris gợi ý mua trang trại. Và cũng không nghi ngờ gì là mọi người đều biết cô đã thức dậy từ cái giường nào vào buổi sáng hôm đó! Cứ giống như là sống trong một bể kính nuôi cá cảnh vậy.

“Một mặt thì cháu bị thuyết phục,” cô thở dài. “Nhưng sau đó lại...”

Lorna khéo léo rót bơ vào khuôn làm bánh quế. “tôi không biết Rule sẽ làm gì nếu cô bán trang trại. Cậu ấy không thể làm việc cho Morris, tôi không nghĩ thế. Cuộc đời cậu ấy đã gắn bó quá nhiều với nơi này.”

Cathryn cảm nhận được mọi cơ bắp trong người cô cứng lại với những lời nói đó của Lorna. Cô biết điều đó. Cô đã luôn luôn biết chuyện đó. Có lẽ cô sở hữu Bar D, nhưng cô chỉ là một kẻ bù nhìn. Nó thuộc về Rule, và anh thuộc về nó, và điều đó còn quan trọng hơn nhiều những cái được ghi trong bất cứ một văn bản nào. Anh đã dành cho nó mọi thứ của mình, thời gian, mồ hôi và máu. Nếu cô bán nó anh sẽ ghét cô.

“Cháu không thể nghĩ được,” cô nói một cách căng thẳng. “Có quá nhiều thứ đang lôi kéo cháu đến những hướng khác nhau.”

“Vậy thì đừng làm gì cả,” Lorna khuyên cô. “Ít nhất cho đến khi mọi chuyện được ổn định phần

nào. Giờ cô đang chịu quá nhiều áp lực. Hãy đợi một thời gian nữa; trong ba tuần quan điểm của cô có thể hoàn toàn khác hẳn.”

Lời khuyên chung chung của Lorna chỉ là điều mà Cathryn đã tự nói với chính mình nhiều lần rồi và cô nhận ra tất cả những điều đó thật sự hợp lý. Cô ngồi xuống và ăn bánh quế của cô, và thật đáng ngạc nhiên, vài phút yên lặng làm cô cảm thấy tốt hơn.

“Cat!”

Tiếng gọi thấp nhưng đầy thúc giục vọng xuống từ tầng trên và ngay lập tức cô lại căng thẳng. Chúa ơi, cô đã hầu như là sợ hãi với ý nghĩ nói chuyện với anh! Chuyện này không hợp lý, cô nói với bản thân một cách nghiêm khắc. Cô vừa mới bước ra khỏi vòng tay anh; tại sao cô lại sợ khiếp đi được việc nói chuyện với anh thế nhỉ?

Bởi cô sợ rằng cô sẽ không thể ngăn cản bản thân tự ném mình vào vòng tay của anh và hứa làm bất cứ điều gì mà anh yêu cầu, đó là lý do tại sao! Nếu anh lại yêu cầu cô kết hôn với anh cô có lẽ sẽ tan chảy vào anh như một con diên và đồng ý mà không thêm suy nghĩ, hoàn toàn bất chấp thực tế rằng anh chưa từng một lần nói gì về tình yêu, chỉ nói về những kế hoạch của anh.

“Cat!” lần này cô nghĩ cô có thể nhận thức rõ sự căng thẳng trong giọng nói của anh và cô thấy chân mình vô thức đáp lại nó.

Khi cô mở cánh cửa phòng, anh đang nằm nhắm mắt lại, môi anh nhợt nhạt. “Em biết chuyện đó là quá sớm mà!” cô nhẹ nhàng kêu lên, đặt bàn tay mát lạnh lên trán anh. Đôi mắt đen của anh nhắm lại và trao cho cô một nụ cười nhẹ.

“Đường như là em đúng,” anh cầu nhàu. “Chúa ơi, đầu anh cảm giác như sắp nổ tung vậy! Hãy chườm túi đá lên nó được chứ?”

“Em sẽ mang nó lại ngay,” cô hứa với anh, vuốt tóc anh với những đầu ngón tay. “Anh có cảm thấy muốn ăn gì không?”

“Chưa. Cái gì mát để uống có lẽ sẽ tốt, và hãy bật điều hòa lên.” Khi cô quay đi để làm theo yêu cầu của anh, anh nói nhẹ nhàng, “Cat ...”

Cô quay lại với anh và nhướn lông mày lên dò hỏi. Anh nói, “Về chuyện của Glenn Lacey...”

Cô đứng thẳng lên. “Em đã nói với anh rồi, anh ấy chỉ là một người bạn. Không có gì giữa chúng em cả, và em sẽ không hẹn hò với anh ấy nữa.”

“Anh biết. Anh nhận ra điều đó đêm qua khi anh thấy em đang mặc một cái áo ngực.”

Anh đang nhìn cô dưới đôi mi khép hờ, lộ trần cô, và vệt đỏ trên má cô nóng hơn. Cô không cần anh kết thúc suy nghĩ, nhưng anh đã làm thế. “Nếu em ở bên anh, em sẽ không mặc một cái áo ngực phải không?” anh khàn khàn yêu cầu.

Giọng cô yếu ớt khi cô khàn khàn thừa nhận “Không”.

Khóe miệng anh lại nở một nụ cười nhỏ. “Anh không nghĩ vậy. Hãy đi lấy đồ uống cho anh đi, em yêu. Anh không ở trạng thái thích hợp cho cuộc nói chuyện kích động ngay lúc này.”

Cô không thể ngăn một nụ cười khoái trá thoát ra từ môi cô khi cô rời khỏi phòng. Anh thật thích thú với việc đặt cô vào tình trạng chống đối, sau đó lại lộ ra rằng anh chẳng còn vũ khí tấn công nào nguy hiểm hơn một nụ cười và một vẻ mặt quyến rũ. Anh còn hơn cả những gì mà cô có thể lợi dụng, và cô nhanh chóng nhận ra rằng cô không muốn nắm giữ anh. Anh là người đàn ông của riêng anh, không phải thứ gì đó để bị kiểm soát được. Anh cũng không thật sự cố gắng để nắm bắt cô. Thi thoảng cô cảm thấy, một cách ngờ nghệch rằng anh hơi đề phòng cô, nhưng anh không thường nói cô có thể hay không thể làm gì. Trừ trường hợp của Glenn Lacey, cô nghĩ, và mỉm cười. Mà dù sao cô cũng vẫn làm như cô muốn. Trong trường hợp của cô, mái tóc đỏ của cô là một dấu hiệu của sự bùng binh cũng như nóng nảy.

Rule chưa cảm thấy đủ khỏe để bắt đầu một cuộc nói chuyện chi tiết, cô thấy biết ơn điều đó. Cô chăm sóc anh và đặt anh nằm ổn định sau khi anh đã uống cạn một ly trà đá; với một túi đá trên đầu, anh nằm im và nhìn cô khi cô đi lại trong phòng. “Lewis đã nói với anh về một đêm nọ,” anh nói khẽ “Anh ta nói rằng tự em đã giúp đỡ con Audalusia. Em có gặp bất kỳ rắc rối nào không?”

“Không, con ngựa đó biết nó phải làm gì.”

“Nó là một người mẹ nhỏ tuyệt vời,” anh buồn ngủ nói. “Chuyện thật quá tệ với con ngựa còn lại. Chúng ta đã có một cặp sinh đôi vài năm trước, nhưng đó là lần gặp may. Con ngựa con nhỏ hơn chưa từng có được kích cỡ và sức mạnh giống cặp đôi của nó, nhưng nó là một con ngựa nhỏ đáng yêu. Nó nhỏ đến nỗi anh sợ rằng nó sẽ tự giết nó nếu anh cố gắng nuôi nó lớn cùng với những con ngựa khác, nên anh bán nó cho một gia đình đã muốn có một con ngựa làm cảnh cho những đứa con của họ.”

Cathryn cảm thấy có lỗi khi không kiểm tra được con ngựa cái còn lại, và cô ngập ngừng nói, “Thế... Lewis có nói gì về con Sable không? Giờ nó thế nào?”

“Nó khỏe. Em đã trông thấy con ngựa con chưa?”

“Chưa từ lúc nó sinh ra. Nó là một con ngựa nhỏ cao khỏe mạnh nghịch ngợm. Nó đã đứng được trên chân nó ngay tức thì.”

“Con ngựa đực của nó là Irish Gale. Có vẻ như nó đang chuyển nhanh sang những con ngựa cái nhanh nhẹn thay vì những con ngựa non nớt. Chuyện đó quá tệ; hầu hết những con ngựa cái không thể theo kịp những con ngựa đực, thậm chí khi chúng chạy nhanh.”

“Còn Ruffian thì sao?” Cathryn hỏi, cảm phần thay cho những con ngựa cái. “Và một con ngựa cái đã chiến thắng ở Derby không nhiều năm trước, một cách tài tình.”

“Em yêu, thậm chí trong giải Olympics người phụ nữ cũng không chạy kịp đàn ông, và điều đó tương tự với ngựa... trừ vài trường hợp cá biệt” anh nói xác đáng. Mắt anh chậm rãi nhắm lại, và anh thì thầm. “Anh cần đứng dậy. Có quá nhiều việc phải làm.”

Cô bắt đầu trấn an anh rằng mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát nhưng nhận ra rằng anh đã dần chìm vào giấc ngủ ngắn, và cô không muốn quấy rầy anh. Cô đã nhận ra rằng giấc ngủ là giải pháp tốt nhất cho cơn đau đầu của anh. Để anh nghỉ ngơi trong khi anh vẫn sẽ thế. Sớm thôi, có lẽ sẽ quá sớm, anh sẽ buộc cơ thể làm theo những yêu cầu của anh. Đó là lần đầu tiên trong những ngày này anh đề cập đến việc đứng dậy, nhưng cô biết đó sẽ không phải là lần cuối cùng.

Khi cô bước ra ngoài, hơi nóng tràn vào người cô giống như làn hơi tấp vào người. Có lẽ trời không nóng hơn mấy hôm trước, nhưng trong sự mệt mỏi cô cảm thấy căng thẳng hơn. Không phải là những tia nắng đốt cháy của mặt trời. Đó là hơi nóng bốc lên từ những gợn sáng lung linh trên mặt đất và phả vào mặt cô. Cũng là cái nóng tháng Bảy này khi Rule đã – hãy quên điều đó đi, cô nghiêm khắc nói với chính mình. Cô phải làm việc. Hôm qua, cô đã trốn việc và hôm nay cô quyết tâm làm hết chúng.

Cô dừng lại trong chuồng ngựa non để kiểm tra hai ngựa mẹ mới và con của chúng. Folyd khẳng định với cô rằng con Sable hiện trong tình trạng tốt sau cuộc thử thách của nó, sau đó đề nghị cô giúp anh bất cứ khi nào anh có một con ngựa sắp sinh con. Cathryn nhìn anh một cách nghi ngờ và anh cười.

“Cô đã làm tốt với con Andalusia, cô Cathryn à,” anh chắc chắn với cô.

“Andalusia đã làm tốt,” cô sửa lại, cười. “Tiện đây, anh có biết Lewis đi đâu sáng hôm nay không?”

Floyd ngáp dài, trầm ngâm. “Tôi không chắc, nhưng tôi nghĩ Lewis chính là người mà tôi thấy ở cùng với Ricky sáng nay, đang băng ngang qua đồng cỏ trên chiếc xe tải.” Anh chỉ đến phía đông nơi mà cô biết có một đàn gia súc nhỏ đang gặm cỏ.

Nếu Ricky ở trong xe, có lẽ Lewis ở trong đó cùng cô ấy, Cathryn nghĩ ngợi một cách khôn ngoan với hiểu biết mới của cô về mối quan hệ của họ. Cô đã bị rằng xé giữa thanh thản vì Ricky rõ ràng đã chuyển sự chú ý của cô ra khỏi Rule với việc thông cảm cho Lewis. Có phải anh ấy không nhận ra rằng Ricky không có gì khác ngoài rắc rối?

Đột nhiên cô bị chú ý bởi tiếng hét làm đông đặc máu trong huyết quản cô. Cô đứng đông cứng, nhìn vào Floyd, và trên mặt anh cô thấy ánh phản chiếu cơn hoảng loạn tương tự.

“Cháy! ở những chuồng ngựa!”

“Ồ, Chúa ơi,” cô rên rỉ, bừng tỉnh khỏi cơn mê, choáng váng mảy mặt và bắt đầu chạy như điên đến chỗ cánh cửa. Floyd ở bên phải cô, mặt anh tái xanh. Cháy trong những chuồng ngựa! Đó là một trong những chuyện tồi tệ nhất có thể xảy ra trong một nông trang. Những con vật hoảng loạn và thường ngăn cản mọi nỗ lực để cứu chúng, hậu quả là một thảm họa. Và khi cô đang chạy, một suy nghĩ tuyệt vọng lướt qua cô - nếu Rule biết được sự rối loạn này anh sẽ buộc mình ra khỏi giường và làm những việc nguy hại đến sức khỏe của anh khi cố giúp họ.

“Cháy!”

“Oh, Lạy Chúa, hãy im lặng nào!” cô hét lên. Người công nhân nông trại trông như giật nảy mình; sau đó anh nhìn thấy cái liếc nhìn của cô về phía ngôi nhà và anh đã hiểu. Làn khói đen dày đang trôi lơ lửng về phía những cánh cửa mở, và cô có thể nghe thấy tiếng hí khiếp đảm của lũ ngựa, nhưng cô không thể nhìn thấy ngọn lửa nào.

“Ở đây!” ai đó trùm cái khăn ướt ngang qua mặt cô và cô lao nhanh vào bên trong âm u đó, thậm chí ho qua lớp khăn khi khói cay xè tràn vào phổi cô. Dù vậy, cô không thể cảm thấy bất cứ hơi nóng nào, nhưng bây giờ không phải là lúc tìm kiếm nơi có ngọn lửa, lo cho lũ ngựa là việc đầu tiên.

Những con vật hoảng sợ đang lồng lên trong chuồng của chúng và đá vào miếng gỗ giữ chúng lại. Cathryn sờ soạng tìm kiếm cánh cửa và mở nó ra, đảo mắt nhìn xuyên qua đám khói tìm lũ ngựa và nhận ra đó là con Redman, con vật yêu quý của Rule. “Thoải mái đi, thoải mái đi,” cô vỗ về nó, hít một hơi sâu và lấy chiếc khăn ra khỏi mặt cô để che lên mắt của con ngựa. Nó bình tĩnh đủ để cho cô nhanh chóng dẫn nó ra khỏi chuồng đến bầu không khí trong lành. Phía sau cô, những con ngựa khác đang được đưa ra trong một cách thức nhanh chóng, yên lặng một cách đáng ghi nhận. Những cánh tay sẵn lòng đã giúp ổn định lũ gia súc.

Ngọn lửa được tìm thấy trong khi nó vẫn đang cháy âm ỉ. May mắn thay nó không bắt kịp đám cỏ khô không thì toàn bộ chuồng ngựa sẽ bị thiêu rụi trong vài phút. Một người đàn ông trẻ mà Rule đã

thuê chỉ hai tháng trước tìm thấy nguồn phát ra khói trong phòng chứa đồ ăn, nơi mà một ngọn lửa đã bắt đầu từ một cái thùng rác và lan sang chỗ chăn bao phủ yên ngựa và lông thú. Thức ăn đã bị hủy hoại, căn phòng đen lại và bị cháy xém, nhưng mọi người trút ra một tiếng thở dài với tin tưởng rằng không còn có hư hại gì tồi tệ hơn nữa.

Thật đáng ngạc nhiên, Rule dường như không bị quấy rầy bởi sự náo động. Có lẽ tiếng vo vo của điều hòa đã làm nhòa đi sự ồn ào. Cathryn thở dài, biết rằng cô sẽ phải nói chuyện với anh, và biết rằng anh sẽ nổi khùng lên. Một ngọn lửa trong chuồng ngựa là cái gì đó sẽ không xảy ra nếu anh vẫn còn ở vị trí quản lý. Biết rằng người chủ không có kiểm soát, ai đó đã bắt cấn với một que diêm, hay một điều thuốc, và chỉ có may mắn mới ngăn mọi thứ không tồi tệ hơn nữa. Vì điều này, một phòng chứa thực phẩm tuyệt vời sẽ cần được thay thế. Cô đã cố gắng chăm chỉ đến mức để có thể nghỉ ngơi một chút, và sau đó chuyện gì đó giống thế này đã xảy ra.

Cánh tay mềm mại của Lorna đang trượt quanh đôi vai đang chùng xuống của cô. “Hãy quay lại nhà nào Cathryn. Cô nên tắm nước nóng. Cô đã đen từ đầu đến chân rồi đó.”

Nhìn xuống dưới, Cathryn thấy quần áo của cô đã khô cứng, chúng mới chỉ được mặc trước đó một lúc, giờ đầy bụi bẩn với mồ hôi. Cô có thể cảm nhận được gió ở trên mặt cô và trong tóc cô.

Cảm giác cô đã làm cho Rule thất vọng dâng cao lên khi cô đứng dưới vòi tắm. Thậm chí cô không thể bắt đầu tưởng tượng điều mà anh sẽ nói khi cô kể chuyện với anh.

Anh đã bật chiếc đài nhỏ cạnh giường, và điều đó khiến anh không bị quấy rầy. anh nhìn vào cô khi cô mở cánh cửa và mắt anh nheo lại với sự căng thẳng biểu hiện trên khuôn mặt cô. Anh thấy được mái tóc ướt và quần áo khác của cô và quai hàm anh cứng lại.

“Chuyện gì đã xảy ra?” anh nói lớn.

“Có một... một ngọn lửa trong phòng chứa thực phẩm,” cô lắp bắp, tiến những bước chân do dự lại gần hơn. “Nó đã không lan ra,” cô vội vàng trấn an anh, nhìn thấy sự hoảng loạn âm u vừa lướt ngang qua khuôn mặt anh. “Bọn ngựa ồn cả, đó chỉ là một... một cái phòng chứa đồ. Chúng ta chỉ mất mọi thứ trong đó thôi.”

“Tại sao em không nói cho anh biết?” anh hỏi qua hàm răng nghiến chặt.

“Em – đó là quyết định của em. Anh không thể làm gì cả. Chúng em đã đưa những con ngựa ra đầu tiên và –

“Em đã đi vào những chuồng ngựa phải không?” anh gầm lên, chống người vào khuỷu tay và run lên

vì đau do sự cử động đó gây ra. Ánh lửa đỏ bắt đầu bùng lên trong sâu thẳm đôi mắt anh, và đột nhiên cô cảm thấy cơn ớn lạnh dọc theo sống lưng. Anh còn hơn cả tức giận; anh đang phát điên lên, bàn tay anh nắm chặt lại.

“Đúng vậy,” cô thừa nhận, cảm thấy nước mắt đang dâng lên trong mắt cô. Cô vội vã chớp mắt để ngăn chúng trào ra. Cô không phải là một đứa trẻ khóc òa bất cứ khi nào cô bị la mắng. “Những ngọn lửa đã không lan rộng quá nhà ăn, tạ ơn Chúa, nhưng những con ngựa đã bị hoảng sợ và – “

“Chúa ơi, đàn bà, em có ngu ngốc không đó?” anh hét lên. “với tất cả những việc thiếu thận trọng, ngốc nghếch mà làm...!”

Cô là đứa ngốc, bởi vì nước mắt đã lăn trên má cô. “Em xin lỗi,” cô ghen lại. “Em không cố ý để chuyện đó xảy ra.”

“Vậy em có ý gì? Anh không thể để em ra khỏi tầm mắt trong vòng một phút hả?”

“Em đã nói là em xin lỗi mà!” cô ngắt lời anh, và đột nhiên cô không thể đứng ở đó mà nghe những lời cuối. “Em sẽ quay lại sau,” cô thỏ thẻ. “Em phải cử ai đó đến thành phố để mua thêm lương thực.”

“Chết tiệt, hãy quay lại đây ngay!” anh đang rống lên, nhưng cô đã nhào ra khỏi cửa và để mặc nó lại phía sau. Cô lau đi chỗ ẩm ướt trên má cô, sau đó quay lại phòng tắm và xối nước mát vào mặt cô cho đến khi hầu hết những chỗ đỏ mờ đi. Cô không muốn làm gì hơn là trốn trong phòng của cô, nhưng sự tự hào khiến cô phải quay lại. Có công việc cần phải làm, và cô sẽ không để ai khác gánh vác cái gánh nặng này của cô.

CHƯƠNG 11

Ai đó đã thông báo cho Lewis, và chiếc xe tải chạy về đi tắt ngang qua bãi cỏ và trượt tới một điểm dừng ở trên sân. Lewis ra khỏi xe trong nháy mắt, nắm lấy tay Cathryn siết chặt làm cô hơi đau. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” anh hỏi, môi mím chặt lại.

“Phòng chứa thực phẩm bị bắt lửa,” cô nói khàn khàn. “bọn em đã dập được nó trước khi nó lan rộng ra, nhưng đồ ăn đã bị hủy hoại hết. Tất cả những con ngựa đều ổn.”

“Chết tiệt,” anh chửi thề. “Rule sẽ đau đớn như bị trói lại vậy.”

“Anh ấy hoàn toàn ổn,” cô cố gắng mỉm cười. “Em đã nói chuyện với anh ấy ít phút trước. Đau đớn như bị trói chỉ là nói giảm đi thôi.”

Anh lại chửi thề. “Em đã biết làm sao mà nó bắt lửa chưa?”

“Cái thùng rác đã bắt lửa bằng cách nào đó; có vẻ như nó là nơi ngọn lửa bắt đầu.”

“Ai đã ở trong phòng chứa thực phẩm sáng hôm nay? Quan trọng hơn nữa, ai là người cuối cùng ở trong đó?”

Cô thẳng thắn nhìn anh. “Em không biết. Em đã không nghĩ đến việc đó để hỏi.”

“Khi anh tìm ra ai chịu trách nhiệm người đó có thể bắt đầu tìm việc khác. Không ai, đúng, không ai, có nhiệm vụ là hút thuốc quanh cái chuồng ngựa.”

Với Cathryn dường như sẽ không có ai thừa nhận đã hút thuốc và gây ra cháy, nhưng từ những biểu hiện quyết tâm trên gương mặt của Lewis, ai đó nên tự thú hoặc chính người đó sẽ gặp rắc rối. Cô thấy rằng cô không thể lấy lại đủ năng lượng để quan tâm đến chuyện đó. Cô lơ đãng nhìn quanh, để ý thấy rằng Ricky cũng không quan tâm; cô ấy đang đi thong thả về phía ngôi nhà, buộc tóc cao lên và ghim nó một cách cầu thả trên đầu cô.

Làn khói vẫn đang lơ lửng trong bầu không khí nóng bức ít gió này, khiến cho bọn ngựa không thể nghỉ ngơi. Tiếng hí buồn chán vang dội suốt khu chuồng ngựa khi những con vật bồn chồn đá vào những ngăn chuồng đang cầm giữ chúng. Mọi người bận rộn với việc cố làm cho chúng bình tĩnh và giúp chúng không khỏi làm thương chính mình. Cathryn từ bỏ việc cố làm cho Redman ổn định lại và dắt con ngựa to lớn này ra khỏi chuồng, cho nó đi lại lòng vòng trong sân. Một phần rắc rối của nó là nó không quen với việc bị nhốt lại, nhưng với Rule không quản lý, không ai có thể cho nó bài tập mà

anh cho là phù hợp với nó.

Đột nhiên một cuộc cưỡi ngựa dường như có vẻ là điều nên làm. Cathryn đang sắp sửa tìm một cái yên ngựa khi cô nhớ ra rằng không có cái yên ngựa nào còn lại. Cô giúi mặt mình vào cái cổ cơ bắp của con ngựa và thở dài. Một ngày đã bắt đầu thú vị như vậy giờ đã biến thành một cơn ác mộng, và dường như chẳng có cách nào thoát ra khỏi nó.

Lewis lần lượt hỏi những người làm việc trong nông trại, nhưng Cathryn nhận ra rằng ngọn lửa trong thùng rác có thể đã cháy âm ỉ một lúc trước khi nó thật sự bùng lên, và có quá nhiều người vẫn ở ngoài phạm vi, vì đã đi khỏi từ sớm vào sáng đó mà không có kế hoạch quay trở lại cho đến lúc trưa. Cô vẫy tay ra hiệu với Lewis. “Làm ơn hãy để việc này cho đến sau đó,” cô yêu cầu, sau đó giải thích lý do cho anh. “Chúng ta có quá nhiều việc phải làm ngay bây giờ. Chúng ta phải liên lạc với công ty bảo hiểm và tôi chắc là họ muốn là một cuộc điều tra hiện trường.”

Lewis quá tinh mắt với bất cứ điều gì bị che dấu khỏi anh dài dòng như vậy. Anh ném cho cô một cái nhìn lâu, sắc bén và biểu hiện sắt đá của anh hơi mềm lại “Em đã khóc đúng không? Đừng để chuyện này làm em mất bình tĩnh. Thực tế thì có một đám cháy là chuyện nghiêm trọng, nhưng thiệt hại của nó có lẽ còn có thể tồi tệ hơn nhiều.”

“Em biết,” cô nói yếu ớt. “Nhưng đáng lẽ em phải kiểm tra lại mọi thứ, và em đã không làm thế. Đó là lỗi của em khi nó không ở trong tầm kiểm soát như nó vốn thế.”

Lewis cầm lấy dây cương từ tay cô. “Lỗi của em, trời đất! Em không thể hy vọng giám sát được tất cả mọi phía –“

“Rule sẽ làm được điều đó.”

Anh mở miệng định nói gì đó, sau đó ngậm lại bởi vì cô đã đúng. Rule sẽ làm được điều đó. Không có chuyện gì với cái trang trại này thoát khỏi tầm kiểm soát của anh. Lewis cau có khi một suy nghĩ vụt qua anh. “Rule nói gì?”

“Anh ấy nói khá nhiều,” Cathryn đáp lại một cách khó hiểu, và cười đau khổ.

“Chẳng hạn như?”

Mặc dù tự chủ nhưng những giọt nước mắt ngốc nghếch lại bắt đầu ứa ra trong mắt cô. “Anh muốn bắt đầu với những lời sỉ nhục không, hay là tiếp tục chủ đề trọng tâm?”

“Anh ấy chỉ nổi khùng lên thôi,” Lewis nói một cách không thoải mái.

“Em định nói thế!”

“Anh ấy không có ý đó đâu. Chỉ là vì một ngọn lửa trong chuồng ngựa thì rất nghiêm trọng ...”

“Em hiểu. Em không trách gì anh ấy.” cô thật sự không làm thế. Phản ứng của anh có thể hiểu được. Anh có thể đã tưởng tượng ra được cảnh những thành quả anh làm ra trong nhiều năm làm việc chăm chỉ bị chìm trong khói bụi, và những con ngựa yêu quý của anh có lẽ đã chết một cách khủng khiếp rồi.”

“Anh ấy sẽ bình tĩnh trở lại và xin lỗi em. Rồi em sẽ thấy,” Lewis hứa hẹn.

Cathryn ngược mắt lên với cái nhìn nghi ngờ và anh bắt đầu có vẻ ngượng ngùng. Ý tưởng về Rule Jackson xin lỗi là một cái gì đó hầu như hơn cả sự tưởng tượng của cô, và rõ ràng Lewis cũng nhận ra được điều đó.

“Nếu đó là nỗi của một ai đó, đó là lỗi của tôi,” Lewis thở dài. “Tôi đã nên ở đây, nhưng thay vì vậy tôi đã – “ anh nhanh chóng dừng lại.

“Em hiểu.” Cathryn chăm chú vào đầu mũi đôi giày của cô, không chắc cô nên nói gì nữa, nhưng từ ngữ cứ thế tuôn ra. “Đừng làm cô ấy đau khổ, Lewis. Ricky đã vấp vào đá nhiều rồi, và cô ấy không thể chịu nổi thêm vết thương nào ngay lúc này nữa.”

Anh nheo mắt lại. “Tôi chỉ có thể làm cô ấy đau khổ nếu cô ấy nghiêm túc; cô ấy không như thế. Cô ấy chỉ đùa cợt với tôi, dùng tôi như trò tiêu khiển. Tôi biết điều đó, và tôi đang chơi cùng với cô ấy. Tôi sẽ quyết định dừng chân lại, cô ấy sẽ là người đầu tiên biết điều đó. Nhưng bây giờ chỉ là tôi chưa sẵn sàng.”

“Tất cả những người đàn ông đã sẵn sàng phải không?” cô hỏi hơi bất bình.

“Thi thoảng. Giống như tôi đã nói với em trước đây, phụ nữ là một thói quen khó bỏ. Đó là những thứ nhỏ bé len vào máu của một người đàn ông, giống như hương vị của một bữa ăn nóng khi anh ta vừa lao xe về nhà, hay vừa là sau một chuyến đi ngắn trở về, như những trận cười đùa, thậm chí như những trận đánh nhau. Thật sự đặc biệt khi em có thể tranh cãi om sòm với ai đó và biết rằng họ vẫn yêu em.”

Đúng, điều đó thật đặc biệt. Và cũng thật đau đớn khi cãi nhau với người đàn ông ta yêu, người mà ta không hy vọng sẽ yêu lại ta.

“Hãy xem Ricky,” Lewis nói. “Cô ấy đã kết hôn hai lần, nhưng tất cả chỉ xem cô ấy là món đồ trang trí. Không ai từng cần đến cô ấy; cô ấy chưa bao giờ cảm thấy có ích. Em nghĩ tại sao cô ấy lại

loanh quanh làm việc với những con ngựa? Đó là lúc duy nhất cô ấy thật sự làm việc gì đó có ích. Điều mà cô ấy cần là một người đàn ông sẽ để cô ấy được quan tâm đến anh ta.”

“Anh là người đàn ông đó phải không?”

Anh nhún đôi vai rộng của anh. “Lúc này, tôi đã tự chăm sóc bản thân được một thời gian dài rồi, và đó cũng là một thói quen khác khó có thể phá vỡ. Ai mà biết được? Em có thích nếu tôi làm thế không?”

Cathryn nhìn vào anh, bị ấn tượng. “Tại sao em nên thích thú chứ?”

“Tôi đã gặp nhiều chuyện nguy khốn, và tôi đã thấy được nhiều rắc rối.”

Cô buộc phải mỉm cười. “Và cũng sẽ bắt đầu chia sẻ nó. Em cá là thế.”

Anh cũng bắt đầu mỉm cười; sau đó âm thanh của một chiếc xe ô tô gây ra sự chú ý của họ và họ quay lại nhìn chiếc xe đang chạy tows trên đường. “Ai đó?” cô hỏi, giơ tay lên che mắt khi cô nhìn vào nó.

Sau một thoáng Lewis cầu nhàu, “Tôi nghĩ đó là bạn của Morris.”

Cô thốt lên một từ khó hiểu dưới hơi thở. “Anh ta chắc chắn là có đủ thức giục phải không? Anh ta sẽ không thích không có được câu trả lời.”

“Tôi không chắc rằng không có gì để trả lời,” Lewis nói vắn tắt, nhìn xuống cô.

“Ồ, chính thế,” cô nói mạnh mẽ. Cô không thể nói chỉ khi cô đã quyết định. Có lẽ cô đã luôn luôn biết được rằng cô sẽ không thể bán đi nông trại này. Quá nhiều thứ của cô gắn với nơi đây để có dự tính bán nó cho một người lạ. Cô đã bị trói buộc bởi cả quá khứ và tương lai với nơi này của Texas rồi.

“Redman đã ổn rồi,” Lewis quan sát khi Ira Morris ra khỏi xe của anh ta. “Tôi sẽ đưa nó trở lại chuồng.”

Cô đứng đợi vị khách không được mong đợi này, cẩn thận không biểu lộ tình cảm. “Chào Ngài Morris,” cô nói giọng bình thường.

“Bà Ashe. Tôi có nghe thấy trong thành phố là bà có một vài rắc rối ở đây vào sáng nay.” Đôi mắt đen của anh ta phóng qua chỗ chuồng ngựa, và Cathryn ấn tượng với tin tức được truyền đi quá nhanh.

“Có phải anh đến để xem liệu anh có muốn rút lại lời gợi ý của anh phải không?” cô hỏi một cách

ngọt ngào. “Như anh thấy đây, thiệt hại chỉ nhỏ thôi và không có con ngựa nào bị thương; tuy nhiên, tôi sẽ tiết kiệm thời gian của anh và rắc rối nữa bằng cách nói thẳng cho anh rằng tôi sẽ không bán trang trại này.”

Trông anh ta không có gì ngạc nhiên; anh ta chỉ có vẻ hơi xác định rõ rồi. “Đừng quá vội vã với quyết định đó. Bà vẫn chưa nghe hết đề nghị của tôi. Khi người ta bắt đầu nói đến tiền nong, nhiều người trong số họ sẽ thay đổi quyết định.”

“Tôi thì không. Tôi được sinh ra ở căn nhà này, và tôi dự định ở đây đến chết.”

Hoàn toàn lơ cô đi, anh ta nêu lên số tiền sẽ làm cô sửng sốt nếu cô đang nao núng với quyết định của mình. Như đã thấy, cô thậm chí không bị cảm dỗ. Cô lắc đầu. “Tôi không quan tâm, ông Morris.”

“Bà có thể sống trong sung sướng đến hết đời với số tiền đó.”

“Giờ tôi cũng đang sung sướng. Tôi ở nơi mà tôi muốn ở, làm những việc tôi muốn làm. Tại sao tôi nên ném tất cả những thứ đó đi chỉ vì tiền?”

Anh ta thở dài và thọc tay vào túi quần. “Hãy nghĩ về điều đó. Một ngôi nhà chỉ là một ngôi nhà. Một mảnh đất chỉ là một mảnh đất thôi. Có nhiều ngôi nhà khác nữa, nhiều mảnh đất khác nữa. Cuộc sống thế này không thật sự phù hợp với cô. Hãy nhìn cô xem. Cả người cô toát lên vẻ người thành phố lớn.”

“Tất cả những cái tôi đã trải qua đó, ông Morris à, chỉ là những hạt bụi thôi. Bụi Texax. Bụi của tôi. Tôi đã sống ở Chicago vài năm, đúng thế, nhưng cả thời gian đó, không một ngày nào tôi không nghĩ đến nông trại này và ước rằng tôi đang ở đây.”

Không hề có một thay đổi nhỏ nào trong cách biểu hiện của anh ta khi anh ta nâng đề nghị của mình lên.

Cathryn bắt đầu cảm thấy phiền nhiễu. “Không. Không. Tôi không quan tâm – với bất cứ giá nào.” Cô khẳng định.

“Bà có thể đi du lịch vòng quanh thế giới ... “

“Không!”

“Mua những trang sức và những cái áo lông ...”

Bị kích thích hầu như không thể kiểm soát, Cathryn nghiêng răng lại. “Tôi không định bán,” cô nói cứng rắn. “Tại sao anh không thể tin vào điều đó chứ?”

“Bà Ashe,” anh ta cảnh báo, “nếu bà đang cố gắng ép tôi lại nâng giá thì sẽ không có chuyện đó đâu. Tôi vừa mới nói chuyện với ông Jackson của bà và ông ấy có một ý tưởng hợp lý về cái giá mà trang trại ngựa giống này đáng nhận. Tôi làm nghề mua bán ngựa và tôi ý tưởng sở hữu riêng một trang trại ngựa giống; không chỉ có thế, nhưng tôi đã hiểu được rằng bà sẽ quay lại Chicago sớm thôi.”

Cathryn quá ngạc nhiên đến nỗi cô hầu như không thể thở nổi. Cô tóm lấy tay anh ta. “Gì cơ?” cô quay cuồng đầu óc.

“Tôi nói rằng tôi đã nói chuyện với người quản lý của bà. Bà đã nói với tôi rằng anh ấy biết rõ về những con ngựa hơn hẳn những người khác, vì vậy anh ta là người tôi nên hỏi. Anh ta còn nói với tôi là cô có lẽ sẽ rời khỏi đây.”

“Anh vừa nói chuyện với anh ấy khi nào thế?”

“Tối qua. Qua điện thoại.”

Phòng khách có một cái điện thoại, nên cô chỉ có thể cho là ai đó đã mang nó lên phòng cho Rule sử dụng. Nhưng tại sao Rule nói những điều như vậy với người đàn ông này? Anh đã sống chết chống lại việc bán đi nông trại ... hay không phải vậy? Điều gì đang diễn ra vậy?

“Những chuyện mà Jackson nói với ông là gì thế?” cô hỏi.

“Chúng tôi nói chuyện không lâu. Anh ta chỉ đề cập với tôi rằng anh ta nghĩ là cô sẽ quay lại Chicago và sẽ bán nếu như giá cả hợp lý, và chúng tôi thảo luận về giá cả. Cùng với những thông tin mà anh ta đưa cho tôi, tôi cho rằng giá cuối cùng của tôi còn hơn cả hợp lý.”

Cathryn thở run rẩy. “Ồ, anh ấy đã sai với ý nghĩ đó, và ông cũng thế!” cô tức giận đến mức run lên, và cô lung lay giữa tức giận và nước mắt. Chuyện gì đang diễn ra? Cô không biết Rule Jackson đang chơi trò gì nữa, nhưng cô sẽ tìm hiểu ngay tức thì. “Câu trả lời là không, và đó là câu trả lời cuối cùng của tôi thưa ông Morris. Tôi rất tiếc đã làm ông lãng phí thời gian.”

“Tôi cũng thế,” anh ta nói nhỏ. “Tôi cũng thế.”

Cô không đợi để tiễn anh ta. Cô quay lại và gần như chạy đến ngôi nhà, cả cơ thể cô tập trung vào việc chạy tới chỗ Rule và tìm hiểu anh có ý gì khi nói chuyện với Morris rằng cô sẽ bán nó. Anh đang cố gắng khiến cô bỏ đi có phải không? Không, anh không thể làm thế! Chỉ mới đêm qua anh đã làm tình với cô như thể anh không thấy được đủ thỏa mãn. Nhưng ... tại sao?

Cô chạy vụt qua Lorna, thậm chí không nhìn bà, và đi như bay lên lầu, chân cô gần như không chạm xuống bậc thang. Không gõ cửa cô mở mạnh cửa phòng ngủ của Rule.

Đầu tiên những cơ thể lộn xộn trên giường không gây ra bất cứ cảm giác gì cho cô và cô nhìn họ chằm chằm; sau đó nhận thức trở lại và cô phải dựa người vào khung cửa để giữ mình không đổ sụp xuống sàn nhà. Với tất cả những cú sốc mà cô đã phải chịu đựng trong ngày hôm đó, đây là thứ tồi tệ nhất. Chuyện này đánh vào lòng cô và lấy đi tất cả hơi thở trong người cô. Chuyện này xé nát cõi lòng cô, rút hết máu khỏi mặt cô. Ricky ở trên giường với Rule, cánh tay cô ta dưới cổ của anh, miệng của cô ta dính chặt lấy miệng của anh trong khi cô ta quần quai ở trên anh và cánh tay cô ta vuốt ve cơ thể cơ bắp rắn chắc của anh. Áo của cô ta đã mở ra, lòng thòng ngoài quần của cô ta. Bàn tay của Rule đang quấn trong tóc cô ta.

Sau đó sự kinh hoàng mờ dần khỏi tâm trí Cathryn và cô nhìn thấy cảnh này một cách rõ ràng. Rule không phải đang kéo đầu Ricky lại phía anh; anh đang đẩy đầu cô ta ra để giải phóng miệng anh khỏi sự tấn công mạnh mẽ của cô ta. Cuối cùng anh cũng đẩy được cô ta ra xa và anh nói hắt ra, “Mẹ kiếp, Ricky, dừng lại ngay? Hãy để tôi yên!”

Cơn giận dữ tràn qua các mạch máu của Cathryn. Cô không nhận ra mình đang băng đến bên giường. Một làn sương mù màu đỏ che trước mắt cô, làm mờ đi tầm nhìn của cô khi cô kéo lấy cổ áo của Ricky và lôi cô ta ra khỏi Rule. Sự tức giận đã cho cô sức mạnh mà trước đó cô chưa từng biết mình có nó. “Đây rồi,” cô gào lên, từ ngữ lao xạo như cát khi cô ném chúng ra khỏi cái cổ họng tắc nghẹn của cô. “chuyện này sẽ kết thúc tất cả.”

“Này,” Ricky la lên khi Cathryn ném cô ta ra đến cửa. “Chị nghĩ chị đang làm gì? Chị điên rồi à?”

Không nói một lời, giận dữ đến mức không nói được gì, Cathryn lôi người phụ nữ đó qua cửa và đóng rầm nó lại phía sau họ, không nghe thấy tiếng kêu khàn khàn của Rule yêu cầu cô quay lại.

Thành cầu thang điên cuồng vẫy gọi và sự quyến rũ của nó ngọt như đường, nhưng vào giây phút cuối cùng, một mảnh nhỏ của sự đúng mực quay lại và Cathryn cố dằn không đơn giản đẩy Ricky xuống cầu thang. Những quý bà không làm thế, hay đó là điều mà cô tự nói với chính mình khi cô buộc Ricky chạy lon ton theo mình dọc theo hành lang, điều khiển người phụ nữ trẻ đó dễ dàng như thể cô ta là một đứa trẻ. Ricky đang la lên và than vãn to đến mức đủ để đánh thức thần chết, nhưng Cathryn át cô ta với một tiếng hét, “Im miệng!” khi cô đẩy cô ta vào phòng của riêng Ricky.

“hãy ngồi xuống!” cô rống lên, và Ricky ngồi xuống. “Tôi đã cảnh báo cô! Tôi đã nói với cô hãy tránh xa anh ấy. Anh ấy là của tôi. Và tôi sẽ không tha thứ nếu cô còn bò lên người anh ấy thêm một phút nào nữa, cô có nghe thấy không? Hãy đóng gói hành lý và biến đi!”

“Biến đi sao?” Ricky trông ngạc nhiên, miệng cô ta mở rộng. “Đi đâu?”

“Đó là việc của cô!”. Cathryn mở tủ quần áo và bắt đầu kéo những cái va li ra khỏi. Cô ném chúng lên giường và mở chúng ra, sau đó bắt đầu mở tủ quần áo và tống chúng vào túi, một cách hỗn loạn.

Riccky nhảy dựng lên. “Này, đừng có đổ lỗi tất cả cho tôi! Tôi không phải đang chiếm đoạt anh ấy, cô biết đó! Một người đàn bà chưa bao giờ là đủ cho Rule – “

“Chuyện đó sẽ kết thúc từ bây giờ! Và đừng cố làm tôi tin là anh ấy mời mọc cô, bởi vì tôi không tin điều đó?” Ricky nhìn vào đồng quần áo. “Chết tiệt, thôi ngay cái việc ném quần áo của tôi như thế đi!”

“Sau đó hãy tự đóng gói chúng lại!” Ricky nhanh chóng cắn môi và nước mắt lặn trên má. Cathryn nhìn cô với trong sự pha trộn giữa ngạc nhiên và ghê tởm, tự hỏi sao một người có thể khóc mà trông vẫn đáng yêu được thế. Không phải là một cái mũi đỏ, nước mũi rùng rùng, không khuôn mặt dơ bẩn, chỉ những giọt nước mắt sáng như kim cương đang duyên dáng rơi xuống. “Nhưng tôi thật sự không có nơi nào để đi,” Ricky thì thầm. “Và tôi không có tiền.”

Cánh cửa mở ra và Monica bước vào, nghiêm lại vì tức giận. “Hai cô có cần phải cãi nhau ầm ĩ trong nhà như những tên đồ vật không? Chuyện gì đang diễn ra thế này?”

“Cô ta đang cố đuổi con đi!” Ricky nóng nảy đáp lại, nước mắt cô ta được lau khô nhanh đến không ngờ. Cathryn đứng yên, tay cô chống lên hông cô và biểu hiện của cô không hề dịu đi.

Monica nhìn nhanh vào người con gái kế và nói trong tuyệt vọng, “Đó là nhà của cô ấy; mẹ tưởng cô ấy có quyền nói ai được sống ở đây.”

“Đúng thế, nó luôn luôn là nhà cô ấy!”

“hãy dừng lại ngay!” Monica nghiêm khắc nói. “Việc cảm thấy tiếc cho chính bản thân con sẽ không giúp được gì cả. Con chắc hẳn phải biết rằng cuối cùng Cathryn sẽ quay trở về, và nếu con thiếu tầm nhìn xa để chuẩn bị tương lai xa cho chính mình, đừng đổ lỗi cho bất cứ ai khác. Bên cạnh đó, con có muốn suốt cuộc đời còn lại lắng nghe những tiếng bi bô của con người khác không?”

Rõ ràng Monica đã quan sát rất nhiều, thậm chí bà dường như luôn không thích thú với bất cứ mối quan tâm của ai trừ bà ra. Cathryn thở một hơi dài bình tĩnh lại. Dĩ nhiên! Cuộc sống không quá phức tạp chút nào. Nó thật sự rất đơn giản. Cô yêu Rule, cô yêu nông trại này, và cô không định từ bỏ bất cứ thứ gì. Tại sao chính cô lại tự giằng xé chính mình khi lo lắng về chiều sâu cảm nghĩ của Rule? Dù chúng là gì, chúng vẫn ở đây, và đó là tất cả vấn đề được đề cập đến.

Với ý nghĩ đó, sự ôn hoà quay trở lại. Cô thở dài. “Cô không phải rời khỏi đây ngay bây giờ,” cô

nói với Ricky, ôm lấy trán để làm dịu cơn đau đầu vừa bắt đầu tìm đến đó. “Tôi quá nóng giận khi tôi trông thấy... Dầu sao, cô có thể có thời gian và lên một vài kế hoạch. Nhưng cô không thể kéo dài mãi mãi,” cô cảnh báo. “Dầu sao, tôi không nghĩ cô muốn luẩn quẩn quanh đám cưới có phải không?”

“Đám cưới?” Ricky trông xanh xao; sau đó hai điểm màu xuất hiện trên má cô ta. “Cô đã thật sự chắc chắn với bản thân mình rồi phải không?”

“Tôi có lý do cho điều đó,” Cathryn nhẹ nhàng đáp lại. “Rule đã cầu hôn tôi nhiều lần trước khi anh ấy gây chân. Tôi sẽ chấp nhận.”

“Chúc mừng,” Monica thêm vào với sự nhấn mạnh nhẹ nhàng. “Mẹ có thể thấy chúng ta thật sự đi đúng hướng phải không? Ricky con yêu, mẹ vừa quyết định nhận lời đề nghị của Cathryn là sử dụng căn hộ của cô ấy ở Chicago. Mẹ cho là chúng ta có thể sắp xếp tạm ổn để con cùng chia sẻ căn hộ với mẹ, nếu con thích. Nó có hai phòng ngủ phải không?” bà vội vã quay lại hỏi Cathryn.

“Đúng thế ạ.” Đó dường như là một ý kiến hay với Cathryn. Cô nhìn vào Ricky. Ricky cắn môi. “Con không biết. con sẽ nghĩ đến chuyện đó.”

“Đừng nghĩ quá lâu,” Monica khuyên. “Mẹ đang sắp xếp để rời khỏi đây vào cuối tuần.”

“Mẹ nói con đã quá trưởng thành để sống cùng mẹ mà,” Ricky nhại lại với một tia đau khổ.

“Không có sự sắp xếp hay lời đề nghị nào là vĩnh viễn,” Monica ngắt lời. “Vì Chúa, con hãy quyết định đi.”

“Được rồi.” Ricky có thể trông hờn dỗi như một đứa trẻ khi cô cố làm thế, và bây giờ cô thật sự đang cố, nhưng Cathryn không quan tâm. Cô buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. khi cơn nóng của cô nguôi lại cô sẽ cảm thấy có lỗi nếu cô đã đuổi Ricky ra khỏi nhà mà không cho cô ta có cơ hội sắp xếp gì cả. Bây giờ khi cô biết giới hạn thời gian cho sự hiện diện của Ricky, cô cảm thấy dễ đối mặt với nó hơn – miễn là cô không còn bắt gặp người đàn bà này chạm vào Rule nữa.

Rule. Cathryn hít một hơi thở sâu khác và chuẩn bị cho cuộc chiến cuối cùng. Những ngày của Rule Jackson là một người độc thân đã bị hạn chế. Đó không phải là vấn đề nếu anh không yêu cô. Cô yêu anh đủ để cho cả hai người, và cô không định bỏ trốn khỏi đây nữa. Cô sẽ ở lại đây, và nếu anh muốn có nông trại anh cũng phải có cô. Một điều chắc chắn: cô không thể chịu được ý nghĩ bất cứ người đàn bà nào khác nghĩ rằng anh không có sự ràng buộc nào và nhảy lên giường của anh! Cô dự định trói buộc anh càng nhanh càng tốt, và thực hiện nó ngay.

Với sự quyết tâm của cả một lũ đoàn chịu trách nhiệm lớn lao, đôi mắt đen của cô đầy tập trung,

và cô đi xuôi hành lang tới phòng anh và đẩy cửa vào.

Cô nhìn vô thức vào giường anh và ngạc nhiên khi thấy nó trống rỗng. Một cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng cô. Cô bước vào trong phòng và dịch sang bên phải và quay đầu lại. Thất kinh, cô nhìn chằm chằm vào anh và hét lên một tiếng hoảng sợ “Rule,” phát ra từ cổ họng cô.

Anh đã ra khỏi giường, vật lộn với vết thương ở chân anh khi anh kéo một ống quần lên. Bằng cách nào đó anh đã cố xẻ mở chiếc quần đoạn chân đau bên trái để anh có thể luồn chân vừa nó. Anh đang lắc lư nghiêng ngả khi anh chiến đấu để tự mặc đồ cho mình, nguyên rửa giữa hàm răng nghiến chặt lại với mỗi hơi thở anh hít vào, chửi thề với sự yếu đuối của chính mình, sức nặng trên chân anh, cơn đau đầu. Anh đu đưa một cách vụng về trước tiếng la của cô và cô gần như đau nghẹn lại khi cô trông thấy sự tuyệt vọng thô nhám đang vằn xoắn khuôn mặt anh, những giọt nước mắt đau đớn đang rơi trên gò má cứng rắn của anh.

“Rule,” cô rên rỉ, khi anh quay lại đặt cái nhìn đau khổ lên cô làm cô muốn giấu đôi mắt của cô đi. Anh bước một bước về phía cô và ngay lập tức nghiêng người sang một bên khi cái chân gãy không thể chống lại trọng lượng của anh. Một cách điên cuồng, Cathryn chạy ngang qua phòng và tóm lấy anh khi anh bắt đầu ngã, giữ anh đứng với sức mạnh tuyệt vọng.

“Ôi, Chúa ơi,” anh rên lên, khóa tay anh xung quanh cô trong một sự kẹp chặt chết người, ép cô vào cơ thể rắn chắc của anh. Anh cúi đầu xuống với cô và một tiếng thổn thức khàn khàn làm anh run lên. “Đừng đi. Chúa ơi, em yêu, làm ơn đừng đi. Anh có thể giải thích. Chỉ dừng lại rời xa anh.”

Cathryn cố gắng để đứng vững trên chân cô nhưng cô đang chầm chậm đổ xuống với sức nặng của anh. “Em không thể giữ được anh,” cô thở hổn hển. “Anh phải quay lại giường.”

“Không,” anh nặng nhọc gạt đi, vai anh nâng lên. “Anh sẽ không để em đi. Anh không thể ra khỏi cái giường chết tiệt đó, không thể mặc quần áo đủ nhanh... anh sợ rằng em sẽ đi khỏi trước khi anh có thể đến được với em, rằng anh sẽ không bao giờ gặp lại em nữa,” anh thì thầm một cách ngắt quãng.

Cổ họng cô cứng lại với suy nghĩ anh tự vật lộn với cơn đau và những chấn thương để đến chỗ cô trước khi cô rời khỏi. Anh không thể đi, nên làm thế nào anh có thể đến được chỗ cô? Bò ư? Đúng thế, cô nhận ra, anh sẽ bò nếu anh phải làm thế. Sự quyết tâm của người đàn ông này thật đáng sợ.

“Em sẽ không đi đâu,” cô khẳng định với anh qua nước mắt. “Em hứa. Em sẽ không bao giờ rời anh nữa. Làm ơn, anh yêu, hãy quay lại giường đi. Em không thể giữ anh lâu hơn được.”

Anh cong người xuống trong tay cô khi một vài sự căng thẳng rời khỏi anh, và cô cảm thấy đầu gối cô bắt đầu oằn xuống. “làm ơn,” cô van xin anh. “Anh phải quay lại giường trước khi em ngã và làm

vỡ cái gì đó.”

Cô thấy may khi giường chỉ cách có vài bước, hay cô sẽ không bao giờ làm được việc đó. Anh đang dựa người nặng nhọc lên cô, mồ hôi chảy trên mặt anh và trộn lẫn với nước mắt đang làm ướt nó. Anh gần như đã vượt quá mức chịu đựng, và khi cô giúp nâng đầu và vai của anh lên để anh nằm lại gối, anh nhắm mắt lại, hơi thở của anh nặng nề vào và ra khỏi ngực anh. Anh nắm chặt tay cô, giữ cô bên cạnh giường. “Đừng rời đi,” anh lại nói, lúc này nhỏ hơn cả một tiếng thì thầm.

“Em sẽ không rời khỏi đâu,” cô nói nhẹ nhàng. “Hãy để em đặt chân anh lên gối. Ôi, Rule, anh không nên cố gắng để đứng dậy thế chứ!”

“Anh phải ngăn em lại. Em sẽ có thể không quay lại.” nhưng anh thả tay cô ra và cô di chuyển đến cuối giường để nâng chân anh lên. Trong một lát cô nhìn vào vết chỉ rách ở quần anh, tự hỏi làm sao anh có thể xé được cái quần dài dày mưa nắng như thế. Cô quyết định giúp anh ra khỏi cái quần đó trong khi anh còn yếu và không thể chịu thêm một cuộc chiến nữa, vậy nên cô kéo nó xuống hông anh và cẩn thận cởi nó ra. Anh nằm lả người ra, mắt anh khép lại.

Cô làm ướt khăn tắm trong nước lạnh và lau mồ hôi ở trán anh, sau đó là chỗ ướt trên má anh. Anh mở mắt và bắt đầu nhìn cô với sự tập trung mãnh liệt, sức mạnh đã quay lại với cơ thể đẹp của anh.

“Anh không mời Ricky vào đây,” anh nói khàn khàn. “Anh biết nó có vẻ thế, nhưng anh đang cố làm cô ta dừng lại. Có lẽ anh không đẩy cô ta ra quá mạnh, nhưng anh không muốn làm cô ta đau ...”

“Em biết mà,” cô khẳng định với anh một cách nhẹ nhàng, đặt ngón tay cô lên môi anh. “Em không phải là một con ngốc, ít nhất không hoàn toàn thế. Em đã cảnh báo cô ta một lần trước kia là tránh xa anh ra và khi em nhìn thấy cô ta bò lên anh như thể em bị thổi bay lên tận trời cao ấy. Cô ta và Monica sẽ rời đi vào cuối tuần để đến căn hộ của em ở Chicago. Họ có thể tiết kiệm cho em một chuyến đi,” cô nói thêm một cách kỳ quái. “Em đã để hầu hết quần áo của em ở đó, và em cần có chúng. Họ có thể gửi chúng về cho em.”

Anh hít một hơi sâu, đôi mắt đen của anh dường như sâu thẳm như vô tận. “Em tin anh đúng không?”

“Đương nhiên là em tin anh.” Cô trao cho anh một nụ cười tế nhị. “Em tin tưởng anh.”

Trong một lúc anh có vẻ ngạc nhiên bởi sự thành thật không đòi hỏi của cô; sau đó một vết nhăn nhỏ bắt đầu hình thành giữa hai lông mày của anh. “Em không định rời khỏi?”

“Không hề.”

“Vậy thì, quỷ tha ma bắt tất cả,” anh nói giữa những cái răng nghiến chặt, “Tại sao em lao ra khỏi đây và để anh nằm trên giường la hét đến kiệt sức vì em?”

Cathryn đứng lặng im, nhìn chăm chặp xuống anh. Cô không nhận ra nó cho đến chính giây phút này, nhưng phản ứng của anh nói lên nhiều điều. Nếu anh quan tâm nhiều đến thế ... nó có thể sao? Cô có phải dám mơ...? Cô nói một cách thận trọng, “Em chưa từng nghĩ nó có là vấn đề lớn thế đối với anh nếu em rời khỏi hay không, khi mà nông trại vẫn nằm trong tầm kiểm soát của anh.”

Anh thốt ra một lời bình luận rất rõ ràng, sau đó mạnh mẽ công kích. “Không vấn đề! Em có nghĩ là với một người đàn ông đợi một người đàn bà lâu như anh đợi em liệu có phải là vấn đề với anh ta không nếu cô ấy đi hay ở lại?”

“Em không biết anh đang đợi em.” Cô nói đơn giản. “Em đã luôn luôn nghĩ là cái nông trại này mới có ý nghĩa nhất đối với anh.”

Cầm anh cứng lại như đá granit. “Cái nông trại này có nhiều ý nghĩa đối với anh. Anh không phủ nhận điều đó. Anh hầu như ở tận đáy của vực thẳm khi Ward mang anh đến đây và cứu lấy cuộc đời của anh, dựng anh đứng dậy. Anh đã tự làm việc cho đến chết nhiều năm bởi nơi đây có ý nghĩa là nơi cứu vớt linh hồn của anh.”

“Vậy tại sao anh nói chuyện với Ira Morris?” cô buột miệng, đôi mắt đen của cô bị che phủ bởi nỗi đau đớn và chấn động mà cô đã cảm thấy với sự phản bội đó. “Tại sao anh nói với anh ta là em có lẽ sẽ bán cái trang trại này nếu giá cả hợp lý? Tại sao anh nói với anh ta là cái trang trại này đáng giá bao nhiêu?” cô không thể hiểu được điều đó, nhưng, có quá nhiều thứ về Rule mà cô không hiểu. Anh quá sâu sắc và luôn che dấu mình. Anh sẽ cần phải học để nói về chính anh, để chia sẻ suy nghĩ của anh với cô. Và anh sẽ học, cô nghĩ một cách tràn trề hi vọng.

Anh nắm lấy tay cô, cuộn những ngón tay của cô dưới tay anh, và ôm nó vào ngực anh. Một cái nhìn tuyệt vọng làm căng thẳng vẻ mặt anh trước khi anh nhìn đi và thận trọng gột sạch các biểu hiện trên khuôn mặt. “Anh đã lo sợ,” cuối cùng anh nói với một giọng căng thẳng. “Sợ hơn cả khi anh ở Nam. Đầu tiên anh tức giận với ý nghĩ rằng em có thể sẽ bán nó; sau đó nó thực sự làm anh đau khổ và anh thấy lo sợ. Nhưng anh đã lo sợ vì chính anh, và cái mà anh có thể sẽ mất. Cuối cùng anh nhận ra rằng cái nông trại này là của em, không phải của anh, giống như em đã nói với anh nhiều lần, và nếu em không hạnh phúc ở đây, vậy thì việc tốt nhất cho em sẽ là bán nó và đi đâu đó nơi em có được hạnh phúc. Khi Morris gọi cho anh anh đã đồng ý nói chuyện với anh ta. Anh muốn em hạnh phúc, em yêu. Dù bằng cách nào, anh cũng muốn điều đó cho em.

“Em đang hạnh phúc,” cô dịu dàng khẳng định với, lật bàn tay cô dưới tay anh để cô cảm thấy

được hơi ấm cứng rắn của cơ thể anh dưới những đầu ngón tay. Cô vuốt ve đám lông sẫm màu với niềm vui mê mải. “Em sẽ không bao giờ bán Bar D. Anh thuộc về nơi đây, và nếu nó là nơi anh ở, vậy thì em cũng sẽ ở đây.” Cô nín thở ngay khi những lời này được thốt ra, không thể nhìn anh khi cô đợi trong đau đớn sự trả lời của anh. Những giây phút trôi qua và anh vẫn im lặng. cô nuốt nước bọt và buộc mình phải ngẩng lên nhìn anh.

Cô không mong anh hét lên mừng rỡ, nhưng cô cũng không mong cách mắt anh nheo lại, hay những biểu hiện cảnh giác đang phủ lên gương mặt anh. “Em đang nói gì thế?” anh lặp lại một cách chậm rãi.

Chính là lúc này hoặc sẽ là không bao giờ. Cô phải thừa nhận với chính mình, phải đi bước đầu tiên, bởi vì nếu cô quay lại lúc này cô biết rằng Rule cũng sẽ làm thế. Anh đã đi xa hết mức anh có thể, người đàn ông đầy tự trọng của cô. Cô khẳng định với mình rằng đó thật sự không phải là một trò đen đỏ. Cô không thể sống không có anh – chuyện đó thật đơn giản. Rõ ràng và thẳng thắn. Cô sẽ có anh với bất cứ điều kiện nào. “Anh đã đề nghị em lấy anh,” cô nói cẩn trọng, chọn lọc từ ngữ và quan sát ảnh hưởng của từng từ với biểu hiện của anh. “Em chấp nhận.”

“Tại sao?” anh đáp lại.

“Tại sao?” cô đau đớn, nhìn anh như thể anh đang điên vậy. Anh không biết sao? Anh thật sự không hiểu sao? Một suy nghĩ khủng khiếp bùng lên, có thể anh đã thay đổi. “Có phải ... lời yêu cầu vẫn còn hiệu lực không?” cô nói vấp vấp, sự không chắc chắn đầy đau đớn hiển hiện cả trong giọng nói và trên khuôn mặt cô. Anh dùng một bàn tay khác và nắm lấy tóc của cô, cương quyết buộc cô cúi xuống chỗ anh. Khi mũi của họ gần như va vào nhau, anh ngừng lại và nhìn cô chăm chú đến mức cô cảm thấy như thể anh đang đi vào trong tâm trí của cô.

“Lời cầu hôn vẫn có hiệu lực,” anh nhẹ nhàng nói, những từ ngữ thì thầm bên môi cô. “Chỉ cần nói với anh tại sao em lại chấp nhận nó. Em có thai phải không? Đúng thế không?”

“Không!” cô phủ nhận, hoảng hốt. “Mà không phải như vậy. Em có ý là em không biết. Làm sao em có thể biết chứ? Vẫn chưa đến lúc.”

“Vậy thì tại sao em đồng ý lấy anh,” anh kiên trì. “Nói với anh, Cat,”

Anh đang ghim cô xuống, không để cô nấp sau cái gì, và đột nhiên cô không muốn trốn tránh nữa. Sự thanh thản và sức mạnh nội tâm trào lên trong cô. Để anh có được sự tự thú của anh. Cô có thể cho anh biết với tất cả tình yêu lớn lao của cô. Cô rút tay khỏi tay anh và ôm lấy mặt anh bằng lòng bàn tay, những ngón tay của cô vuốt ve yêu thương trên những đường nét của cằm anh. “Bởi vì em yêu anh, Rule Jackson ạ,” cô nói với sự dịu dàng đau đớn. “Em đã yêu anh nhiều năm rồi... vì điều đó dường

như là mãi mãi. Và không thành vấn đề nếu anh không yêu em, nếu cái nông trại này là tất cả cái mà anh quan tâm. Nếu anh muốn có nông trại, anh phải chấp nhận em. Đó là một giao dịch trọn gói. Vậy nên, Ông Jackson, tốt hơn anh nên học làm một người chồng.”

Anh trông choáng váng và cái nắm tay của anh trên tóc cô chặt lại. “Em điên rồi có phải không?” anh la lên. “Em đang nói về chuyện điên rồ nào vậy?”

“Nông trại này,” cô nói điềm tĩnh. “Nếu anh muốn có nó, anh phải lấy em để có được nó.”

Sự tức giận thô ráp bắt đầu hình thành rõ ràng trên mặt anh, trong mắt anh. Anh nói gì đó mà không thể nhắc lại được, nhưng nó minh họa cho những cảm xúc của anh. Toàn cơ thể anh run lên khi một chút làm chủ mình còn lại đã biến mất, và anh hét lên với cô, “Mặc xác cái nông trại này! Bán nó đi! Nếu nó là lý do chia rẽ chúng ta tất cả những năm đó, vậy thì hãy tổng khứ nó đi! Nếu em muốn sống ở Chicago, Hồng Kông, hay Băng Cốc, vậy thì anh sẽ sống ở đó với em, bởi vì em là điều mà anh luôn luôn muốn có, không phải cái nông trại chết tiệt này! Chúa ơi, em yêu, anh đã có nông trại của riêng anh nếu đó là thứ mà anh muốn! Bố đã để lại mọi thứ cho anh khi ông chết như em biết đó.” Bàn tay anh trượt trên cơ thể cô. “Em nghĩ rằng đây là vì anh muốn nông trại này phải không? Chết tiệt, đàn bà, em không thể nói với rằng em định làm anh phát điên đấy chứ?”

Biểu hiện ngây dại của cô nói cho anh biết rằng cô chưa từng nghĩ về nó từ khía cạnh đó. Anh kéo cô xuống giường bên cạnh anh và anh kẹp chặt lấy cô bên cạnh anh. “Nghe anh đây,” anh nói chậm rãi, rõ ràng, mọi từ ngữ được tách biệt và dễ hiểu. “Anh không muốn có nông trại. Nó là một cuộc đời tốt và nó đã cứu anh, và anh sẽ nhớ nó nếu chúng ta sống ở nơi nào khác, nhưng anh có thể sống mà không có nó. Điều mà anh không thể sống thiếu chính là em. Anh đã từng thử. Trong tám năm anh sống qua từng ngày, nuôi dưỡng chính mình bằng những kí ước cái lần mà anh có em, căm ghét chính mình vì đã để em đi. Khi cuối cùng em quay lại, anh biết anh sẽ không bao giờ có thể để em ra đi lần nữa. Anh sẽ làm bất cứ thứ gì để giữ được em, em yêu, bởi vì nếu em lại ra khỏi cuộc đời anh anh có lẽ chết mất.”

Cathryn cảm thấy như thể trái tim cô ngừng đập. Anh đã không thật sự nói những từ đó, nhưng anh đang nói với cô rằng anh yêu cô rõ ràng, mạnh mẽ như cô yêu anh. Điều đó dường như còn lớn hơn cả thứ cô có thể hiểu, hơn cả điều cô có thể cho phép bản thân tin. “Em đã không biết,” cô sững sờ thì thầm. “Anh chưa từng nói... anh chưa từng nói với em.”

“Làm thế nào anh có thể nói với em?” anh hỏi cứng nhắc. “Em còn quá trẻ, quá trẻ cho mọi thứ anh muốn có với em. Anh chưa từng cố ý để cái ngày bên sông đó xảy ra, nhưng khi nó xảy ra anh không hối hận. Anh muốn làm lại chuyện đó, lần này sang lần khác, cho đến khi cái nhìn khiếp đảm trong mắt em biến mất và em nhìn anh với sự khẩn thiết như anh cảm nhận về em. Nhưng anh không

làm thế, và em bỏ chạy. Anh hối tiếc điều đó, bởi em gặp David Ashe và kết hôn với anh ta. Thật là chuyện tốt khi sau đó em không quanh quẩn ở đây quá lâu, Cat, bởi vì anh chưa từng muốn xé xác ai như anh muốn làm với anh ta.

“Anh ghen phải không?” cô vẫn không thể khiến mình hiểu mọi chuyện mà anh đang nói với cô, và cô kín đáo cấu bản thân, có đau thật, vậy nên người đàn ông ở bên cạnh cô đây là thật.

Cái nhìn mà anh nhìn cô nói lên một cách hùng hồn. “Ghen không phải là từ dành cho nó. Anh điên cuồng vì nó.”

“Anh yêu em,” cô thì thầm trong kinh ngạc. “Anh thật sự yêu em. Giá như anh nói với em! Em không hề biết!”

“Tất nhiên là anh yêu em! Anh cần em, và anh chưa từng cần ai trước đó trong cuộc đời anh. Em hoang dại và ngây thơ như một con ngựa non, và anh không thể rời mắt khỏi em. Em làm anh cảm thấy sống lại, làm anh quên những ác mộng vẫn đánh thức anh ở trên giường. Khi anh làm tình với em, chúng ta đã hòa hợp với nhau một cách tuyệt vời. Mọi thứ đều đúng, tất cả những chuyển động và phản ứng. Em gần như làm anh cháy lên khát khao sống mỗi lần anh chạm vào em. Anh phải ở cùng em, phải trông thấy em và nói chuyện với em, vậy mà em không biết anh cảm thấy thế nào sao?”

Trông anh như bị tổn thương, và Cathryn cố nở một nụ cười nhỏ khi cô dịch gần hơn vào anh. “Đó là vì khuôn mặt lạnh lùng của anh,” cô trêu chọc. “Nhưng em quá sợ hãi để anh biết em cảm thấy thế nào, sợ rằng anh không có chung cảm giác đó.”

“Anh cũng cảm thấy thế,” anh nói cộc lốc, sau đó yêu cầu, “hãy nói lại với anh đi.” Anh trượt lòng bàn tay lên trên sườn cô và ôm lấy ngực cô. “Hãy để anh lại được nghe nó.”

“Em yêu anh.” Cô vui vẻ làm theo, vui thích với yêu cầu của anh. Nói lớn những từ đó là một lời tụng ca, một câu kinh cầu.

“Em sẽ nói với anh điều đó khi chúng ta làm tình chứ?”

“Thường xuyên như anh muốn,” cô hứa.

“Anh muốn. Bây giờ.” Giọng anh căng ra với ham muốn và anh kéo cô vào anh, miệng anh dính vào miệng cô. Sự tuyệt vời thần kì quen thuộc lại đi qua mạch máu của cô và cô tan chảy trong anh, không để ý khi anh cởi cúc áo cô, chỉ ý thức được niềm vui sướng đang đầy mà cô cảm thấy khi tay anh chạm vào làn da trần của cô.

Một ý nghĩ mơ hồ về sự thận trọng đang chết dần nhắc cô thốt lên. “Rule ... chúng ta không nên

thế. Anh cần phải nghỉ ngơi.”

“Đó không phải là thứ mà anh cần,” anh thì thào vào tai cô. “Bây giờ, Cathryn. Ngay bây giờ.”

“Cửa đang mở,” cô yếu ớt chống đối.

“Thế thì đóng nó rồi quay lại với anh đi. Đừng khiến anh phải đuổi theo em.”

Anh có lẽ sẽ làm thế, cô nghĩ, gãy chân và tất cả. Cô đứng dậy và đóng cửa vào, sau đó quay lại với anh. Cô không thể chạm vào anh đủ, không thể làm hài lòng nhu cầu của cô để cảm thấy được cơ thể ấm áp rắn chắc của anh dưới những ngón tay cô. Cô làm tình với anh, chiều chuộng anh với tình yêu của cô, hôn lên anh và thì thầm “Em yêu anh” trên da anh, in lên người anh những từ ngữ đó. Giờ cô có thể nói to chúng, cô thấy rằng cô không thể nói chúng đủ được, và cô đọc kinh cầu nguyện với chúng vì cô yêu anh, kéo dài quá lâu trong sự vuốt ve của cô đến nỗi anh đột nhiên không thể chờ thêm nữa, nâng cô lên trên anh và đẩy cơ thể anh vào cô trong một di chuyển nhanh, mạnh.

Cô nhảy với anh theo vũ điệu đam mê, tấn công và rút lui, nhưng luôn luôn thấy thỏa mãn. Cô không biết đến gì nữa ngoài anh, ham muốn cháy bỏng trong đôi mắt đen của anh, và không gì khác nữa, ánh rực rỡ của tình yêu đáp lại.

“Đừng ngừng nói điều đó,” anh yêu cầu, và cô tuân theo cho đến khi những từ ngữ không đến nữa, cho đến khi tất cả cô có thể làm là hỏn hển kêu tên anh và quằn quại trên anh. Bàn tay mạnh mẽ của anh điều khiển mông cô theo chuyển động, đưa cô càng ngày càng cao lên cho đến khi với một tiếng than gần như lặng lẽ, cô đổ sụp xuống, run rẩy trên ngực anh.

Trong không khí tĩnh lặng, và cơn buồn ngủ sau đó anh vuốt mái tóc rối của cô và ôm cô chặt hơn. “Anh sẽ cần phải thuê nhiều công nhân hơn,” anh nói buồn ngủ.

“Mmmm,” Cathryn nói. “Tại sao?”

“Để có thể nghỉ ngơi. Anh có thể nói ngay bây giờ là anh sẽ không dành nhiều thời gian cho công việc nữa. Anh sẽ có một vấn đề lớn ngay khi ra khỏi giường vào những buổi sáng. Chăm sóc một người đàn bà như em sẽ tốn nhiều thời gian, và anh dự tính sẽ cố hết sức.”

“Em sẽ uống mừng cho điều đó,” cô vui mừng, nâng một cốc tưởng tượng lên.

“Chúng ta sẽ kết hôn trong tuần tới,” anh nói, vùi mặt anh vào trong tóc cô.

“Tuần tới ư?” cô giật mình dịch chuyển tách ra khỏi anh. “Nhưng anh vẫn ...”

“Đến khi đó anh sẽ đứng lên được,” anh vỗ về cô. “Hãy tin anh. Và hỏi Monica là liệu bà và

Ricky vẫn ở lại dự đám cưới chứ. Luôn luôn phá bỏ những rào cản của em, em yêu.”

Cô mỉm cười. “em biết mà. Em không muốn có bất cứ cảm nhận nào tồi tệ giữa chúng ta. Và ai mà biết được? Lewis có thể giữ Ricky lại đây.”

“Đừng đánh cược vào chuyện đó. Cả hai có quá nhiều đau khổ bên trong. Anh ấy có thể muốn có cô ấy, nhưng anh không nghĩ là anh ấy có thể sống với cô ấy. Những chuyện đó luôn luôn diễn ra ngoài cách mà em mong muốn”

Sự im lặng lại bao phủ, và cô cảm thấy bản thân cô đang chìm vào giấc ngủ. Có một suy nghĩ xuất hiện nơi cuối cùng của sự tỉnh táo của cô và cô nói, “Em xin lỗi về phòng chứa thực phẩm.”

“Đó không phải là lỗi của em,” anh an ủi cô, cánh tay anh siết chặt lại quanh cô.

“Anh đã nói là em ngu ngốc.”

“Anh xin lỗi. Anh hoảng loạn lên với ý nghĩ là em đang ở trong cái chuồng ngựa đang cháy, chiến đấu với những con ngựa đó để mang chúng ra ngoài. Nếu có chuyện gì xảy ra với em thì sao? Anh sẽ phát điên lên mất.”

“Không phải anh đổ lỗi cho em sao?” cô thì thầm.

“Anh yêu em,” anh sửa lại. “Anh không thể chịu được nếu em bị thương.”

Cô cảm thấy như thể trái tim cô vỡ ra vì hạnh phúc. Vậy ra cơn thịnh nộ đó đơn giản là vì anh không muốn cô gặp nguy hiểm! Cô mở mắt và nhìn anh từ nơi cô đang nằm với mái đầu cô dựa vào bờ vai mạnh mẽ của anh, và một cách nhẹ nhàng, dịu dàng như một giấc mơ, cô nói, “Em yêu anh.”

Cánh tay của Rule ôm cô thậm chí còn chặt hơn, và anh thì thầm “Anh yêu em.”

Một giây sau đó giọng nói sâu thẳm của anh chìm vào trong im lặng, “Chào mừng em trở về nhà, em yêu.”

Và cuối cùng cô đã về nhà, trong vòng tay của Rule, nơi mà cô thuộc về.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[1] Tasmanian Devil: thú có túi ăn thịt được tìm thấy ở đảo Tasmania, thuộc Úc, chỉ lớn như một con chó nhỏ, nhưng có tầm vóc thấp và rất khỏe. Nó có tiếng gầm to, rất hoang dã và chủ yếu ăn xác động vật.

[2] Hereford Bull: là giống bò có xuất xứ từ Herefordshire, Anh, lông màu nâu, lông ở mặt màu trắng, được nuôi rộng rãi ở nhiều nước bởi thích hợp với cả khí hậu ôn hoà và khí hậu thất thường, chủ yếu được nuôi để lấy thịt. Nó đây:

[3] Nguyên văn: set Ricky back on her heels

[4] Nguyên văn: mahogany. Tóc cô ý màu giống thể này:

[5] chồn vizon: giống chồn sống chủ yếu ở Mỹ, Châu Âu, lông màu đen, thuộc loài động vật có vú ăn thịt, sống được cả dưới nước và trên cạn.

[6] Toa xe sắp thành vòng tròn để bảo vệ trại.